

LA REFLEXIÓ SOBRE LA PASTORAL URBANA BUSCARÀ CONCRECIÓ EN UNES JORNADES OBERTES A TOTA L'ARXIDIÒCESI

Carta pastoral realista i encarnada

Agustí Codinach

Una Església samaritana enmig de les grans ciutats. Aquest és el títol de la carta pastoral del cardenal Lluís Martínez Sistach per al curs 2014-2015 i que posa en relleu l'harmonia existent entre l'exhortació apostòlica del papa Francesc, *Evangelii gaudium*, i el Pla Pastoral 2011-2015 de l'arquebisbat de Barcelona. La clau de volta és la dimensió missionera i evangelitzadora en un marc que presenta nous reptes com és el de les grans ciutats. Precisament, fruit de la reflexió viscuda durant el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats —al novembre se celebrarà la segona etapa—, el cardenal convoca unes jornades pastorals obertes a sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics per tal de donar concreció a «tota aquesta riquesa sociològica, teològica i pastoral».

P I-VIII

El Papa nomena pare sinodal el cardenal Martínez Sistach

P 5

Joan Martínez-Porcell, nou rector de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè

P 19

Hillsong, música de lloança i de qualitat al Fòrum de Barcelona

P 23

Sumari

- 3 Una llei de privilegis?
- 20 Girona: pregària per la pau
- 21 Una noia de Vic entra al Verb Encarnat
- 25 Acaba el Festival Orgue de Montserrat
- 30 Nova programació de Ràdio Estel

Editorial

Mercè en color

Aquest número de *Catalunya Cristiana* que teniu a les mans és, excepcionalment, a tot color. L'ocasió ho mereix: celebrem la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la ciutat de Barcelona, de l'Arquebisbat i de tota la seva Província Metropolitana, que, com és sabut, inclou les diòcesis de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat. Un altre motiu de joia és que, aquests dies, la Ciutat Comtal i tot Catalunya s'han vestit de festa en una Diada extraordinàriament concorreguda i acolorida que s'ha distingit pel seu gran sentit cívic. Davant dels interrogants que planen sobre la celebració de la consulta del dia 9 de Novembre, convé recordar el que diuen els nostres bisbes en la seva pastoral conjunta, *Al servei del nostre poble* (2010): «Reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió, i defensem el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta, d'acord amb la doctrina social de l'Església» (nota 4) i assumint el contingut del precedent *Arrels cristianes de Catalunya*: «Com a bisbes de l'Església a Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaiçonada al llarg de mil anys d'història i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats, han de ser respectats i, fins i tot, promo-

guts pels Estats, els quals de cap manera no poden, segons dret i justícia, perseguir-los, destruir-los o assimilar-los a una altra cultura majoritària. L'existència de la nació catalana exigeix una estructura juridicopolítica adequada que faci viable l'exercici dels drets esmentats. La forma concreta més apta per al reconeixement de la nacionalitat, amb els seus valors i prerrogatives, pertoca directament a l'ordenament civil» (nota 6). Molts esperarien que, en les circumstàncies actuals, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, més enllà de declaracions personals, fessin ara novament un pronunciament conjunt que orientés el poble de Déu que tenen confiat. També publiquem íntegrament la nova pastoral del cardenal Lluís Martínez Sistach, *Una Església samaritana enmig de les grans ciutats*. Aquest document se situa en el context del Congrés de Pastoral de Grans Ciutats, impulsat pel mateix cardenal, la segona part del qual se celebrarà el proper mes de novembre. La pastoral —escrita des del realisme i l'esperança— anuncia la celebració d'unes Jornades Pastorals sobre aquest mateix tema. La basílica de la Mercè, a prop de la Mediterrània, amb la bella talla de la Princesa de Barcelona —la Redemptora de captius— estrena rector: mossèn Joan Martínez Porcell, que fou vicari episcopal i degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL).

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

L'oceà es fa de gotes petites

Ho fem moltes vegades, però en aquests darrers temps sobretot, parlem molt de la pau, perquè la veiem constantment amenaçada. Tanmateix una veu ressona amb insistència: «Reconcilieu-vos!», «deixeu rancors!», «oblidau històries!», «no tingueu por!». Amb accions de justícia i amor podem ser els ambaixadors de la reconciliació i del perdó. Hi ha un clam unànim que prové dels qui no tenen res i que ens demana mirar-los amb la netedat de les benaurances, amb els ulls capaços de descobrir Déu i actuar a favor seu.

Així i tot, penso que avui és possible reaccionar així i amb fonament: el petit granet de sorra que posem cadascú a favor del bon enteniment entre uns i altres pot arribar a ser una platja immensa. També l'oceà es fa de gotes petites i una petita llavor pot fer l'arbre més gran.

Fixem-nos què diu el papa Francesc: «Seria una falsa pau aquella que serveixi com a excusa per justificar una organització social que silenciï o tranquil·litzi els més pobres, de manera que aquells que gaudeixen dels majors beneficis puguin sostenir el seu estil de vida sense sobresalts mentre els altres sobreviuen com poden. Les reivindicacions socials, que tenen a veure amb la distribució de l'ingrés, la inclusió social dels pobres i els drets humans, no poden ser sufocades amb el pretext de construir un consens d'escriptori o una pau efímera per a una minoria feliç. La dignitat de la persona humana i el bé comú estan per sobre de la tranquil·litat d'alguns que no volen renunciar als seus privilegis. Quan aquests valors es veuen afectats, cal una veu profètica» (EG 218).

Encara que en la nostra vida experimentem ruptures i puguem arribar a la sensació de fracàs, tinguem present que algú ens acompanya. Aquest Algú no ens ha deixat mai i estem en les seves mans, en bones mans! Car fer-li confiança! Sempre haurem d'agrair les vegades que ens ha agafat en braços, justament quan teníem la impressió que caminàvem sols i abandonats. Creieu-me, això dóna molta confiança i fa el camí més lleuger.

L'efemèride de la setmana

Dia 24 de setembre del 1926: neix a València el cardenal Ricard Maria Carles i Gordó, finat el 2013.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Pérez Ansótegui, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patrícia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal, *VIC*; Javier Molina, *EL CAIRE*; Ana Alba, *JERUSALEM*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Jesús Alturo, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Jordi Curcó, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Valentí Miserachs, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Josep-Maria Puigjaner, Teresa Pujal, Quique, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Rafel Serra, Leticia Soberón, Joan Soler, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Joan Maria Vernet, Joan

Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA* Ctra.

C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €

Gibraltar i Portugal: 130,01 €

Resta d'Europa: 208,01 €

Amèrica i Àfrica: 243,11 €

Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Una llei de privilegis?

El Parlament aprovarà una llei per no discriminar el col·lectiu LGTB que podria comportar sancions per als catòlics

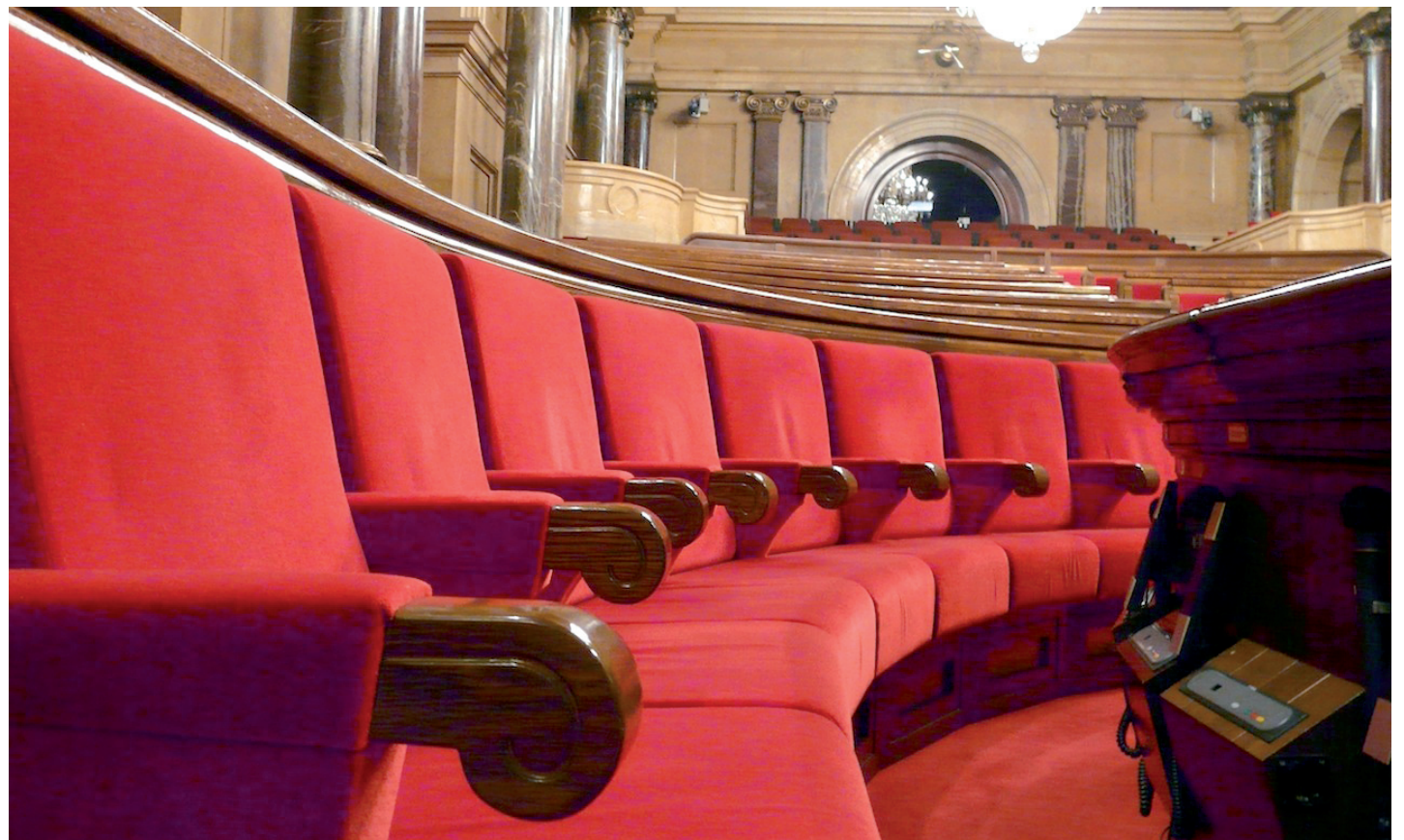
Joan Piñol

Aquest article és políticament incorrecte. Parlar del col·lectiu de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals en un mitjà de l'Església catòlica implica, popularment, una sèrie de prejudicis. Però no volem condemnar, jutjar ni criticar les persones. Davant la proposició de llei per garantir els drets del col·lectiu LGTB que s'està debatent actualment al Parlament de Catalunya cal aportar llum. Fer un debat serè, amb arguments i veient totes les posicions. No demagògia populista ni moralisme estèril, cal un debat. Aquesta llei que, segurament, serà aprovada en el proper ple de la cambra catalana implica tota la societat i afecta totes les persones. Per tant, com en tota llei, cal un debat i un aprofundiment.

Herència del Tripartit

Des de fa molts anys, les entitats LGTB han proposat d'aprovar una llei per lluitar contra l'homofòbia. En l'època del Tripartit (2003-2010) es va aprovar un primer esborrany d'una llei de drets dels LGTB. Finalment, però, la victòria d'Artur Mas l'any 2010 va paralitzar aquest projecte. Tot i així, des de les eleccions del 2012, el col·lectiu LGTB ha tornat a pressionar amb força per aprovar aquesta llei. Amb el canvi d'aritmètica parlamentària això era possible. De manera inèdita en la política catalana, un grup social va presentar una llei sencera, amb redactat concret i un avís: no tocar cap coma del que proposaven. En efecte, tot i que formalment la proposició de llei la van presentar els partits d'esquerres (ERC, PSC, ICV-EUiA i la CUP), com ells mateixos van reconèixer, el text va ser redactat per les entitats LGTB. A més, és un fet extremament atípic en la rutina parlamentària que l'oposició presenti una llei ja redactada i que el Govern n'accepti la tramitació. De fet, és la primera vegada que passa en 34 anys d'història del Parlament. Així doncs, el col·lectiu LGTB ha ressuscitat el projecte de llei de l'època Tripartit i ha presentat un text complet, totalment cuinat i elaborat. Prova de la manca de debat és que, de les 31 persones convidades a expressar la seva opinió durant el tràmit parlamentari, cap ni una no fos contrària al projecte.

Per què proposen aquesta llei? La seva lectura és la següent: tot i que la igualtat dels LGTB amb la resta de ciutadans està reconeguda, cal una llei per lluitar contra l'homofòbia. «És necessària aquesta llei perquè toca tots els àmbits: els mitjans de comunicació, l'educació, la sanitat, els serveis públics i els convenis col·lectius», explica Fito Ferreiro, activista LGTB. Durant el debat parlamentari, la diputada Anna Simó (ERC) va expressar-ho encara millor: «Aquesta llei és una eina de canvi per garantir l'aplicació efectiva del dret a la igualtat i la no-discriminació.»

PÉREZ FRANCESCH: «Sota l'argument de la tutela de la igualtat s'exigeix el deure de promoure la ideologia de gènere i el col·lectiu LGTB»

LÓPEZ CAMPS: «Allò que caldria és una llei general contra la discriminació on quedessin subsumits tots els tipus de discriminació i tots els col·lectius»

En un principi, CiU es va mostrar reticent amb aquesta proposició. Finalment, però, el lobby LGTB va fer pressions sobre la federació nacionalista, com ells mateixos admeten. «Hem fet moltíssima pressió i hem aconseguit canviar la voluntat política», explica Joaquim Roqueta, secretari general de la Coordinadora LGTB de Catalunya. Així va ser com CiU es va avenir, no només a admetre el tràmit parlamentari de la llei sinó també a donar-li suport àmpliament. L'únic partit que s'hi va oposar frontalment des de l'inici va ser el PP, tot i que el govern popular de Galícia va aprovar una llei molt similar l'abril passat.

Contra totes les discriminacions

De seguida, però, va sorgir l'oposició entre els sectors catòlics. El grup de pensament i opinió format pel jurista Eugeni Gay, el físic David Jou, l'exsocialista Jordi López Camps, l'exconseller Josep Miró i Ardèvol, el filòsof Francesc Torralba, l'exconseller Josep M. Cullerell i l'exsocialista Josep Maria Carbonell va publicar un article a *La Vanguardia* el 8 de desembre passat sota el títol *Un projecte de llei desenfocat*.

Aquest grup dona suport a la creació d'una llei contra la discriminació, una llei general que contempli tots els casos. En canvi, s'oposen a una llei específica per al col·lectiu LGTB. Com diu el text, «s'observa que la intencionalitat excedeix de la protecció dels drets, i que pretén establir unes mesures de vigilància i control que "afecten totes les àrees" –com diu l'art.1– de la vida social tant dins de l'àmbit públic com privat».

L'exdirector general d'Afers Religiosos, Jordi López Camps, un dels signants de l'article, destaca que «allò que caldria és anar cap a una llei general contra la discriminació on quedessin subsumits tots els tipus de discriminació i tots els col·lectius», resumeix. Aquest exsocialista té clara la intencionalitat de la norma. «L'esquerra cultural està pressionant molt amb aquesta llei perquè, amb l'afirmació dels drets dels LGTB, busca diferenciar-se de la dreta. Davant les dificultats de diferenciació entre l'esquerra i la dreta en el camp social i econòmic, on els marges de maniobra són més difícils, s'opta per lluitar en aquest camp.»

Ara bé, cal una llei com aquesta? Segons les entitats, el col·lectiu pateix una discriminació real i notòria. Tot i

així, si anem a les dades objectives no sembla que aquesta discriminació sigui tan rellevant. Segons l'Observatori contra l'Homofòbia, al llarg del 2013 es van produir 384 actes discriminatoris contra els LGTB. Per comparar amb un altre col·lectiu discriminat, SOS Racisme, el 2013, va atendre 443 persones per discriminació per motiu de la seva raça.

Cal encara fer dos matisos: les dades de SOS Racisme són parcials perquè no és l'única entitat que treballa en aquest camp, i les dades de l'Observatori contra l'Homofòbia no donen una fotografia exacta. Aquesta entitat qualifica d'homofòbia, per exemple, les paraules del ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, quan diu que l'adopció per part d'homosexuals va contra la natura, o bé les paraules del cardenal Rouco Varela quan afirma que el matrimoni només és entre una dona i un home. En conjunt: molts dels 384 actes discriminatoris són declaracions de membres de l'Església o musulmans contra el matrimoni homosexual. El president d'E-cristians, Josep Miró i Ardèvol, afirma que «no hi ha cap justificació numèrica que faci pensar que hi ha una situació de risc del col·lectiu LGTB».

Llei de privilegis

Com el mateix preàmbul de la norma reconeix, ja hi ha nombroses lleis que asseguren la igualtat, tant a nivell català, espanyol com europeu. El catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat Autònoma de Barcelona, Joan Lluís Pérez Francesch, alerta que aquesta llei «pot ser redundant i, de fet, no afegeix res de nou». Llavors, per què serveix? Doncs, com va dir la diputada Anna Simó, és «una eina de canvi». Es vol canviar la societat per

mitjà de la llei. No es tracta tant de lluitar contra l'homofòbia sinó, com es va repetir al llarg del tràmit parlamentari, d'incidir sobre el pensament de la societat, sobre l'educació, la pedagogia, els mitjans de comunicació. López Camps es pregunta: «Aquesta llei podrà solucionar les discriminacions o es convertirà en un camp de batalla ideològic?»

Històricament, s'ha definit la llei com un conjunt de normes que associen un fet a una conseqüència jurídica. En canvi, en aquesta llei trobem un catàleg de bones intencions, abstractes i etèries. Per exemple, l'article 6.g: «Cal assegurar la cooperació interadministrativa.» O bé l'article 20.b: «Incentivar les forces sindicals i empresarials a fer campanyes divulgatives.» S'empren constantment verbs de difícil materialització: vetllar, procurar, promoure, impulsar... Segons l'informe jurídic elaborat per E-cristians, «la llei conté expressions més pròpies d'un programa de mobilització que no pas d'una llei».

Per a Pérez Francesch, «es converteix la legislació en ideologia i enginyeria social». Per a aquest jurista, la llei és enganyosa perquè realment no cerca evitar la discriminació. «Sota l'argument de la tutela de la igualtat s'exigeix el deure de promoure la ideologia de gènere i el col·lectiu LGTB.» La vicepresidenta del Consell Nacional LGTB va dir durant el tràmit parlamentari que «no podem tenir una societat on regni la llibertat si les persones LGTB no tenen els mateixos drets que la resta de la població». El cert, però, és que el col·lectiu LGTB té els mateixos drets que la resta de persones com així ho reconeix la Constitució, l'Estatut. Miró i Ardèvol defensa que «no és una llei contra la discriminació sinó que és una llei de privilegis».

Sancions, escola i mitjans

Hi ha tres elements clau dins la llei: el capítol de sancions, el relatiu a l'escola i el referent als mitjans de comunicació. Pel que fa a les sancions, les multes oscil·len entre els 133 i els 5.691 euros. A més, també es preveu com a sanció la prohibició de contractar amb la Generalitat en cas de tractar-se d'una empresa o bé la prohibició de rebre ajuts públics. A l'escola, també la concertada i la privada, se l'obliga a promoure el col·lectiu LGTB. Pel que fa als mitjans de comunicació, s'afirma que «han de promoure referents positius» d'aquest col·lectiu.

Un dels aspectes que ha portat més polèmica és la inversió de la càrrega de la prova. Aquest mecanisme jurídic consisteix en el fet que, quan una persona denuncia que ha estat víctima d'una discriminació, és l'acusat qui ha de defensar que és innocent.

En canvi, normalment opera el principi de presumpció d'innocència. És a dir, quan algú és acusat d'assassinat, per exemple, és l'acusació qui ha de demostrar-ne la culpabilitat. «Això afavoreix que si tinc mania a algú, dic que em discrimina per ser homosexual i au, comença a defensar-te que no és així», explica López Camps. Segons ell, la inversió de la càrrega de la prova «pot afavorir venjances soterrades».

Hi ha un altre problema que posa en dubte la necessitat d'aquesta llei. Moltes de les sancions que preveu ja estan incloses al codi penal com a delictes. Segons la constitució ningú no pot ser condemnat dues vegades pel mateix fet. És a dir, no pots ser castigat per un delictes i, alhora, per una multa administrativa.

Tot plegat, va fer que el PP sol·licités al mes de juliol un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries per saber si la norma és constitucional o no. El Consell va resoldre el 14 d'agost que la inversió de la càrrega de la prova i el solapament amb els delictes penals és constitucional. Ara bé, va advertir que, si un fet és constitutiu de delictes, llavors no es podrà iniciar un procediment administratiu en base a aquesta llei sinó que s'haurà de tramitar via penal. És a dir, que pot succeir que algú declarat innocent per la via penal sigui després condemnat en via administrativa i se li imposi una multa. A més, segons la llei, s'estableix el Consell Nacional LGTB que tindrà la capacitat de denunciar els qui incomplixin la llei.

MIRÓ i ARDÈVOL:
«El president Mas va comprometre's que CiU votaria en contra del capítol de sancions»

OBSERVATORI CONTRA L'HOMOFÒBIA:
«Cal regular les intervencions de l'Església catòlica als mitjans de comunicació»

L'Església reacciona

L'Església catòlica va reaccionar esperonada pels laics i la Conferència Episcopal Tarraconense va mostrar la seva preocupació. Després de la reunió dels bisbes catalans el juliol passat, van emetre un comunicat en què alertaven que la llei podia afectar la llibertat religiosa i d'opinió. L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va reunir-se amb el president Artur Mas i la consellera de

Benestar Social, Neus Munté, acompanyat de diversos laics, entre els quals l'exconseller Josep Miró i Ardèvol. «El president Mas va comprometre's que CiU votaria en contra del capítol de sancions i que, en un termini de 6 mesos, s'aprovaria una llei general contra la discriminació», explica. A més, el grup parlamentari de CiU ja ha aconseguit algunes modificacions de la llei que resolen alguns dels problemes, però Miró i Ardèvol considera que només és «maquillatge tot i que no salva la qüestió, arregla algunes coses».

Hi ha un grup d'entitats cristianes que s'està coordinant per intentar que no s'aprovi la llei. Entre elles hi ha E-cristians però també la Federació de Cristians de Catalunya i moviments com els Focolars. Davant la constatació que CiU votarà la major part de la llei i que, per tant, aquesta serà aprovada, volen presentar una consulta oficial a la Generalitat. Volen saber si són sancionables els posicionaments de l'Església. Preguntaran si el que diu el Catecisme es pot sancionar. El problema és que, per a les entitats LGTB, la posició de l'Església és homòfoba. Com a prova, l'Observatori contra l'Homofòbia recollia a l'informe del 2013 una sèrie de mesures, entre elles, «regular les intervencions de l'Església catòlica als mitjans de comunicació, no es pot tolerar l'homofòbia en directe, sense cap mena de regulació ni posterior avaluació». Seran entitats com aquesta les que, amb la nova llei a la mà, podran denunciar aquestes «intervencions de l'Església».

Podria ser que aquest mateix article que ara llegiu sigui algun dia sancionat. En virtut de l'article 31.3, és una infracció lleu «emetre intencionadament expressions que incitin l'homofòbia en mitjans de comunicació». La sanció pot arribar als 1.707 euros. Segons les entitats LGTB, estar en contra del matrimoni homosexual o de l'adopció és homofòbia. Com han alertat nombrosos juristes, la llei converteix la discrepància ideològica en delictes.

«El Sínode pretén proposar la bellesa i els valors de la família»

El cardenal Lluís Martínez Sistach, pare sinodal per designació directa del Papa

Jaume Aymar

El proper Sínode dels Bisbes tindrà lloc al Vaticà del 5 al 19 d'octubre amb el tema *Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització*. Hi participaran 253 persones, entre les quals figura l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, per designació directa del papa Francesc.

En què consisteix ser membre de l'Assemblea Sinodal?

En primer lloc, em plau agrair al papa Francesc que m'hagi nomenat membre del Sínode dels Bisbes. Sínode, en grec, significa «fer camí junts». Fou el Concili Vaticà II que va demanar la constitució d'aquest òrgan que ajudaria el Bisbe de Roma i successor de Pere en el seu servei a l'Església universal. Va ser Pau VI qui, per aplicar el Concili, va crear el Sínode dels Bisbes, que es reuneix periòdicament en assemblea ordinària cada tres anys. La que celebrarem el proper octubre és extraordinària. El que m'ha preguntat té aquesta resposta: fer camí amb el Papa tots els membres del Sínode per ajudar-lo.

Quines problemàtiques més urgents en l'àmbit de la família es poden posar a la consideració del Sínode?

El Papa està molt interessat en el matrimoni i la família i ha decidit dedicar les assemblees sinodals del 2014 i 2015 als desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització. Es pretén proposar al món d'avui la bellesa i els valors de la família que brollen de l'anunci de Jesucrist i que fan que la família sigui una íntima comunitat de vida i d'amor. Aquesta bellesa ha d'il·lusionar els joves cristians a celebrar el sagrament del matrimoni amb la deguda preparació humana i cristiana per assolir aquella finalitat, per ser feliços i per oferir als fills una llar plena d'amor.

Tanmateix tots constatem la diversitat de situacions en què es troben molts esposos i que al costat del matrimoni han sorgit altres realitats. Hi ha també l'augment dels divorcis i la realitat de cristians divorciats i tornats a casar, amb tota la problemàtica eclesial. Tot això es presenta en el document de treball (*Instrumentum laboris*) d'aquesta assemblea sinodal i abans en el document de consulta que es lliurà a les diòcesis i que vàrem poder treballar. Tot això incideix en la pastoral i en la vida humana cristiana de les persones. El Sínode ho tindrà present en la seva reflexió i en el seu treball. En l'assemblea el Papa ha convidat tretze parelles d'esposos a participar-hi.

La pastoral diocesana pot fer front a aquests reptes? Amb quins subsidis?

Els reptes són molts: la formació humana i cristiana dels joves,

Agustí Codinach

la preparació remota i pròxima al matrimoni, l'acompanyament dels esposos cristians incorporats a una comunitat, el servei reconciliador de la comunitat respecte a matrimonis en crisi, assessorar els esposos separats sobre la possible nul·litat del seu matrimoni, el sofriment d'esposos cristians divorciats i casats de nou, l'harmonització entre la misericòrdia i la fidelitat, etc. La pastoral diocesana ha de procurar fer front a aquests desafiaments. És un treball no únicament de la Delegació de Pastoral Familiar, sinó de conjunt de totes les realitats pastorals de l'Església diocesana. El

«Avui les identitats són molt necessàries, ja que vivim enmig d'un relativisme accentuat»

treball no sempre dona els resultats que hom desitja. Penso que tots, amb un treball sinodal, hi posem el nostre granet de sorra.

Com acompanyar millor la família en uns moments en què la seva identitat es veu vulnerada?

Avui les identitats són molt necessàries, ja que vivim enmig d'un relativisme accentuat. Tot sembla igual. Penso que fonamentalment demana fer als esposos el primer anunci de Jesucrist i de l'Evangeli, propiciar un encontre personal amb Ell. Fet això calen més coses, però el fonament sòlid ja s'ha posat.

Les floretes del Papa

L'Evangeli és festa i llibertat

El Papa ens convida, per fidelitat a l'Evangeli, a no témer els canvis. Aquells, és clar, que provenen d'aquell Esperit de llibertat que ens ha estat donat a mans plenes. En la seva homília sobre la frase evangèlica «A vi nou, bots nous», Francesc explicava a Santa Marta que Jesús, en el diàleg amb els fariseus, mostra com no podem tancar-nos en les petites normes que nosaltres mateixos creem. Això seria estar «sota la llei», sotmesos i al·lèrgics a qualsevol petit canvi a l'horitzó.

Jesús va venir a dur la Llei a plenitud, precisament perquè fa visible el seu sentit més profund: el de l'amor. Una llei generosa, que dona a mans plenes, que està expressada a les benaurances, en l'amor a la manera de Jesús. Es tracta llavors d'una llei que no empresona, sinó que alegra i allibera. Per això és festa!

El Papa ens convida a no tenir por de canviar les estructures, apropant-les a l'esperit de l'Evangeli. (I ho viu: està impulsant la reforma de la Cúria romana!). Però és molt important aquell «com» de l'amor, de la llibertat i de la festa. Són a la manera de Jesús, que dona tot, que no té por d'alliberar les persones perquè les convoca a seguir-lo en aquell amor quotidià i ple de festa. La llei de l'amor ens compromet del tot, i suposa discerniment per triar constantment el millor.

L'Evangeli, diu el Papa, és alegria, és goig, és festa. En paraules del papa Francesc: «A vi nou, bots nous. I per això l'Església ens demana, a tots nosaltres, alguns canvis. Ens demana que deixem de banda les estructures caduques: no serveixen! I que prenguem bots nous, els de l'Evangeli.»

Leticia Soberón

Pelegrinatges del 2014-2015

TERRA SANTA

Del 26 novembre al 3 desembre

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener 2015

Cristianisme etiòp. Celebració de l'Epifania Timkat - a la Jerusalem africana - Lalibela.

FEBRER / **Índia:** El Rajasthan

MARÇ / **Roma i Assís:** Audiència papa Francesc

MARÇ / **Marroc monumental**

ABRIL / Setmana Santa / Pelegrinatge a **Santiago de Compostel·la i Fàtima**

ABRIL / **Grècia:** Ruta de sant Pau

MAIG / **Uzbekistan:** La ruta de la seda

MAIG / **Roma:** Secrets del Vaticà

JUNY / Pelegrinatge a Terra Santa

JUNY / **Nord d'Itàlia:** Ruta de Joan XXIII

JULIOL / **Canadà:** Costa del Pacífic

JULIOL / **Castella:** Ruta de santa Teresa d'Àvila

AGOST / **Armènia i Geòrgia:** Cristianisme al Caucas

AGOST / **Etiòpia:** Ètnies, cristians i tribus del sud

AGOST / **Terra Santa i Petra**

SETEMBRE / **Indoxina:** Vietnam i temples d'Ankgor

OCTUBRE / **Turquia:** Ruta de sant Pau

OCTUBRE / **Japó:** Gran imperi d'Orient

NOVEMBRE / **Pèrsia:** Ruta bíblica

DESEMBRE / Llums de Nadal a **Nova York**

DESEMBRE / Pelegrinatge a **Terra Santa**

Múrcia

La Fraternitat de les Germanetes de Jesús celebra 75 anys

La germaneta Magdeleine va fundar la primera fraternitat a Algèria

Rosa María Jané Chueca
Múrcia

El 8 de setembre, la Fraternitat de les Germanetes de Jesús, de la família espiritual de Carles de Foucauld, el va viure d'una manera molt intensa: celebrava els seus 75 anys de vida.

La germaneta Josefa Assumpta de Jesús és de Centelles. Actualment viu en una fraternitat a Múrcia, en un barri on hi ha molts magribins. Com explica a *Catalunya Cristiana*, aquest aniversari els porta a tenir una mirada d'«acció de gràcies», i reconeix que «ha estat una obra precursora del Concili. Al llarg dels anys hem fet molts disbarats, però també hem tingut molts encerts, hem teixit lligams forts d'amistat amb molta gent... i això arreu del món, ja que estem presents a més de 65 països! I hem procurat viure la unitat entre nosaltres i amb tots els que ens envolten».

Han passat 75 anys des de la fundació, però el missatge de la fundadora, la germaneta Magdeleine, continua plenament vigent. Per a la germaneta Josefa Assumpta de Jesús, «ella ens parla de la importància d'una vida arrelada profundament en l'amor de Jesús i tota dedicada a fer-se propera, molt concretament, als més pobres. En un món dominat per la por i la inseguretat, ens proposa fiar-nos de Déu Pare (i Mare) i per això també confiar en els altres i veure sempre el seu costat positiu».

Si haguéssim de definir l'espiritualitat de la Fraternitat, la germaneta catalana ens suggereix dues paraules: Betlem i Natzaret. «Betlem, on Déu se'ns revela en la impotència i la fragilitat d'un nadó. Deixa en la Fraternitat una empremta de pobresa, de feblesa i d'abandonament, i li dona la senzillesa, la dolçor i l'alegria pròpies d'un infant.» I afegeix: «Natzaret, on el Fill de Déu va voler encarnar-se perquè tots tornéssim a ser germans, i on va viure pobre enmig dels pobres. Ens mou a viure de la mateixa manera i a revelar així amb ell la bona nova de la vinguda del Regne de Déu.»

La primera Fraternitat va néixer a Touggourt (Algèria), amb la intenció de viure únicament per al món musulmà, tot i que es va acabar obrint a tot el món. Tot i així, les germanetes no han oblidat aquesta relació especial amb els seus germans musulmans. En aquest sentit, la germaneta Josefa Assumpta de Jesús ens diu que «tenim fraternitats a gran part de països musulmans. En som veïns, treballem als mateixos llocs, compartim vida i destí. A través de l'amistat i de la vida de cada dia, no hem tingut, fins aquests darrers temps de bogeria i violència, problemes per estar al seu costat. Avui que els musulmans estan molt més presents en gairebé tots els llocs,

A Múrcia, amb dos amics sense sostre.

també als nostres països d'Europa procurem tenir una atenció especial amb el que viuen i són.

La violència saceja l'Orient Mitjà i les germanetes també pateixen aquesta tragèdia. La germaneta Josefa Assumpta de Jesús assenyala que a Síria les Germanetes s'han pogut quedar en les dues fraternitats de Damasc i Alep. A l'Iraq, «encara queden dues Germanetes a la fraternitat de Bagdad, però les de Mossul van haver d'anar-se'n amb tots els veïns. Les Germanetes de Basshiqa, poble on des de fa segles cohabitaven cristians, yazidites i musulmans, també van haver de deixar-ho, juntament amb tots els seus amics. Unes i altres s'han refugiat en una altra Fraternitat, prop d'Arbil, al Kurdistan, on han arribat milers i milers de refugiats i on elles s'han posat, amb tanta altra gent de bona voluntat de totes les religions, al servei de l'acollida de tota aquesta gent».

Durant molts anys, les Fraternitats han anat construint una bonica amistat amb els seus veïns musulmans. Ara, ens podríem preguntar com afecten a aquesta amistat els tràgics esdeveniments que vivim. La resposta ens la dona la germaneta Josefa Assumpta de Jesús: «Tot i que hi ha pogut haver ruptures doloroses, canvis en la manera com ens veuen algunes persones, no crec que es pugui parlar de canvis substancials en l'amistat construïda. Cal recordar que els veïns musulmans de les germanetes també pateixen la situació, també han de fugir i corren

el risc de ser assassinats.» Per això, no hem de canviar la nostra mirada envers els musulmans que ens envolten, ni deixar entrar al nostre cor prejudicis inspirats per la por i la desconfiança».

Amb rotunditat, la germaneta Josefa Assumpta de Jesús deixa molt clar que «l'Estat Islàmic no és l'islam, que molts i molts musulmans d'arreu del món han dit ben alt que s'hi reconeixen. Un cas molt clar és la pregària en comú que, a començaments d'agost, van fer a Bagdad un grup de cristians i de musulmans, per demanar plegats la pau a l'únic Déu de tots».

El que passa a l'Orient Mitjà no hauria de deixar indiferent ningú. Per això la germaneta ens demana que, en primer lloc, fem alguna cosa que és a l'abast de tothom: pregar. Per a ella, cal «treballar el nostre cor per no deixar-hi entrar tropells de violència ni de venjança, i no deixar que ens

fiquin al cap la idea que "l'islam és violent"». També suggereix que «en la mesura de les possibilitats de cadascú, ajudar econòmicament els refugiats i, fins i tot, acollir-los si calgués. I em sembla molt important que procurem posar el nostre granet de sorra per a la construcció d'un nou món possible, d'un nou ordre mundial on la justícia i la fraternitat siguin les normes supremes de convivència, segons ens ha demanat Crist».

I així continua la història que va començar la germaneta Magdeleine fa 75 anys. Una història que es va iniciar amb l'amistat amb els musulmans i que va imprimir el segell a tota la Fraternitat. Per a la germaneta Magdeleine, l'amistat ha d'estar plena de respecte, de confiança i d'una sinceritat total. Això és el que intenten viure avui les Germanetes de Jesús en una obra tan necessària ara com fa 75 anys.

«No hem de canviar la nostra mirada envers els musulmans que ens envolten, ni deixar entrar al nostre cor prejudicis inspirats per la por i la desconfiança»

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Carta des de Togo

El començament d'un nou curs

Joan Soler

Benvolguts tots, és amb una alegria immensa que recomencem aquest curs. Vaig tenir la sort de poder passar aquest estiu per Barcelona i saludar els amics de *Catalunya Cristiana*. Us puc assegurar que vaig descobrir el que ja intuïa: que són molt bona gent i que fan un molt bon equip. Els vull agrair, doncs, no només el fet de deixar-me aquesta finestra oberta de l'Àfrica, sinó també el desig que m'han mostrat d'ajudar-me econòmicament en les diferents activitats. Ja d'entrada, moltíssimes gràcies.

Tot just arribat a Dapaong, a Togo, vam començar a escoltar, desgraciadament, les notícies sobre el virus de l'ebola que està afectant l'Àfrica Occidental. Cal dir, però, que s'estan prenent moltes precaucions i que, gràcies a Déu, encara no ha pas entrat a la nostra zona. El que sí que ha entrat és un altre virus. Un virus que ens està matant des de fa anys, i que ningú pren les mesures necessàries per lluitar-hi de veritat. Es tracta del virus de la pobresa vestida d'emigració, de la pobresa vestida de malària. M'agradaria, només amb aquestes petites ratlles, intentar transmetre-us el dia a dia de les nostres setmanes a

la regió.

La setmana passada la comunitat deia «a reveure» a dos joves de 22 anys, el Benjamin i el David, morts a Costa d'Ivori, i al petit Robert, un nen de 5 anys, de malària, a la comunitat de Kangbeng. Del problema de l'emigració ja en parlaré un altre dia. Avui us voldria parlar del petit Robert. Us en volia parlar potser perquè té l'edat del meu nebot, en Marc, i m'he imaginat el que hauríem sentit a casa si li passés alguna cosa. O potser senzillament, perquè és trist imaginar-se un pobre pare i el seu germà en una moto vella camí d'un petit dispensari amb el nen assegut entre ells dos, que senten, de sobte, que ja no té força per recolzar-se. Perquè ha de ser dur veure morir el teu fill en un camí de pols, ha de ser dur per a un pare tornar a casa

Molts nens no poden accedir al tractament contra la malària.

Que Déu beneeixi aquest poble africà, un poble tan sofert, un poble amb tanta esperança

nens, però em sembla que no m'hi acostumaré mai. L'han enterrat al mig del camp de cotó. Una petita muntanyeta de terra, un bastó i la meitat de la carbassa trencada per indicar que ja no la necessitarà més per beure. I ens aturem. I penso que l'any que ve la tomba ja haurà desaparegut. Un altre anònim.

I amb aquest pensament aixeco els ulls i m'adono que estic envoltat de cotó. Un cotó a punt de collir, blanc com la neu, i em sento, de sobte, com si estiguéssim envoltats per un núvol, un núvol blanc que contrasta amb el cel gris i els rostres negres de la família del nen. Uns familiars que toquen amb delicadesa el cotó que recolliran per quatre cèntims mal comptats. Uns familiars que toquen amb delicadesa el cotó que els deixarà viure, amb prou feines, aquest any. El cotó que després transformarem a Europa per fer-nos uns vestits preciosos, mentre els seus fills aniran mig nus. Però avui, i només avui, el bon Déu ha volgut que aquest camp de cotó estigui resplendent. És el vestit més preciós que cap home podrà fer mai. Un vestit de cotó pur. Un vestit blanc. Com blanc serà el vestit d'un altre petit àngel negre. I comença a ploure lleugerament. El pare somriu i em diu: «A en Robert li ha agradat la pregària, ens està enviant la pluja.» Sí. A ell li ha agradat la pregària, i al bon Déu li ha agradat la teva esperança. Que Déu beneeixi aquest poble africà, un poble tan sofert, un poble amb tanta esperança. Bon començament de curs a tots.

amb un fill mort a les mans i dir-li a la mare: només per una trista malària, només perquè no he tingut els diners per curar-lo a temps.

I així mateix m'ho explicava el pare, assegut al meu despatx, amb els ulls plorosos i preguntant-me: «Em vindreu a beneir la casa? Em sembla que algú em vol mal.» No, penso dintre meu, ningú et vol mal. És el nostre món que no gira rodó. Però m'ho callo i li dic: «Diumenge a la tarda vindré a casa vostra i resarem junts el Rosari amb la comunitat.» Quan arriba el diumenge, el dia es presenta gris i amenaça pluja. Així que decideixo anar-hi amb cotxe i demano al jove Emmanuel, un dels aprenents de la llar que aprèn mecànica, que m'acompanyi per si de cas ens quedem encallats en algun lloc. Un jove de la comunitat m'espera en un dels trencants per indicar-me on és la casa, així que aparquem el cotxe al costat de la carretera i marxem a peu. Quan arribem a la casa, la comunitat ja hi és reunida. Em reben, com sempre, amb un somriure, i ens dirigim tot cantant cap al lloc on han enterrat el nen. N'he vist moltes, de tombes de

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies.

En col·laboració amb **Caritas**
Un NO per a ningú.

Per col·laborar amb
Joan Soler

"la Caixa" 2100-0283-56-0101101287

Nou
WEB
2014

www.roca.es

NOU
CATÀLEG

+

=

+

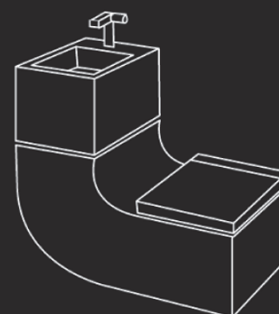
=

+

=

DISSENY + SOSTENIBILITAT = W + W

W+W és el resultat de l'ambició de Roca a l'hora d'incorporar solucions noves, úniques i innovadores als espais de bany. Una solució que combina disseny i sostenibilitat que uneix l'inodor i el lavabo en una sola peça. El seu sorprenent disseny fa que sigui una peça ideal per a espais reduïts, malgrat això, la seva gran aportació és la tecnologia que permet reutilitzar l'aigua del lavabo per omplir la cisterna de l'inodor. Un producte únic que Roca ha fet realitat.

Roca

Estats Units

Quedar pel Facebook per anar a missa

Èxit d'un projecte per ajudar les parròquies dels centres urbans dels Estats Units

Joan Piñol

Gairebé un miler de persones atapeïdes als bancs: joves, famílies amb nens, ancians ben mudats, molts curiosos amb les càmeres a punt, la coral llesta i els escolans ben engalanats. Així estava el 29 de juny passat l'església de Sant Josep, a la ciutat nord-americana de Detroit. Aquest temple, construït l'any 1870, és un dels més antics de la ciutat i és conegut pels seus vitralls d'alt valor artístic. Però aquesta joia de l'arquitectura victoriana no sol veure una congregació tan elevada de fidels. Normalment, poc menys d'un centenar s'hi reuneixen per a la missa del diumenge. La majoria és gent gran del barri que queda dispersa pels bancs d'aquesta església immensa, amb capacitat per a un miler de persones. La missa del 29 de juny era especial. Forma part d'un projecte nascut a finals de l'any 2013 als Estats Units i que s'està escampant ràpidament per aquest país. És l'anomenat «Mass Mob», és a dir, «mobilització per a la missa».

El mètode és senzill. A través de les xarxes socials un grup de catòlics d'una ciutat proposa d'assistir a una missa concreta en una església que tingui un valor artístic i històric especial. A través d'internet es concerta el dia i l'hora, i es decideix a quin temple anar. Les trobades solen ser un cop al mes. La idea és que els catòlics que viuen als suburbis de les grans ciutats ajudin les parròquies més cèntriques, que pateixen molts problemes econòmics i de fidels.

Iniciativa laical

El naixement dels Mass Mob va tenir lloc ben lluny de Detroit, a la ciutat de Buffalo, a l'estat de Nova York. La idea va sorgir de cinc laics que van decidir organitzar a través de Facebook una quedada per anar el 2 de novembre de l'any passat a una missa a la basílica de Sant Adalbert. Aquest temple de l'any 1886 té el privilegi de ser la primera basílica designada als Estats Units, l'any 1907. Arran d'aquesta primera iniciativa, el grup de Buffalo ha anat repetint cada mes l'aplec amb un èxit exponencial.

Un periodista del *Michigan Catholic*, el diari de l'arxidiòcesi de Detroit, va fer-se ressò d'aquest projecte de Buffalo. «Seria espectacular tornar a veure alguna de les esglésies històriques de Detroit plenes una altra vegada, ni que fos per un dia! Seria molt difícil d'organitzar la mateixa cosa aquí?», escrivia el 19 de març. Aquesta pregunta retòrica semblava condemnada a quedar sense resposta. Tot i així, un laic que ho va llegir va començar a donar-hi voltes. Finalment, Anthony Battaglia es va decidir a contactar amb uns amics i va engegar el projecte. Juntament amb tres

A través de les xarxes socials es proposa assistir a una missa concreta en una església que tingui un valor artístic i històric especial

L'església de Sant Adalbert es va omplir de fidels.

laics més van crear una pàgina web, una pàgina al Facebook i un compte a Twitter. Battaglia treballa en una empresa d'electricitat. Porta la comunicació interna i domina perfectament tot el camp de les xarxes socials. Amb aquest coneixement i moltes ganes, el grup de quatre laics va aconseguir organitzar la primera Mass Mob el 6 d'abril a l'església de Santa Jacinta, amb l'assistència d'unes 150 persones. Només dues setmanes després que el *Michigan Catholic* es preguntés si a Detroit era possible fer un Mass Mob, un grup de laics ja havia dut a terme la primera trobada.

L'arxidiòcesi de Detroit viu un moment complicat. El mateix dia en què gairebé un miler de catòlics s'aplegaven a l'església de Sant Josep gràcies al Mass Mob, dues parròquies del centre de la ciutat celebraven les seves últimes eucaristies. Santa Hilary i Sant Dunstan ja no celebraran més misses. Seran venudes o derruïdes. A principis d'aquest any, tres parròquies més van tancar les portes. Tot plegat va començar l'any 1990, quan es van tancar 30 parròquies en un sol any. Després, cada any ha vist el tancament d'altres temples. Abans d'aquests tancaments, l'any 1989, l'arxidiòcesi tenia 340 parròquies. Ara només en queden 235 d'obertes, de les quals 52 a la ciutat de Detroit.

Ciutat fantasma

Com s'explica aquest desballestament de la diòcesi? Hi ha menys fidels, menys pressupost i menys capellans.

Però no és només això. Detroit ha patit una despoblació ferotge que va començar a finals dels anys cinquanta i ha fet que sigui coneguda com «la ciutat fantasma». L'any 1950 Detroit tenia 1,8 milions d'habitants, mentre el cens del 2013 no arriba als 700.000.

L'èxode de la població, impulsat per una crisi industrial ferotge, ha variat el paisatge de Detroit. El centre de la ciutat ha quedat com una zona econòmicament deprimida, socialment inestable, molt perillosa i extremament segregada. Les antigues parròquies vuitcentistes d'immigrants alemanys i polonesos han quedat com illes en un mar turbulent.

«Aquestes esglésies estan molt endinsades al centre de la ciutat i allunyades d'on els antics residents viuen ara. Per a molts, anar-hi suposa acostar-se a barris perillosos o percebuts com a perillosos», escriu el periodista Ron Stang, del *National Catholic Register*. La majoria dels que ara tornen per als Mass Mob són nascuts al centre de Detroit, però van marxar a viure als suburbis. El component emocional i sentimental és molt present entre els assistents.

Solidaritat entre catòlics

També hi ha una voluntat manifesta de redescobrir els tresors artístics de l'Església. «Quan vas a una d'aquestes esglésies històriques i veus un temple preciós amb només 25 persones a missa, penses: alguna cosa s'ha de fer!», explica Thom Mann, un dels organitzadors. Segons ell, molts catòlics només

necessitaven «una empenta». Prova de l'èxit és que a cada missa hi ha assistit més gent. A la parròquia del Dolcíssim Cor de Maria, l'església més gran de la ciutat, s'hi van aplegar 1.800 persones el 13 de juliol. Al mes següent, va ser el torn de Sant Adalbert. Aquesta parròquia va tancar l'any 1990 però, des de llavors, està confiada a l'Associació històrica americanopolonesa, que vetlla pel patrimoni d'aquest temple fundat per immigrants polonesos l'any 1885. La celebració del Mass Mob va ser tota una festa, amb vestits tradicionals polonesos, coral en polonès, missa solemne i més de 2.000 persones omplint el temple.

Tot i que una flor no fa estiu, la celebració d'aquestes misses multitudinàries té un efecte sobre les parròquies. Thom Mann, un dels organitzadors, explica que la seva parròquia de Sant Carles Borromeu ha canviat des que el 4 de maig s'hi va fer un Mass Mob. «No vénen 400 persones cada diumenge com aquell dia, però si abans érem gairebé 100 a l'eucaristia, ara som més de 120», explica.

Altres ciutats també han iniciat aquest projecte, com ara Filadèlfia, Pittsburg, Cleveland i Nova York. L'activitat dels grups al Facebook, per exemple, és molt considerable. El grup de Detroit té 3.000 seguidors, 1.400 el grup de Nova York, i més de 600 el de Filadèlfia. Són només uns exemples però demostren l'impacte i l'èxit d'aquesta curiosa iniciativa. Un exemple, com afirmen els mateixos organitzadors, de solidaritat entre parròquies i entre catòlics.

Punt de vista

Jesús Alturo i Perucho

Catedràtic de la Universitat Autònoma de Barcelona

Per una llibertat justa

Els nostres representants polítics estan absorbits en la defensa tenaç —i justa— d'un dret que, com a poble, ningú no ens pot negar: el de decidir el nostre futur. Però ni els nostres portaveus ni nosaltres mateixos no hem d'oblidar una obligació encara anterior: la de vetllar perquè la gent indeterminada i anònima, però ben tangible i amb noms i cognoms que conforma el nostre país, pugui gaudir dels drets més elementals: una feina digna, un habitatge adequat, una educació i una sanitat convenients. Altrament la societat es fraccionarà, però no pas per motius d'origen, ni de llengua, ni de cultura; sinó per un repartiment injust de la riquesa col·lectiva. Els guanys desmesurats d'uns pocs, que difícilment es poden aconseguir amb una feina honrada, condemnen a la precarietat i fins a la indignació una majoria creixent. I aquests guanys són il·lícits, injustos, immorals. Prou ho deia sant Jeroni: «El ric o és un injust o hereu d'un injust.» Per no recordar les paraules més contundents de Jesús de Natzaret.

La crisi econòmica actual, que ha volatilitzat esperances de benestar i ha dinamitat drets socials que semblaven definitivament consolidats, no té, certament, les seves arrels en la caiguda dels valors dels mercats, sinó en el menyspreu envanit dels valors ètics que està portant a llur pràctica abolicció. I aquí fallem tots. Des dels més encimbellats, que haurien de ser un referent moral a qui poder prendre per model i que, al contrari, massa sovint provoquen escàndol, fins als qui ens venen els productes bàsics a uns preus abusius, pagats en euros però amb uns sous que, si no s'han reduït o han desaparegut, s'han congelat al nivell de quan es cobraven en pessetes. Quina estafa més silenciosa i monumental ha permès el canvi de moneda, sense negar els beneficis certs que també

ha procurat! Quants frauds, trampes i martingales no faciliten les unitats d'euro, que són, en realitat, centenars o milers de pessetes! Quants treballadors, quants jubilats, quantes vídues, per no parlar dels aturats, als quals s'ha privat de llur dignitat com a persones, no viuen al llindar de la misèria per aquests excessos! Unes males arts d'uns pocs, que, instal·lades com semblen en la vida quotidiana i del tot impunes, s'albiren fixes i permanents, i deixen sense alè una part important de la societat.

No. No podem esperar la llibertat per guanyar la justícia. Perquè la història ensenya —fins la més propera i immediata— que, amb llibertat o sense, els aprofitats de torn, amb una o altra bandera, no deixaran d'avantposar la satisfacció de llur cobdícia al cobriment de les necessitats mínimes, però vitals, de la majoria. No hem de renunciar als drets culturals i històrics del nostre país, i hem de mantenir-nos-hi fidels, ben cert!, però, amb convenciment i determinació semblant o superior, hem de protegir el conjunt de persones singulars que el fan viu, i pensar que, mentre quedi un sol pobre, una sola persona necessitada, no ens podem tenir per lliures.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Vincles personals i familiars

El papa Francesc, a *La joia de l'evangeli*, escriu que hi ha, en l'actualitat, un gran individualisme. Una característica dels nostres temps. Amb quines conseqüències? Amb una manera de viure que afebleix «el desenvolupament i l'estabilitat dels vincles entre les persones, que desnaturalitza els vincles familiars».

Una mostra de l'individualisme la dona l'expressió freqüent «això no és problema meu». Al costat de frases com aquesta s'hi amaga el desentendre's dels altres i dels assumptes socials. L'individualisme es mostra també en actuacions polítiques quan ignoren el bé comú. La globalització pot dur, si no es vigila, fins al menyspreu de les persones. Fàcilment «anem a la nostra», sense mirar els que són al nostre costat.

Com si les persones no importessin!

El Sant Pare alerta sobre la desnaturalització dels lligams familiars. Heus aquí un problema viu. Bastants opten per viure en parella. Una bufetada a la família i, tal vegada, una vida destrossada. Viure sense lligams formals pot ser molt perillós per a la convivència. És com voler alçar un gran pes sense una palanca adequada. També es dona un trencament matrimonial que, massa vegades, desemboca en «una nova parella» i en un embolic notable de les relacions parentals i filials. Els homes, prenent fer el millor, podem actuar amb insensatesa. Problema seriós!

L'acció pastoral de l'Església ha de mostrar clarament que Déu és Pare de tots. I per aquesta raó «exigeix i encoratja una comunió que guareixi, promogui i afermi els vincles interpersonals». «Comunió» significa «unió amb». Recordo un escriptor que, referint-se a la comunió eucarística, escrivia que era rebre Crist i també els seus membres, per exemple, l'espòs, l'esposa, la sogra, la nora, el gendre, el veí... Una manera clara i aguda d'expressar el sentit i la realitat de la comunió. Afegia que per empassar-se tot això calia una gorja molt ampla. Jo diria un cor ple de fe, d'amor i d'humilitat.

El Romà Pontífex es refereix, encara, a les guerres. Moltes en aquests moments. Els cristians hem de dir, ben alt, com cal reconèixer els altres, «curar les ferides, construir ponts, estrènyer llaços i ajudar-nos mútuament a portar les càrregues».

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Gran Sant Bernat, 2.473 m

Des de fa molts anys, m'he anat trobant el dibuix simpàtic d'un gos amb el barrilet de rom penjat al coll per reanimar els caminants perduts que travessaven les muntanyes alpines. Més tard vaig saber que era una ajuda que oferien uns frares que viuen per aquests cims. El pas dels Alps ha estat una gesta molt important per a grans personatges. Aquest lloc m'intrigava, però ningú no me'n facilitava cap detall o notícia. Finalment el vaig conèixer com a conseqüència d'un viatge per França, el nord d'Itàlia i amb arribada a Chamonix, que ja coneixia. Teníem deu dies i havíem de creuar el lloc que dona títol a aquest relat. Em feien por les dificultats que poguessin sorgir amb el cotxe. Les notícies d'enciclopèdia eren escasses. Uns coneguts italians em van assegurar que la carretera era practicable. Cal dir que el projecte era per a finals de setembre, i per això calia pensar en alguna nevada. Per tant, era una aventura atractiva. La guia d'albergs ens indicava que n'hi havia un a Saint-Oyen i, confiats, al capvespre ens vam apropar a aquesta petita població de la Vall d'Aosta.

L'alberg no existia, i el carrer que indicava el llibre, tampoc. Gairebé ja era de nit, feia fred i la humitat et calava fins al moll de l'os. Plantar la tenda era una cosa difícil i imprudent. Vam demanar informació i ens van indicar que anéssim als «pares». Hi vam anar. Era un casalot, gairebé un castell. Hi havia molta gent jove que rondava per allà però cap adult no ens podia atendre. La segona vegada que ens hi vam apropar, una senyora ens va atendre molt amablement. Ens va dir que quedar-nos-hi a dormir era una decisió dels «pares», i allà no n'hi havia cap. Vaig preguntar a la dona què pensava que em respondrien. Amb prudència ens va repetir que no depenia d'ella, però que confiéssim perquè eren uns «pares» molt amables. Es feia tard.

Cal dir que aquesta regió autònoma és italiana, tocant a França, però els frares eren alemanys. Tot i que el meu francès és molt deficient, i que la conversa era complicada, ens vam entendre. Vaig demanar al Senyor que em concedís ser acollit en aquella casa, com jo rebia altres persones a la meua. Malgrat la situació climàtica adversa, perquè ja plovia, no vaig perdre la calma. El bon religiós que va arribar es va mostrar molt amable, i evidentment que podíem descansar-hi aquella nit, i es va excusar i justificar perquè el sopar, en aquelles hores, no podria ser com ell voldria.

L'endemà em va convidar a acompanyar-lo i concelebrar la missa. Es tractava d'una comunitat femenina benedictina molt nombrosa, a la qual gentilmente em va presentar. No cal dir que entre el paisatge alpí meravellós, l'Eucaristia i qui m'acompanyava, em sentia totalment feliç i agraït a Déu. Buscava el pas per un port d'alta muntanya i vaig trobar una comunitat fundada per un canonge de Menthon, que seguia la regla de sant Agustí i que tenia escrit en un lloc visible: «*Hic Christus adoratur et pascitur* (aquí es lloa i alimenta Crist).»

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La viuda de Sarepta

Sarepta es troba a prop de Sidó, actualment en territori libanès. Allà viu una dona viuda amb el seu fill (1 Reis 17,7-16). Pobresa i desemparament acostumen a anar aparellats a la situació de viduïtat femenina. Les condicions ambientals recueixen el drama. No plou durant un període llarg. L'agricultura se'n ressent i la fam campa per tot arreu. El profeta Eliseu rep una ordre divina que l'envia a aquesta població perquè la viuda el mantingui. No s'ha d'arpenjar en la riquesa ni en el poder, sinó en la fragilitat i la marginació d'una dona pobre. La seva funció nova no és donar, sinó rebre aigua i pa. La viuda obeeix quan es tracta de l'aigua, un do preciós en temps de sequera. Però Eliseu li demana pa i ella exclama que només té un grapat de farina i una mica d'oli, que li permetria fer el darrer àpat amb el seu fill abans de morir de fam. La situació és dramàtica. Hi ha en joc la vida del seu fill i la seva. Eliseu no es retreu gens. Intenta desactivar els blocatges: «No tinguis por.» Després, insisteix en la petició: «Cou-me primer un panet i porta-me'l. Després ja en couràs per a tu i per al teu fill.» Una promesa culmina la seva petició: «El pot de farina no es buidarà ni la gerra d'oli s'acabarà, fins al dia que el Senyor enviarà la pluja a la terra.» La viuda té el coratge de creure en la paraula del profeta. Potser és una il·lusa, però actua en consonància amb la seva fe i contra tota lògica. Es lliura a risc de la seva vida i la del seu fill. Descobreix una veritat bàsica en la vida espiritual: només qui es queda sense res pot viure del no-res. Quan està disposada a perdre el darrer grapat de farina i les últimes gotes d'oli, troba la plenitud.

La narració confirma que les paraules del profeta es compleixen. No manca a la dona ni farina ni oli. Poden menjar ella i la seva família. No controla la seva vida. Està en mans de Déu.

Descobreix una veritat bàsica en la vida espiritual: només qui es queda sense res pot viure del no-res

Es mou per la confiança bàsica. Fa tot el que pot, però no està obligada a més. Accepta la realitat i s'enfronta a la mort. Alimenta el profeta i el profeta li garanteix les fonts de la nutrició. No hi ha intercanvi interessat, sinó una

humanitat profunda. No hi ha supeditació de la dona a l'home ni de l'home a la dona, sinó de tots dos als plans divins. Tant la viuda com el profeta troben la seva seguretat lluny del poder. S'endinsen en la pròpia fragilitat i el missatge de Déu els arriba a través d'assumir el seu futur amb confiança. Eliseu és un gran profeta, que ha heretat l'esperit d'Elies, arrabassat per un carro de foc. La viuda de Sarepta, en la senzillesa de la seva vida, no mostra una grandesa menor. Les seves actituds reflecteixen l'essència de la vida, que és lliurament, confiança, amor, dedicació, obertura, diàleg. El seu fill, orfe patern, té la sort de tenir una mare en majúscules.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Els va costar d'entendre...

Ahir, l'Anna va venir a casa amb una història que us vull explicar. És un costum de la nostra comunitat explicar-nos les coses que vivim cada dia. Totes quatre ens expliquem el que ens passa a cadascuna i així compartim goigs i preocupacions, que portem després a la nostra pregària. Feia dies que l'Anna estava preocupada perquè a Benallar i a l'hort on treballa amb els nois del pis d'acollida havien trobat restes de ratolins. Aquests rosegadors feia dies que es menjaven els llegums que ens havien portat del Banc d'Aliments. I va decidir portar uns gats perquè fessin la seva feina i els alliberessin de la plaga.

Ahir venia tota cofoia dels seus nous «voluntaris» que li farien desaparèixer la plaga. Dos gatets ben simpàtics formaven part de la família de Benallar. I ara ve la història que ens va fer reflexionar.

Cal que cuidem els animals, però també és bo que tinguem cura de les persones

Els nois del pis —africans que saben de penes, de desert, de reixes i fronteres— contemplaven entusiasmats els dos nous «companys». La voluntària que els havia anat a cercar a un d'aquells refugis de mascotes abandonades expli-

cava les instruccions que havia rebut del centre.

De cop i volta, l'Anna va veure que els nois reien admirats del que sentien: els gats tenien «documents d'identitat», estaven registrats!

Quan els va demanar per què reien, va obtenir una resposta increïble: «Nosaltres, sense papers, i per a ells ha estat tan fàcil aconseguir-los!» L'anècdota té la seva part còmica, que es va posar de manifest amb el sentit de l'humor africà, però té una altra vessant tràgica que ens fa pensar: el sentiment d'aquells homes que veuen la dificultat d'aconseguir la seva documentació, i l'atenció que els animals domèstics tenen a casa nostra: «papers», vacunació obligatòria, etc. No dic que això estigui malament perquè cal tenir cura dels animals, però potser fóra bo que ens deixéssim impressionar per aquesta sensació d'exclusos que molts dels nostres immigrants tenen després de passar per situacions terribles, sempre des de la il·legalitat i la persecució.

Aquells homes, que han viscut una altra realitat menys estructurada, no poden entendre el nostre món ple de lleis i de normes on han arribat amb més il·lusions que mitjans i que ara es troben lluitant diàriament per sobreviure. Ells són «il·legals» perquè no tenen documentació. Què diran de tants documentats que es burlen de les lleis amb una certa impunitat...?

Agustí Codinach

Deixant a banda les idees polítiques sobre el futur de Catalunya que cadascú pugui tenir, no hi ha dubte que aquesta Diada de l'11 de Setembre del 2014 ha estat novament històrica. Perquè més enllà de les motivacions que han dut gairebé dos milions de persones a aplegar-se a Barcelona a les 17.14, n'hi ha per treure's el barret i felicitar l'organització i l'esperit completament pacífic, festiu i familiar de la concentració. Novament, hem fet història.

Des del monestir

Viure el diumenge

El temps d'estiu va quedant enrere, aquestes setmanes que ens han donat l'oportunitat de deixar una mica de banda les tasques i el nostre treball quotidià; un temps que ens ha permès dur a terme activitats diferents i dedicar estones al que més ens agrada o al que, normalment, no podem fer en les nostres obligacions de cada dia.

Amb el mes de setembre torna la quotidianitat a les nostres vides, tot i que això no vol dir que ens haguem de deixar portar per la rutina o per la monotonia. El nostre dia a dia ve marcat pel treball, l'estudi i les múltiples ocupacions que van omplint i donant sentit al nostre viure. Davant aquest nou curs que acabem d'iniciar, i

enmig de totes les nostres activitats, és important no deixar-nos absorbir ni acaparar per les presses i les preocupacions de cada dia. Cada diumenge ha de ser com un parèntesi en què, a més de les estones de lleure i dels espais de relació cordial i reposada amb els altres, hem d'alçar cap a Déu la nostra mirada i prendre consciència que tot és un do seu.

Cada dia, però especialment el diumenge, el dia del Senyor, estem convidats a viure i a celebrar en comunitat l'amor, la tendresa, el perdó, el lliurament, la fidelitat de Déu, que es fa present en l'Eucaristia, la celebració pròpia del diumen-

ge. Des dels inicis de l'Església, aquest dia està marcat per la trobada joiosa dels germans que tenen la mateixa fe i es reuneixen en assemblea per compartir la pregària i la vida, i per caminar plegats a la llum de la Paraula. No som nosaltres els qui fem alguna cosa per Déu, sinó que és Ell qui ens dóna el seu moment perquè renovem el nostre compromís, perquè el coneguem molt més i ens omplim dels seus dons.

És veritat que tots els dies són del Senyor i que cada dia que l'Església celebra l'Eucaristia és Pasqua, però, si vivim així el diumenge, el convertim de veritat en el dia central i festiu de la setmana, i també en el dia en què compartirem amb els altres el do de l'amor que ve de Déu.

Teresa Pujal
Clarissa de Reus

La sal de la terra

Ensenyaments de l'ebola

Aquest estiu hem viscut amb el virus de l'ebola als mitjans de comunicació social al nostre país i primer món. Aprofitem per treure «bé del mal». Què en podem aprendre?

Hem constatat que la nostra societat és molt contradictòria. L'egoisme humà sobresurt quan ens sentim amenaçats. Alguns han criticat que s'hagi repatriat un missioner amb ebola a Madrid, on va morir, per la por de difondre'l entre nosaltres i que els pogués afectar. Criticar haver ajudat un conciudadà per la remota possibilitat de veure's afectat és molt poc solidari i molt individualista. Cal una regeneració ètica, moral i social, hem de treballar per un món més

just i ser menys egoistes, més generosos, acceptar perdre diners i seguretats per al bé dels altres, que tard o d'hora es torna un bé per a un mateix; ho diu el mateix Jesús: qui ho deixi tot pel Regne de Déu ja tindrà molt més en aquesta vida i la vida eterna. Cal prendre seriosament el món globalitzat i treballar per evitar que la immensa majoria dels nostres germans de l'espècie humana es mori de fam, set i malalties fàcilment tractables en el nostre primer món.

També ha sorgit el descobriment social que hi ha molts homes i dones que, moguts per la fe en Jesús, estimen les persones i dediquen la seva vida, i fins i tot alguns moren, a ajudar els més

pobres de tots; a ser missioners al tercer món o a la nostra terra, i que això dóna sentit a la seva vida i els fa feliços. Com feia molts anys que no passava, des dels mitjans de comunicació social, tant creients com no creients han ressaltat moltes vegades la generositat i l'admiració per aquestes persones, que valoren i fins i tot consideren «herois». Ara tenim més adobat el terreny per mostrar l'amor de Jesús per les persones, per l'evangelització en el nostre entorn i per repassar com mostrem nosaltres, els creients, la nostra fe, que ha de ser amb obres d'amor compromeses, tal com els demana sant Joan, no només amb paraules, com Jesús mateix ens adverteix.

Joan Viñas
Membre numerari de la Reial
Acadèmia de Medicina
de Catalunya

Mirada al món

Després de la guerra

Ningú no s'ho esperava. Una nova guerra, sagnant i desastrosa. Amenaçadora per al present i per al futur. Així ha estat aquest estiu, un dels estius més funestos per a la història d'Israel i, no cal dir-ho, per a la zona de Gaza. «La Guerra dels 50 dies», del 8 de juliol al 26 d'agost. Queda molt lluny la fulgurant «Guerra dels sis dies» amb el triomf indiscutible d'Israel (1967). Ara les coses han canviat molt, en tots els sentits. Fins i tot en l'aspecte psicològic i moral.

Aquesta ha estat la tercera guerra entre Israel i Gaza, després de la del 2008 i 2012. I ha estat la més llarga i la més sagnant. Gaza compta les seves víctimes: 2.143 morts, dels quals 490 nens i moltes dones, amb més d'11.000 ferits, dels quals 3.000 nens. Els sense sostre ultrapassen els 500.000, atès que s'han destruït o deixat inútils més de 20.000 construccions. També Israel plora els seus 74 morts, entre els quals 5 civils i un nen de quatre anys. Causà meravella i esfereïment descobrir que Gaza tenia 42 túnels entre 20 i 50 m de profunditat.

Alguns d'aquests túnels havien entrat al mateix Israel, i Israel ho ignorava. Tenien una ramificació subterrània com una xarxa. Els van anar excavant més de 7.000 palestins durant anys.

Gaza va enviar 3.700 míssils a Israel i Israel va contraatacar d'una manera contundent.

Resultat de la guerra? Ningú no el sap. El govern de Gaza, amb Ismail Haniyeh, va proclamar immediatament una victòria esclatant de Palestina. Israel, més realista, digué que no hi va haver ni vencedors ni vençuts. Segurament té raó Israel. Les destrosses han estat immenses, i les pèrdues doloroses i irreparables per a ambdues parts. Com en tota guerra.

Però ara el que preocupa és l'esdevenidor. Com acabarà tot això? Esclatarà un altre conflicte?

Els àrabs tenen un gran optimisme, però saben que Israel és invencible. Israel sap que és invencible, però sap que pot anar a l'encontre de moltes i decebedores sorpreses, com ha passat en aquesta

guerra, sobretot si s'ajunten, a les forces de Gaza, les de Hisbollah del Líban (i potser també de Síria). Hamàs va afusellar 16 palestins, considerats espies d'Israel (probablement perquè estaven en desacord amb el govern d'Ismail Haniyeh). Israel, pel seu compte, amb tantes ferides encara obertes, ha fet una nova provocació, destinant més de 250 hectàrees de terreny palestí a la construcció d'una nova colònia a Cisjordània, cosa que ha desencadenat una gran oposició en tot el món.

Gaza necessita un espai vital més gran, no poden viure com en una presó. Tenen necessitat d'un port i d'un aeroport. Israel no ho vol. Sempre tem que s'hi puguin camuflar armes i míssils. Serà capaç, Gaza, d'impedir qualsevol entrada il·legítima d'armes? Sabrà tenir inactius els seus míssils? I Israel, serà prou generós per permetre les aspiracions de Gaza? Acabarà d'una vegada de construir noves colònies dintre de Palestina?

Aquests són els punts interrogatius. Aquests són els problemes.

Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

Iniciativa solidària

Amb motiu de la beatificació d'Àlvar del Portillo el proper 27 de setembre a Madrid, s'està organitzant una recollida d'aliments a tot Espanya. L'organització de la beatificació ha pensat fer aquesta acció solidària per la sensibilitat especial que Portillo va mostrar cap a les persones més necessitades. També, una altra raó, és secundar la crida del papa Francesc a ajudar els milers de famílies que no tenen ingressos. Aquesta recollida es destina als Bancs d'Aliments, a Càritas o a qualsevol altra entitat que s'encarregui de repartir aliments. Es du a terme a través de centenars de voluntaris que es congreguen en escoles, parròquies, al carrer, etc. Conclourà el 15 de setembre. He pensat fer partícips d'aquesta iniciativa els lectors i així, entre tots, poder contribuir a donar menjar als qui no tenen res.

CAROLINA GONZÀLEZ LEON
Barcelona

A un nét

M'agradaria manifestar l'alegria que sent la meua família per l'entrada d'un nét a la Facultat de Medicina, després de treure una nota de tall molt alta entre la selectivitat i el batxillerat. Els seus esforços i les seves il·lusions es veuen àmpliament recompensades, ja que havia estudiat molt.

Voldria dir-li que la carrera que ha triat és completament vocacional, per tant, requereix molt esforç i sacrifici. El compromís del metge és actuar sempre en benefici del malalt i de l'ésser humà en general. També que sempre s'ha de respectar el secret de qui hagi confiat en tu. El metge ha de ser prudent, accessible, econòmicament just i,

Sempre

Quina paraula tan fàcil de dir...

El papa Francesc ens parla sovint del que és passatger, de «la cultura del *descarte*»... En un món que corre tan de pressa, sembla que no hi ha temps per a compromisos definitius. Cal aturar-se, pregar, contemplar...

Obrint la Bíblia he trobat el Salm 102 (103), el verset 17: «Però l'Amor de Yahvè pels seus fidels és de sempre i dura sempre, la seva bondat s'estén als fills dels fills.»

Sempre. L'Amor de Déu ens acompanya sempre. Deixant-nos mirar i estimar per Ell que ens mira i estima sempre. Cercant estones per romandre a la seva Presència... Vivint units a Déu, amb Déu al cor, podem viure la paraula *sempre* en les nostres vides.

Ell, que estima sempre, pot estimar sempre des dels nostres cors a tots els germans. Tot passa... L'Amor de Déu perdura sempre. És etern. És immortal. L'Amor perdura més enllà de la mort.

Quin consol ens poden dar aquestes paraules: sempre. Sempre som estimats per Aquell que és l'Amor.

NURIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

per damunt de tot, ha de respectar la vida, des de la concepció fins a la mort natural, juntament amb la dignitat de les persones.

En el desenvolupament de la medicina es poden trobar molts camins i no sempre és fàcil agafar el més bo. Espero que el seny li faci seguir sempre el millor.

JORDI GARCIA SOLER
Terrassa

Conflicte religiós?

Per la meua feina, vaig estar un temps en contacte amb un noi del Marroc, molt creient i practicant de la seva fe islàmica. Jo sóc cristiana practicant. Altres companys tenien les seves creences o no creences, però en el grup no hi havia cap conflicte. Tothom acceptava l'altre i fins i tot hi havia debats

força interessants i cordials entre nosaltres.

Un dia el noi musulmà em va preguntar de forma confidencial: «Tu, com parles de Déu a la gent? Perquè a mi m'és molt difícil.» Aquesta pregunta feta de forma sincera i cordial em va obrir els ulls i em va fer veure com és de fàcil el diàleg interconfessional, intercultural i interideològic quan l'altre és un amic.

La conclusió que vaig treure'n és que els conflictes locals o mundials es produeixen pel desconeixement de l'altre, per la manca d'un diàleg respectuós i considerat. Si comencem pel que tenim a l'abast (la família, l'escola...) potser algun dia aconseguirem una convivència més humana i en pau.

MARGARITA CALAFELL
MONFORT
Terrassa

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Xafarderies i difamació

Em va agradar molt la seva columna sobre les xafarderies. Fan molt de mal. Pitjor quan són calúmnies. Quina opinió li mereix la pràctica força estesa de donar difusió a rumors que afecten la fama de les persones sense dignar-se a verificar si són certs o no? Al meu barri hi ha una perruqueria que és un autèntic niu d'escurçons, on arriba algú, diu una barbaritat tremenda sobre una persona i des d'allà es difon a la velocitat de la llum...

Em sembla un acte pervers i pecaminós fer comentaris que malmeten la fama de les persones sense cap necessitat. Recentment sentíem a l'Evangelí allò de «si el teu germà et fa una ofensa, vés a trobar-lo i, tot sol amb ell...». Tot sol amb ell. Discreció, delicadesa i caritat. El Senyor no diu: ves al mercat, a la perruqueria, al bar... i que se n'assabenti tothom. Tot el contrari de difondre i escarnir. Malament si el que es difon és cert i pitjor si no ho és. I recordo que hi ha l'obligació de rescabalar la fama destruïda. Miri, a propòsit del que em diu d'aquesta perruqueria, li explicaré una cosa que va passar en una població petita fa anys. Hi havia una veïna que tenia una enveja i ràbia irracionals contra una dona del poble. Un dia, aquesta dona va anar a la perruqueria i va deixar caure una calúmia terrible: la Tal enganya el marit... Poc temps li va faltar a una clienta que hi era per, després de sortir del local, difondre per tot el mercat la notícia. I així anava corrent pel poble fins que va arribar a un bar on el marit prenia una cervesa amb un grup d'amics. Li va arribar la notícia, va embogir, se'n va anar a casa i va llançar la dona per la finestra. Després ell, desesperat, es va suïcidar. La notícia, a més, era falsa. La commoció va ser gran. Ja veu el mal que pot fer la paraula dolenta i insensata.

Fa poc el papa Francesc parlava d'aquest tema amb paraules molt clares. Deia: «Perquè, vostès ho saben, també les paraules maten! Quan parlo malament. Quan faig una crítica injusta, quan amb la meua boca pentino un germà; això és matar la reputació de l'altre. També les paraules maten. Estem atents a això.» Efectivament, hi ha paraules que, literalment, arriben a matar. No ens prestem mai a ser portaveus de paraules que no tenen la caritat més elemental i evitem tant com puguem aquests «nius d'escurçons» d'on surt tant verí que destrossa la bona convivència i la fama de les persones.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Colònies de l'Hospitalitat de Lourdes a Alps

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Vic

Del 3 al 9 d'agost, la delegació d'Osona de l'Hospitalitat de Vic va celebrar la 46a edició de les colònies d'Alpens. La valoració va ser molt positiva. La participació, tant d'usuaris com de voluntaris, fou un èxit, i és que prop d'un centenar de persones —entre els que hi eren diàriament i els que hi anaven a estones— van compartir tota una setmana d'activitats, i també de servei, per part del grup de voluntaris.

La majoria d'aquests voluntaris eren gent jove; molts d'ells provaven l'experiència de l'Hospitalitat per primera vegada, la qual cosa és un orgull per a l'Hospitalitat i un senyal que el moviment és ben viu.

Gran experiència

És una setmana on els usuaris que hi vénen poden sortir de les seves rutines i gaudir d'unes minivacances dins de l'entorn privilegiat que ofereix la casa dels germans Camils. Per al grup de voluntaris és una gran experiència compartir estones i ac-

titivats amb la gent que ve a passar aquests dies.

S'hi van poder dur a terme totes les activitats programades, tot i que la pluja va fer acte de presència més d'un dia. Decoració de torratxes, punts de llibre, plantes, decoració del menjador, jocs, concursos de pastissos o fer una crep van ser les diverses activitats que s'hi van realitzar.

Aquest any vam anar dos cops al poble, ja que, a part de la tradicional visita, es va dedicar un matí a l'exploració de la forja pels diferents indrets del poble i més tard a una

petita demostració al taller de forja per part d'Enric Pla, responsable de la trobada de forjadors que cada any es fa a Alps.

També hi va haver moments per a l'Eucaristia i per a la pregària, que es feia cada dia al matí i a la tarda. El primer dia es va plantar un xiprer en record de les persones que ens han deixat aquest any; hi va haver un record molt especial per al germà Anicet, que tant va procurar per les colònies de l'Hospitalitat.

L'estada a Alps va acabar amb un gran dinar de germanor a l'exterior de la casa.

El retaule de Santa Maria Assumpta d'Arenys de Mar

Francesc Coll i Alzina

L'església de Santa Maria d'Arenys de Mar està presidida per un retaule barroc, obra de l'escultor vigatà Pau Costa i daurat pels barcelonins Erasme i Fèlix Vinyals. El conjunt, dedicat a la vida de la Mare de Déu, va ser esculpit i acabat entre el 1709 i el 1712. El basament de pedra sobre el qual s'aixeca va ser treballat per l'escultor arenyenc Antoni Joan Riera a principis del segle XVII.

El retaule de Santa Maria d'Arenys de Mar és una de les peces del barroc català més importants, i val la pena visitar-lo per apreciar la bellesa dels seus relleus i escultures, alguns dels quals inspirats en gravats del pintor italià Carlo Maratta.

Dels llibres i revistes on hi ha referències sobre el retaule, en destaquem les següents:

- «Jo el valoro com un model de riquesa i de gust. L'he admès tota la vida com un indiscutible cànion estètic» (Salvador Espriu, *El doctor Rip*).

- «La bellesa imponent de la Verge Assumpta (...) L'esbelt patró i màrtir sant Zenon (...) La filigrana espantosa dels medallons. Les imatges

El retaule de Santa Maria Assumpta d'Arenys de Mar, pas a pas.

Francesc Coll i Alzina
Xavi Salbanyà

majestoses dels sants i, sobretot, la profusió de tota mena d'àngels (...) Jo em pregunto: l'àngel custodi d'Arenys hi és representat? Com es diu?» (Josep Montmany, *Arenys Vida Parroquial*, 1992, núm. 525-526).

- «Només amb reiterades contemplacions, i dedicant cadascuna d'elles a algun fragment determinat, pot arribar a apreciar-se'n el contingut i intentar-se un inventari de tantes meravelles» (Joaquim M. de Nadal, *El retablo mayor de Arenys de Mar, valiosísima obra de arte, a Vida Parroquial*, 1954, núm. 125).

- «En tu tenim la font d'on brolla i crida la set de mars i estrelles impossibles i el port dels vells vaixells esmorrellats» (Martí Amagat, *El retaule d'Arenys de Mar, a El nostre vers de cada dia*, 1989).

Podeu trobar el llibre *El retaule de Santa Maria Assumpta d'Arenys de Mar, pas a pas*, on s'explica el retaule en detall, al mateix temple i a la llibreria de l'editorial Claret.

Per a visites i guies: Oficina de Turisme, riera del Bisbe Pol, 8, tel. 937 957 030, turisme@arenysdemar.cat.

Paraula i vida

Els cristians a la ciutat

Durant els propers mesos Barcelona viurà la segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. La primera fase la vàrem celebrar el maig passat durant tres dies, i ara estem preparant la segona fase, que tindrà lloc del 24 al 26 del proper novembre i aplegarà una vintena de cardenals i arquebisbes de grans metròpolis de tot el món. Aquests, davant de les propostes formulades en la primera fase, en faran una valoració i les enriquiran amb les seves pròpies experiències. Desitgem oferir els resultats de tot el Congrés al papa Francesc, que ens rebrà el dia 27 de novembre a Roma. ¿Què n'esperem d'aquest congrés? Consolidar i millorar la presència cristiana en les grans ciutats i en la cultura urbana. En aquest sentit, és molt il·lustratiu un fet que es pot expressar dient que la fe i la cultura cristianes ja no són hegemòniques en la major part de les grans concentracions urbanes actuals. El papa Francesc, que sempre s'ha interessat per l'anomenada *pastoral de les grans ciutats* i ha donat suport i

ha seguit amb molt d'interès el nostre Congrés de Barcelona, formula aquest fet, amb poques paraules, quan escriu en el seu document programàtic titulat *La joia de l'Evangelí*: «Noves cultures continuen gestant-se en aquestes enormes geografies humanes en què el cristià ja no sol ser promotor o generador de sentit, sinó que rep altres llenguatges, símbols, missatges i paradigmes que ofereixen noves orientacions de vida, sovint en contrast amb l'evangelí de Jesús. Una cultura inèdita batega i s'elabora a la ciutat.»

No pretenem presentar un sol model de presència cristiana en el món urbà. Preparant el Congrés, he tingut ocasió de recordar un text dels inicis del cristianisme, concretament del principi del segle II de l'era cristiana. És l'anomenada *Epístola a Diognet*, que descriu com els primers cristians s'integraven en les ciutats amb la il·lusió per ser com *l'ànima de la societat* del seu temps.

Heus ací uns fragments d'aquesta famosa carta: «Els cristians no es distingeixen dels altres homes ni per la seva terra ni per la seva parla ni pels seus costums. Perquè no habiten en ciutats exclusives per a ells ni parlen una llengua estranya ni tenen un estil de vida separat de l'estil dels altres homes. Residint en ciutats gregues o bàrbares, segons la sort que cadascú ha tingut a la vida, adaptant-se en el vestit, el menjar i altres aspectes de la vida als usos i costums de cada país, tanmateix mostren un estil peculiar de conducta admirable i, segons confessió de tots, sorprenent. Passen el temps a la terra, però tenen la seva ciutadania al cel. Obeeixen les lleis establertes, però amb la seva vida sobrepassen les lleis.» També els cristians d'avui —com va dir un dels experts que va participar en la primera fase del congrés—, integrats en comunitats senzilles i humils, centrades en l'eucaristia i la pregària, estan cridats a ser un signe d'esperança i de solidaritat enmig del món urbà. En tornarem a parlar, si Déu vol, en un proper comentari.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Sang solidària

Com cada any, amb gran satisfacció em sumaré als donants de sang. Aquesta vegada ens han citat el dia 20 al Teatre Tarragona. Amb aquest motiu desitjo transmetre als organitzadors d'aquesta marató humanitària la més cordial enhorabona per una iniciativa que compleix deu anys. Aquesta dècada ha servit per salvar moltes vides. La sang és una necessitat absoluta perquè els hospitals puguin fer transfusions o tractaments amb els seus components, en cas d'accidents o de malalties en què el pacient necessita aquest element. Cada dia a Catalunya calen mil donacions. I em satisfà destacar que la marató és una iniciativa que s'ha revelat de gran eficàcia, fins al punt que el dia que se celebra Tarragona bat el rècord de donacions que es fan en un dia de donació a Catalunya, a Espanya i a Europa.

No és només una dada estadística, sinó una mostra de solidaritat que commou. Enmig d'una societat individualista, en què l'egoisme sembla predominar, es donen espurnes d'esperança, i aquesta n'és una. El donant no sap qui es beneficiarà del seu gest altruista. Ho fa perquè té una visió encertada de la fraternitat universal que, lluny de ser un concepte teòric, és una realitat que per als cristians és la bandera més gran.

És cert que hi ha moltes banderes dignes, i aquí m'agradaria referir-me avui a una de molt coneguda, de caràcter internacional: la de la Creu Roja, que precisament celebra enguany el 150è aniversari.

La seva història s'inscriu en un dels conflictes

europaus i té un nom propi, Henry Dunant, un negociant suís que en un viatge es va trobar a la població de Solferino (Itàlia) el dia que s'hi lliurava una gran batalla entre els exèrcits austríac, francès i piemontès. Al vespre del 24 de juny de 1859, uns 40.000 homes jeien per terra abandonats a la seva sort. El 1864 va crear la Creu Roja, amb imatge gràfica basada en el disseny de la bandera suïssa, dedicada des d'un primer moment a atendre ferits de guerra. Lògicament la donació de sang va ser una de les primeres necessitats.

Tant en els sorollosos escenaris bèl·lics com en les silencioses sales d'un hospital, la sang és vital per a moltes persones que d'altra manera moririen. Celebro que cada dia hi hagi més consciència que la solidaritat és una forma habitual de relació entre les persones.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

CARTA PASTORAL

UNA ESSLÉSIA SAMARITANA ENMIG DE LES GRANS CIUTATS

*Carta pastoral del Dr. Lluís Martínez Sistach, Cardenal Arquebisbe de Barcelona,
per al curs pastoral 2014-2015*

21 setembre 2014

*CatalunyaCristiana

1. Harmonia entre l'Evangelii gaudium i el nostre Pla Pastoral

Iniciem un curs més de la vigència del Pla Pastoral de l'Arxidiòcesi *Feu tot el que Jesús us digui*, que començarem l'any 2011.¹ Em plau constatar que els tres objectius del Pla Pastoral esmentat s'han anat aplicant durant els cursos passats per part dels diocesans i de les diferents institucions diocesanes. Tanmateix, atesa la importància i l'actualitat dels objectius prioritaris que ens hem proposat, aquests objectius pastorals s'han d'anar assolint sempre i, per tant, també en aquest curs 2014-2015 que iniciem, en què celebrarem la cloenda del Pla Pastoral.

Amb goig em dirigeixo a tots vosaltres, estimats diocesans, amb aquesta Carta Pastoral per ajudar a viure amb intensitat aquest nou curs que comencem i fer-ho ben units al Papa Francesc en l'aplicació del seu programa pastoral que ha assenyalat per a tota l'Església en la seva exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*.² Aquest document pontifici és un autèntic do de Déu, un generós obsequi que Francesc ens ha fet.

Joiosament, hem de constatar que hi ha una gran sintonia entre l'*Evangelii gaudium* del papa Francesc, de l'any 2013, i el nostre Pla Pastoral que iniciarem l'any 2011. Ambdós coincideixen plenament en la dimensió missionera i evangelitzadora que propugnen per a la pastoral de l'Església universal i per a la pastoral de la nostra Arxidiòcesi, respectivament. Aquesta joiosa coincidència propicia una major aplicació de l'*Evangelii gaudium* del nostre estimat Papa Francesc.

La nostra Església de Barcelona és eminentment urbana. Cal, doncs, que la pastoral que realitzem tingui molt presents els desafiaments de les cultures urbanes. La població mundial es va desplaçant a les grans ciutats. Segons dades ofertes pel sociòleg Castells, actualment hi vivim més del 50% de la humanitat, i va creixent aquest nombre. Europa és urbana en un 70% i superarà el 80% l'any 2050. Amèrica Llatina és, ara mateix, urbana en un 66%, i el 2050 arribarà al 84%. La forma essencial d'aquesta urbanització és la regió metropolitana, on es concentren, a més de població, poder, riquesa, tecnologia, creativitat, innovació i cultura i, d'altra banda, problemes socials i alienació personal. Ara mateix el 18% de la població mundial viu en regions o àrees metropolitanes de més de cinc milions de persones.

En converses amb el cardenal Bergoglio en les congregacions generals abans del conclave i poc després amb el Papa Francesc, hem coincidit en la preocupació per la pastoral de les grans concentracions urbanes. Ell havia estat pastor de la gran Buenos Aires. Barcelona té ben unida a ella tota l'àrea metropolitana. Per això, vaig projectar i organitzar a Barcelona un Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. El Papa està molt interessat en aquest Congrés. En el seu document *Evangelii gaudium* parla precisament dels "desafiaments de les cultures urbanes".³

Els dies 20 a 22 de maig d'enguany hem celebrat la primera etapa del Congrés, amb la participació de sociòlegs, teòlegs, pastoralistes i altres especialistes de diversos països del món, per exposar i reflexionar sobre la realitat actual de les grans ciutats i sobre quins són els desafiaments i quins els avantatges que es presenten a l'evangelització. Tant les ponències com les reflexions proposades en els diàlegs dels experts han estat molt riques de contingut.

Els dies 24 a 26 de novembre de 2014 celebrarem a Barcelona la segona etapa del Congrés, dedicada

als pastors de grans ciutats del món, per reflexionar, debatre i posar en comú experiències pastorals a la llum dels continguts que han ofert els tècnics en la primera etapa. El dia 27 de novembre el Papa Francesc ens ha concedit una audiència privada per presentar-li les nostres conclusions i escoltar la seva paraula autoritzada i molt competent en aquesta matèria, que sempre li ha interessat. Immediatament publicarem les Actes del Congrés.

Tot esperant la segona etapa del Congrés, ja podem aprofitar alguns dels resultats obtinguts en la primera etapa per ajudar-nos en l'evangelització de les grans ciutats i concretament de la nostra arxidiòcesi de Barcelona. En diversos moments d'aquesta Carta Pastoral en faré esment.

Tots els qui participarem en les jornades de la primera etapa del Congrés, constatarem la riquesa dels continguts que ens han ofert els ponents i els experts i com les seves aportacions ens han

interpel·lat pensant en la pastoral que realitzem a les nostres ciutats de l'arxidiòcesi. Després de la segona etapa del Congrés del proper mes de novembre, amb les reflexions dels pastors de grans ciutats del món i el discurs que el Papa Francesc ens farà, penso que convindria aprofitar tota aquesta riquesa sociològica, teològica i pastoral de la realitat de les grans concentracions urbanes per celebrar amb motiu de l'acabament del nostre Pla Pastoral, durant aquest curs, unes jornades pas-

torals sobre aquesta temàtica que ens ajudin a tots —sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics— a pensar i organitzar una pastoral més urbana a la nostra arxidiòcesi per tal de prestar un millor servei als homes i les dones de la nostra societat.

El proper dia 5 d'octubre comença a Roma l'Assemblea extraordinària del Sínode dels Bisbes, dedicada als "desafiaments pastorals sobre la família en el context de l'evangelització"; i aquesta temàtica serà la mateixa del Sínode dels Bisbes de 2015. Durant aquest curs hem de viure intensament la pastoral familiar per ajudar els matrimonis i les famílies perquè siguin íntimes comunitats de vida i d'amor i autèntiques esglésies domèstiques. Vàrem participar en la consulta que es va fer sobre la temàtica sinodal i volem seguir els treballs

sinodals, en els quals participaré pel fet d'haver-me nomenat el Papa Francesc membre del Sínode. Ho farem també amb la nostra pregària i treballant en la formació remota i pròxima dels joves cristians perquè puguin celebrar joiosament el sagrament del matrimoni.

Aquest curs commemorarem el V centenari del naixement de santa Teresa de Jesús. Aquesta mística, escriptora, fundadora i doctora de l'Església és sobretot testimoni d'una experiència singular d'amistat amb Déu que la converteix en mestra admirable i model de pregària per a tots els cristians.

2. El programa del Papa Francesc i el nostre Pla Pastoral

Abans d'acabar el primer any del seu pontificat, Francesc ha proposat a tota l'Església el seu programa pastoral en la seva exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, amb motiu del Sínode dels Bisbes d'octubre de 2012 sobre la nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana.

Aquest document, escrit, com s'ha dit, "per les dues mans de Francesc", és un document programàtic del seu pontificat i de tota l'Església. Ho diu clarament a l'inici amb aquestes paraules: "En aquesta exhortació vull adreçar-me als fidels cristians per invitar-los a una etapa evangelitzadora marcada per la joia, i indicar camins per a la marxa de l'Església en els pròxims anys".⁴ I més endavant ho diu ben clarament: "Destaco que el que miraré d'exposar aquí té un sentit programàtic i conseqüències importants".⁵

¿Quin és en concret el programa que ens proposa el Papa Francesc? Ho diu en el mateix document en afirmar: "Somio una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació".⁶ El programa és l'evangelització, l'opció missionera que tots els cristians, totes les parròquies i comunitats i totes les realitats eclesials han de realitzar per a l'evangelització del món, de la societat, de les persones. El Papa somia a transformar-ho tot. Es tracta d'un programa renovador, de conversió personal i pastoral.

I ens podem preguntar: ¿quin criteri o quina clau assenyalava Francesc per realitzar aquesta transformació de tot? Ell mateix respon la nostra pregunta dient-nos: "La reforma de les estructures que exigeix la conversió pastoral només pot entendre's en aquest sentit: procurar que totes les estructures es tornin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les instàncies sigui més expansiva i oberta, que col·loqui els agents pastorals en constant

La nostra Església de Barcelona és eminentment urbana. Cal, doncs, que la pastoral que realitzem tingui molt presents els desafiaments de les cultures urbanes

El Papa somia a transformar-ho tot. Es tracta d'un programa renovador, de conversió personal i pastoral

actitud de sortida i afavoreixi la resposta positiva de tots aquells a qui Jesús convoca a la seva amistat".⁷ Francesc proposa "una pastoral en clau missionera".⁸ L'Església es reforma si se centra en la missió; la conversió i la missió renoven la vida de l'Església.

Com veiem, el criteri, la clau és la dimensió missionera i evangelitzadora. Això és obvi i plenament coherent amb la naturalesa de l'Església. Ja Pau VI, en *l'Evangelii nuntiandi*, de 8 de desembre de 1975, ens deia que l'Església existeix per evangelitzar i que aquesta és la seva missió essencial.⁹ Si l'Església no evangelitzés, no serviria per a allò per al que ha estat fundada per Jesucrist. La clau, doncs, és que totes les estructures i realitats eclesials, així com les actituds i actuacions dels cristians, siguin més missioneres i evangelitzadores.

El Papa Francesc ens diu que sant Joan Pau II ens va invitar a reconèixer que "cal mantenir viva la sol·licitud per a l'anunci" als qui estan allunyats de Crist, "perquè aquesta és la tasca primordial de l'Església". L'actitud missionera "representa encara avui dia el major desafiament per a l'Església" i "la causa missionera ha de ser la primera".¹⁰ Aquesta tasca continua essent la font de les majors alegries per a l'Església: "Hi ha més goig al cel per un sol pecador convertit que per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se".¹¹

3. L'Església en sortida i el primer objectiu del Pla Pastoral

El primer objectiu del Pla Pastoral vigent demana "donar a conèixer Jesucrist a aquells que no el coneixen". És un propòsit eminentment evangelitzador i té avui una necessitat i una vigència especials, ja que són moltes les persones en el nostre país que no coneixen Jesucrist o el coneixen malament.

Les parròquies i les comunitats són molt conscients que avui toquen les campanes però que es congrega un nombre inferior de creients per celebrar la fe. Tanmateix, Jesucrist ha vingut i ha donat la seva vida per totes les persones de la comunitat humana. La nostra vocació missionera i evangelitzadora ens fa sortir dels temples i anar on són les persones per tal d'anunciar-los Jesús i el seu Evangelí.

Aquesta constatació no ens pot fer oblidar que la pastoral de les grans ciutats parteix de la descoberta de la presència de Déu en els que hi viuen, entre ells. Això fa que el Papa Francesc ens digui que "necessitem reconèixer la ciutat des d'una mirada

contemplativa, això és, una mirada de fe que descobreixi el Déu que habita en les seves llars, als seus carrers, a les seves places".¹² Aquesta presència de Déu no ha de ser fabricada sinó descoberta. I "Déu viu entre els ciutadans — ens diu Francesc— promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat i de justícia".¹³

Per tal d'evangelitzar en la nostra Nínive d'avui, en les nostres grans concentracions urbanes, ens cal contemplar-les amb una mirada de fe, creient que Déu hi habita i hi treballa. En aquest sentit, Jesús ens diu en l'Evangelí que demanem a l'amo dels sembrats que enviï segadors perquè les meses ja estan per segar;¹⁴ no diu sembradors sinó segadors, perquè les meses ja estan a punt per a la sega, perquè Déu treballa en el camp que és el cor de totes les persones.

El que és més important en la pastoral de les grans ciutats prové d'una mirada de fe. La primacia pertany a la lectura teològica de la realitat, en funció de la qual cal analitzar altres possibles lectures. Aquesta lectura teològica porta a "sortir cada dia i sempre més a trobar el proïsme que viu a la ciutat..., el qual és Jesucrist vingut en la carn".¹⁵

Seguint sant Ignasi de Loiola en la segona setmana dels "Exercicis Espirituals", cal contemplar la ciutat amb la mirada amb què Déu veu el món: Déu veu la diferència i, per tant, la realitat de manera polièdrica —el poliedre és la unió de totes les particularitats, l'horitzó comú de totes les diversitats—; Déu veu la ciutat com un espai de perdició i de salvació que necessita l'encarnació del seu propi Fill. L'aproximació a la gran ciutat necessita un enfocament cristològic i, al mateix temps, pneumatològic: així com ha fet el Crist en el misteri de l'encarnació, així ha de fer l'Església, seguint l'Esperit de Crist.¹⁶

L'Església que vulgui evangelitzar una gran ciutat ha de ser una Església en sortida, ni sedentària ni autoreferencial, ni temorena ni tancada en ella mateixa. Per això Francesc diu que "fidel al model del Mestre, és vital que l'Església surti a anunciar l'Evangelí a tothom, arreu, en totes les ocasions, sen-

El primer objectiu del Pla Pastoral vigent demana «donar a conèixer Jesucrist a aquells que no el coneixen»

L'Església que vulgui evangelitzar una gran ciutat ha de ser una Església en sortida, ni sedentària ni autoreferencial, ni temorena ni tancada en ella mateixa

se demores, sense fàstic i sense por".¹⁷ L'Església i els cristians són cridats a sortir a les perifèries i això implica que l'Església ha d'abandonar l'actitud autoreferencial. Anar a les perifèries geogràfiques i existencials de les nostres ciutats i pobles, ben conscients que quan hi arribem Déu ja hi és present, ja ens ha avançat. Això fa que el treball que hi farem no el realitzarem sols, sinó acompanyats de Jesús, el primer evangelitzador.

En la gran ciutat la missió es planteja com a contagi, com a contaminació, com a capillaritat. El fenomen bioquímic de l'osmosi serveix per explicar la història de la missió cristiana, dels *Fets dels Apòstols*, a la *Carta a Diognet*, de Gregori de Canterbury a Francesc Xavier. L'Evangelí s'ha transmès des dels seus inicis per impregnació, per contacte personal, per una apel·lació al cor, sovint de manera intensiva més que no pas extensiva. La missió de Jesús no té fronteres: "Anem a altres llocs... que per això he vingut".¹⁸ Una missió es torna capil·lar quan no s'autolimita, quan abandona les pors i les precaucions, quan les incògnites no són dissuasives. El coratge i la llibertat d'anunciar l'Evangelí, la *parresia*, constitueixen una actitud espiritual fonamental del deixeble missioner. El contagi per la via del testimoniatge i de la Paraula és el primer camí per fer present l'Evangelí en la gran ciutat.

Les grans ciutats són en elles mateixes llocs de llibertat i d'oportunitat en els quals les persones coneixen les persones, interactuen i conviuen amb elles. En aquestes megàpolis, l'ésser humà és cridat constantment a caminar cada vegada més cap a la trobada amb l'altre, a conviure amb el diferent, a acceptar-lo i a ser acceptat per ell. Per això, la pastoral de les grans ciutats ha de correspondre a la naturalesa humana i social que les caracteritza. La convivència és el somni de tota gran ciutat i alhora la traducció concreta de la fraternitat, un dels pilars de la proposta cristiana.

En aquest sentit, hi ha un pas de *l'alter al frater*, que discorre pels camins de la compassió i de la misericòrdia. La cultura de la trobada, de la proximitat i de la companyia salvarà la gran ciutat

dels seus enemics proverbials: la por, la violència, la desconfiança, l'aïllament. Amb el Papa Francesc, cal refermar que el nucli essencial i definitiu de la missió cristiana, al qual tenim accés gràcies al mestratge interior de l'Esperit, és "la bellesa de l'amor salvífic de Déu, manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat".¹⁹

La missió a les grans ciutats demana una conversió pastoral sòlida i fidel, allunyada—amb paraules de sant Joan Pau II— de tota "introversió eclesial". Una pastoral de pura conservació o manteniment, sovint basada en esquemes rurals, no respon als desafiaments plantejats per la gran ciutat. La nova etapa pastoral que s'ha obert amb el predomini global de les grans concentracions urbanes com a focus generador de cultura, demana un cor místic que visqui la "dolça i confortadora alegria d'evangelitzar", en expressió de Pau VI.²⁰

4. Les Esglésies domèstiques situades en les fronteres

Tant les cartes paulines com el *Llibre de l'Apocalipsi* manifesten un model eclesial vinculat amb la ciutat i amb la casa. Es parla de formes comunitàries vinculades amb una casa i s'empra l'expressió *Església domèstica* o *de casa*. Així, a Roma hi ha l'Església que es reuneix a casa de Prisca i Àquila,²¹ d'Aristobul²² o de Narcís.²³ A les grans ciutats (Roma, Efes, Corint), per raó del nombre de cristians, l'Església adoptava el model d'*Església domèstica* o *de casa*: comunitats que es reunien a casa d'algú.

Pensant en els no creients o no practicants i atès el contingut del primer objectiu del nostre Pla Pastoral i el programa evangelitzador del Papa Francesc, convé donar molta importància a les famílies cristianes com a Esglésies domèstiques. Aquestes famílies ja estan en les fronteres geogràfiques i existencials, per raó d'on viuen. Aquestes esglésies domèstiques estan ubicades arreu i han de prendre molta consciència del seu paper evangelitzador.

Aquestes famílies poden convidar els veïns, els amics i els familiars a la seva llar per tal de compartir l'amistat i l'interès pels esdeveniments de la societat, del país, del món i de totes elles. Fàcilment serà possible un dia o un altre fer-los el primer anunci, introduir la Paraula de Déu i la pregària. Amb el temps és fàcil que els qui participen en aquestes Esglésies domèstiques passin a l'església de la parròquia per integrar-se en la comunitat i celebrar la fe. Penso que en les grans ciutats les famílies cristianes—com a autèntiques Esglésies domèstiques— han de prendre més consciència que han de ser evangelitzadores envers moltes persones que coneixen per diversos motius i que cal que siguin evangelitzades. Segurament convé encoratjar aquestes famílies i oferir-los una formació adequada.

La religió és un dels nuclis de la cultura de la gran ciutat. Històricament, la religió ha jugat un paper de consol, refugi i protecció. De forma paral·lela a l'augment de les grans ciutats, avança també la religiositat. L'any 1980 el 83% de la població mundial es considerava religiosa, mentre que l'any 2010 ja era el 89%.

Els habitants de les grans ciutats busquen el recolzament de la religió per trobar el camí del bé davant les onades destructives del mal que els sotgen. Aquest és el gran desafiament que té plantejat l'Església catòlica, la comunitat global més antiga del món.²⁴ L'Església catòlica té una missió fonamental en tant que única potència espiritual centralitzada d'àmbit mundial: ser una alternativa a la mundialització deshumanitzadora dels mercats, posant-se al servei dels pobres i necessitats.²⁵ El Papa Francesc, que ha viscut abans de ser-ho una llarga experiència pastoral plenament urbana, es converteix en un punt de referència indiscutible en el marc d'una Església que practica la col·legialitat i la descentralització i que sap recollir la diversitat.

L'evangelització presta un ajut molt important i molt necessari als homes i les dones de les nostres grans ciutats, i en concret de la nostra arxidiòcesi de Barcelona amb tota l'àrea metropolitana. Per tant, el nostre primer objectiu del Pla Pastoral és plenament adient i fa un servei molt preuat. I no diguem

que avui l'evangelització en les grans ciutats és molt difícil. El Sínode Episcopal dedicat a la nova evangelització ha constatat que avui les transformacions d'aquestes grans àrees i la cultura que expressen són un lloc privilegiat de la nova evangelització, com ens recorda el Sant Pare.²⁶ Francesc ens diu que "la proclamació de l'Evangeli serà una base per restaurar la dignitat de la vida humana en aquests contextos, perquè Jesús vol vessar en les ciutats vida en abundància".²⁷ Per això, continua dient-nos el Papa, "s'imposa una evangelització que illumini les noves formes de relació amb Déu, amb els altres i amb l'entorn, i que susciti els valors fonamentals. És necessari arribar allà on es gesten els nous relats i paradigmes, assolir amb la Paraula de Jesús els nuclis més profunds de l'ànima de les ciutats".²⁸

Donar a conèixer Jesús a qui no el coneix és un encàrrec que el Senyor ha fet i fa a tots els batejats. Tots hi som cridats. Cada batejat, qualsevol que sigui la seva funció en l'Església i el grau d'il·lustració de la seva fe, és un agent evangelitzador, i seria inadequat pensar en un esquema d'evangelització portat endavant per uns actors qualificats, mentre que la resta del poble fidel sigui només receptora de les seves accions. Com diu el Papa Francesc, "la nova evangelització ha d'implicar un nou protagonisme de cada un dels batejats".²⁹

Per tal de realitzar-ho, hem de mantenir una relació interpersonal amb Jesús, viure amb coherència amb la nostra fe, celebrar la fe en el si de la comunitat i prendre consciència de la dolça i confortadora joia d'evangelitzar. Si un de debò ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita gaire temps de preparació per sortir a anunciar Jesús, no pot esperar que li donin molts cursos o llargues instruccions. Francesc ens diu a cadascun de nosaltres: "El teu cor sap que no és el mateix la vida sense Jesús; llavors això que has descobert, això que t'ajuda a viure i que et dona una esperança, això és el que necessites comunicar als altres".³⁰

Per ajudar a això, ja fa dos cursos que hem creat a la nostra arxidiòcesi l'Escola Diocesana d'Evangelització per oferir un curs anual especialment dirigit als laics perquè es preparin, participant en les ses-

sions els dissabtes al matí, per fer el primer anunci d'evangelització arreu. Avui tenim una assignatura pendent en el nostre país: hi ha molts batejats i pocs iniciats en la fe. Pocs són els qui han fet una autèntica iniciació cristiana. Amb l'anunci del *Kerigma*—primer anunci de Jesús i de l'Evangeli— desitgem que creixi el nombre de batejats que se sentin estimats, cridats i salvats per Jesucrist amb la seva mort i la seva resurrecció.

Els qui participen en aquesta Escola són enviats per les parròquies, els arxiprestats, els moviments i les escoles cristianes a fer el primer anunci de la salvació a les esmentades realitats eclesials. Per això, els qui segueixen aquest curs teòric i pràctic són conscienciats i estan capaci-

tats per posar en pràctica arreu el primer objectiu del nostre Pla Pastoral.

La dinàmica i els continguts del curs ajuden molt els participants, ja que reben intensament el primer anunci adreçat a ells mateixos i els ajuda a ser evangelitzadors allà on calgui, però sempre amb la plena consciència que estan realitzant una tasca eclesial i que han de portar als qui són evangelitzats a integrar-se en una comunitat parroquial.

5. L'Església amb les portes obertes i el segon objectiu del Pla Pastoral

El Papa Francesc ens diu que "la parròquia no és una estructura caduca".³¹ La parròquia és presència eclesial en el territori, àmbit de l'escolta de la Paraula, espai del creixement de la vida cristiana, del diàleg, de l'anunci, de la caritat generosa, de l'adoració i la celebració.³² Això suposa que la parròquia realment estigui en contacte amb les llars i amb la vida de la gent. Francesc afirma que si la parròquia és capaç de reformar-se i adaptar-se constantment, continuarà essent la mateixa Església que viu entre els seus fills i filles.³³

El segon objectiu del nostre Pla Pastoral està dedicat a la pastoral de la iniciació cristiana, activitat que es desenvolupa principalment en les parròquies. La parròquia, com l'Església, ha de tenir sempre les portes obertes. La grandesa de la parròquia és que acull tothom. Acull els que hi van per demanar la celebració dels sacraments de la iniciació cristia-

Cada batejat, qualsevol que sigui la seva funció en l'Església i el grau d'il·lustració de la seva fe, és un agent evangelitzador

La parròquia, com l'Església, ha de tenir sempre les portes obertes. La grandesa de la parròquia és que acull tothom.

na: baptisme, confirmació i eucaristia.

L'acolliment de les persones és una tasca importantíssima de la parròquia. En la meua carta pastoral del curs passat,³⁴ vaig dedicar unes pàgines a l'acolliment, el diàleg i l'acompanyament, que em sembla que són unes actituds pastorals molt actuals a les quals el Papa Francesc fa una referència constant.³⁵ Cal acollir els qui moguts per Déu i per la seva fe vénen a l'església per celebrar la fe o per satisfer altres necessitats espirituals o materials.

La parròquia que viu en una ciutat ha de ser plenament urbana, és a dir, ha de tenir estructura, llenguatge i hàbits propis de la ciutat i que ajuden a acollir com cal els ciutadans. Aquesta parròquia no pot tenir horaris rurals ni ha de ser una església de portes tancades, quan la ciutat és un immens aparador de portes obertes, comercials i de serveis. La vida urbana té els seus ritmes i cal interceptar aquests ritmes per tal de col·locar-hi les formes d'anunci de l'Evangelí.

Durant aquests cursos en què hem anat aplicant el Pla Pastoral, estem revisant la pastoral de la iniciació cristiana que realitzem en les parròquies, arxiprestats i a tota l'arxidiòcesi. La tasca continuarà durant tot el curs que ara comencem. El contingut d'aquest objectiu pastoral és tan ampli i són tan diverses les situacions dels cristians que demanen els sacraments de la iniciació cristiana per a ells o per als seus fills, que ens exigeix als pastors exercir constantment el carisma del discerniment que hem rebut i ens hi podem ajudar en les reunions arxiprestals. El món i la societat van canviant i hem d'evangelitzar els homes i les dones d'avui. Per això, són molt adients les paraules de Francesc parlant del "discerniment evangèlic", que "és la mirada del deixeble missioner que s'alimenta a la llum i amb la força de l'Esperit Sant"³⁶ i no es redueix a una mirada purament sociològica. En aquest treball que estem fent per aplicar el segon objectiu pastoral, ens cal seguir el consell del Papa: "Encoratjo totes les comunitats a una sempre vigilant capacitat d'estudiar els signes dels temps".³⁷

La gran ciutat és un espai idoni per al trobament amb Crist i amb l'altre. De fet, una mirada de fe sobre la gran concentració urbana propicia la descoberta de Déu i promou el trobament personal amb Jesús, que, com subratllà Benet XVI, és l'experiència fonamental del cristianisme.³⁸ Per tant, les categories de *proximitat* i *trobada*, que caracteritzen l'acció de Déu en la història humana, són claus en la pastoral de les grans ciutats. Així és molt important oferir proximitat i trobada a les persones que vénen a la parròquia mitjançant un excel·lent acolliment, diàleg i acompanyament.

En la primera carta de Joan es fa referència al doble manament de l'amor proclamat per Jesús—el primer manament, l'amor a Déu, i el segon, l'amor al proïsme—, però aquí es formula en termes d'un únic manament que hem rebut de Jesús. Segons la

La parròquia que viu en una ciutat ha de ser plenament urbana, és a dir, ha de tenir estructura, llenguatge i hàbits que pertanyen a la ciutat i que ajuden a acollir com cal els ciutadans

Els germans que vénen a la parròquia l'han de trobar sempre com la casa oberta del Pare. No s'han de trobar amb unes portes tancades

carta hi ha un sol manament, el de l'amor, de manera que "qui estima Déu, també ha d'estimar el seu germà".³⁹ No es pot accedir a Déu, sense accedir alhora al germà, a l'altre. Doncs bé, la gran ciutat és la ciutat dels homes i de les dones per excel·lència i alhora és la ciutat de Déu. Allí, particularment, l'amor és un de sol. S'estima el germà que "es veu" —en la gran ciutat l'altre és sempre visible i present— i s'estima Déu, a qui "no es veu", però a qui es pot descobrir quan se'l cerca des del desig de sentit o se'l reconeix des de la fe. La gran ciutat és un espai privilegiat de trobament articulat amb Déu, amb Jesús i amb l'altre. No són dues trobades sinó una de sola, que es realitza mitjançant l'amor cap a l'Altre i cap als altres, mitjançant l'amor envers Déu i envers el seu poble.

Proximitat i trobada que la pastoral de la iniciació cristiana ha de propiciar als cristians que vénen a la parròquia per demanar la celebració de la fe: la proximitat de Déu envers ells i la trobada d'ells amb Déu. En general, cal oferir el primer anunci de la salvació i presentar Jesús i la seva salvació d'una manera molt personalitzada i no d'una manera generalitzada. Déu és a prop de cada persona, amb el seu nom i cognoms, i aquesta persona es troba amb una Persona, amb Jesucrist, Déu i home.

No hi ha dubte que la iniciació cristiana és la tasca principal de les parròquies. Per això ens cal

revisar què oferim, com preparem, celebrem i acompanyem els qui demanen fer aquesta iniciació per esdevenir cristians, tinguin l'edat que tinguin. I això comporta avivar la vocació de pastors dels sacerdots i la vocació de deixebles evangelitzadors dels laics cristians, per realitzar aquest ministeri i servei eclesial de la millor manera avui.

Som conscients que els pares vénen a demanar el baptisme o la primera comunió per als seus fills vivint situacions matrimonials o de parella molt diferents. Es constata que augmenten els infants en edat escolar i també els joves i els adults que demanen el baptisme. Avui el catecumenat comença a ser una realitat viva i creixent en les nostres Esglésies diocesanes. Tot això demana una actitud pastoral renovada per acollir i acompanyar com cal els qui es troben en situacions diferenciades.

Aquest treball pastoral entra dintre del programa eclesial que ens ha assenyalat el Papa Francesc. És una pastoral evangelitzadora. Si ho fem amb aquesta actitud, contribuïm a realitzar aquell somni de Francesc que ell mateix ens ha explicat.⁴⁰ Això demana fer allò que ens diu el Sant Pare: "Espero que totes les comunitats procurin posar els mitjans necessaris per avançar en el camí de la conversió pastoral i missionera, que no pot deixar les coses com estan. Ja no serveix una *simple administració*".⁴¹ No puc deixar de citar aquestes paraules seves: "La pastoral en clau de missió pretén abandonar el còmode criteri pastoral del *sempre s'ha fet així*. Invito a tothom a ser audaç i creatiu en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats".⁴²

Els germans que vénen a la parròquia l'han de trobar sempre com la casa oberta del Pare. No s'han de trobar amb unes portes tancades. Com ens diu Francesc, "tothom pot participar d'alguna manera en la vida eclesial, tothom pot integrar la comunitat, i tampoc les portes dels sacraments no haurien de tancar-se per una raó qualsevol".⁴³

I afegeix: "Això val sobretot quan es tracta d'aquest sacrament que és *la porta*, el Baptisme. L'Eucaristia, si bé constitueix la plenitud de la vida sacramental, no és un premi per als perfectes, sinó un generós remei i un aliment per als febles".⁴⁴

Reproduïxo el que vaig dir en la carta pastoral del curs passat *Viure la fe i edificar la comunitat cristiana*: "Hi ha peticions de celebracions sacramentals per part dels fidels sense les motivacions eclesials que caldria, o que demanen unes celebracions que no són les que haurien de ser. Cal accentuar l'actitud d'acolliment envers aquests cristians. Es tracta d'un acolliment propi del bon pastor que s'acosta a la situació religiosa del germà per tal de comprendre i d'entendre millor les motivacions profundes de la seva petició. El diàleg acollidor i respectuós, en el nivell de fe, és del tot indispensable per establir una primera relació amb aquestes persones, per evitar actuar d'una manera injusta o impròpia i posar en perill la sacramentalitat de l'Església per als homes".⁴⁵

El Papa Francesc diu que "sovint ens comportem com a controladors de la gràcia i no com a facilitadors. Però l'Església no és una duana; és la casa paterna on hi ha lloc per a cadascú amb la seva vida a l'esquena".⁴⁶ L'acollidor, juntament amb l'amor i la misericòrdia, ha de tenir molt clara la identitat del que es demana per part del qui ve i què es pot oferir per part de l'Església. Un acolliment ben fet no consisteix pas a dir que sí a totes les peticions i els desigs de les persones acollides; consisteix a acollir les persones amb una actitud coherent

amb la identitat eclesial. En això radica sovint la creu de l'acollidor.⁴⁷

Per realitzar aquest treball de la pastoral de la iniciació cristiana és molt útil seguir aquest consell que ens dona el Papa Francesc: "L'important és no caminar sols i comptar sempre amb els germans, i especialment amb el guiatge dels bisbes, en un savi i realista discerniment pastoral".⁴⁸ Coincideix amb el que ens digué el Concili Vaticà II: "La caritat pastoral demana que, per no córrer en va, treballin sempre els preveres en vincle de comunió amb els bisbes i amb els altres germans en el sacerdoci".⁴⁹ Nosaltres, sacerdots, caminem sols? Anem a la nostra? Prescindim del consell i de la col·laboració dels laics? Valorem el treball de conjunt de les parròquies i de l'arxiprestat?

6. La pastoral familiar en la iniciació cristiana dels fills

Tots som ben conscients que els pares són els primers catequistes dels seus fills i que la llar cristiana és una Església domèstica en la qual els fills s'inicien en la vida cristiana. Per això el nostre objectiu de la pastoral de la iniciació cristiana no pot oblidar l'acolliment i l'acompanyament dels matrimonis i les famílies.

L'assemblea extraordinària del Sínode dels Bisbes d'octubre d'enguany tractarà sobre els desafiaments de la família en el context de l'evangelització. Se centrarà en el matrimoni i la família com a íntima comunitat de vida i d'amor, però també considerarà les diverses situacions de casats divorciats, casats de nou, ajuntats, etcètera, tal com figura en el document de treball o *Instrumentum laboris* de l'assemblea.⁵⁰ El mateix tema serà tractat en l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes de l'any 2015.

És absolutament necessari oferir als adolescents i joves la formació humana i cristiana adequada per tal que siguin capaços de celebrar el sagrament del matrimoni amb totes les seves responsabilitats i exigències perquè els esposos s'estimin per sempre i creïn l'ambient més adient per tenir els fills i educar-los com a persones i com a cristians. Davant del creixement de separacions conjugals i divorcis, amb tot el mal que fan als mateixos esposos, però principalment als fills, hem de potenciar la pastoral de joventut i la pastoral matrimonial. La societat i l'Església necessiten matrimonis i famílies que siguin comunitats íntimes de vida i d'amor.

El Concili Vaticà II ens ha dit que el bé dels matrimonis i de les famílies incideix directament en el bé de les persones, de la societat i de l'Església.⁵¹

La Delegació diocesana de Pastoral Familiar ajuda els matrimonis i les famílies amb el seu treball i també ofereix un servei de reconciliació per als esposos que passen dificultats de convivència. Tots hauríem d'oferir-nos per ajudar els esposos que es troben en aquesta situació. Sovint els respectem i ens en desentnem.

Tanmateix la problemàtica pastoral de la situació dels cristians divorciats i tornats a casar serà tractada també —com ja he dit— en les dues assemblees properes del Sínode dels Bisbes. Amb la pregària del Poble de Déu, l'ajut de l'Esperit Sant i els treballs dels membres del Sínode, caldrà trobar la deguda harmonia entre la misericòrdia de Déu i la fidelitat a la Paraula de Déu per ajudar els cristians que viuen aquestes situacions que són motiu de sofriment i que volen ser fidels al Senyor i viure més intensament la seva vida cristiana.

Durant el temps de celebració d'aquests dos Sínodes hem de pregar d'una manera especial perquè l'Esperit Sant il·lumini els treballs sinodals. En la basílica de la Sagrada Família, juntament amb

les basíliques de Natzaret i de Loreto (Itàlia), per designació del Papa, es prega per aquesta intenció i per totes les famílies del món. D'aquesta manera, la nostra Basílica es converteix en un Santuari mundial per a la família. Donar a la basílica de la Sagrada Família aquesta orientació és plenament coherent amb l'esperit dels seus promotors —l'Associació de Devots de Sant Josep— i amb l'advocació de la Família de Jesús, Maria i Josep.

Davant de la problemàtica dels cristians divorciats i casats civilment, considero que pot oferir-nos un bon servei a la pastoral familiar reproduir aquí un text de l'exhortació apostòlica de Joan Pau II *Familiaris consortio*, del 22 de novembre de 1981, respecte de la condició eclesial d'aquests cristians.

Les esglésies a la gran ciutat han de ser ports de salvació de la humanitat que hi habita, llocs desitjats i desitjables, llocs que suscitin elevació dels esperits

El nostre tercer objectiu pastoral està formulat així: la solidaritat, expressió de la fe cristiana

Alguns d'aquests cristians pensen erròniament que la seva situació conjugal els ha excomunicat de l'Església. No és pas així. Cal tenir una actitud molt pastoral amb aquests germans, tant els pastors com les mateixes comunitats, posant en pràctica el que ens diu aquest document pontifici. Sant Joan Pau II ofereix sintèticament la postura de l'Església envers aquests germans nostres.

En el document s'afirma que "l'Església no pot deixar sols els qui —units ja amb el vincle matrimonial sacramental— han intentat passar a noves núpcies. Per això, procurarà infatigablement posar a llur disposició els mitjans de salvació".⁵² El Papa distingeix distintes situacions: "Els pastors, per amor a la veritat, estan obligats a discernir bé les situacions. Efectivament, hi ha diferència entre els qui sincerament s'han esforçat per salvar el primer matrimoni i han estat abandonats injustament del tot, i els qui per culpa greu han destruït un matrimoni canònicament vàlid. Finalment, hi ha els qui han contret una segona unió amb vista a l'educació dels fills, i a voltes estan subjectivament segurs en consciència que el precedent matrimoni irreparablement destruït mai no havia estat vàlid". I més concretament, referint-se als divorciats que s'han tornat a casar, afirma: "En unió amb el Sínode, exhorto vivament els pastors i tota la comunitat dels fidels per tal que ajudin els divorciats, casats de nou, procurant amb sol·lícita caritat que no se sentin separats de l'Església; poden i encara han de participar com a batejats en la seva vida. Se'ls exhortarà a escoltar la Paraula de Déu, a assistir al sacrifici de la Missa, a perseverar en la pregària, a

aportar la seva contribució a les obres de caritat i a les iniciatives de la comunitat a favor de la justícia, a educar els fills en la fe cristiana, a cultivar l'esperit i les obres de penitència per implorar així, un dia i l'altre, la gràcia de Déu. Que l'Església pregui per ells, els animi, es presenti com a llur mare misericordiosa i així els sostingui en la fe i l'esperança".⁵³

Queda el problema de la participació en el sagrament de la reconciliació i de l'Eucaristia, que no els és possible per la seva situació matrimonial. El Papa Francesc és molt sensible a aquesta problemàtica, i també per això, encara que no únicament per això, ha convocat dos Sínodes dels Bisbes.

Segurament un bon nombre de matrimonis canònics que se celebren no són vàlids per haver estat celebrats sense les actituds, les capacitats, la mentalitat i la voluntat adequades per celebrar el sagrament del matrimoni per a tota la vida, amb fidelitat i obertura a la procreació i a l'educació dels fills. Davant de situacions de catòlics divorciats i casats de nou o ajuntats, convé veure com es va celebrar i com va viure el primer matrimoni per si es pot demanar i obtenir la declaració de nul·litat. Els pastors i els acollidors de matrimonis han d'informar aquests germans nostres sobre un servei gratuït que ofereix el nostre Tribunal Eclesiàstic de Barcelona per acollir-los i orientar-los degudament.

L'Església a la gran ciutat ha de fer-se activament present en dos camps que afecten directament l'home urbà del segle XXI i els seus problemes existencials. L'Església porta dintre seu una càrrega extraordinària de sacralitat, que es configura com un dic davant les onades de materialisme i de dissolució de la persona que arrossegueu les societats urbanes. Les esglésies a la gran ciutat han de ser *ports de salvació* de la humanitat que hi habita, llocs desitjats i desitjables, llocs que suscitin elevació dels esperits. La gran concentració urbana provoca ferides psicològiques i morals, però també espirituals, que necessiten ser guarides mitjançant la gràcia de Déu i el tu a tu personal, propiciat per una acollida atenta, senzilla i dialogant. Francesc escriu que cal "imaginar espais d'oració i de comunió amb característiques noves, més atractives i significatives per als habitants urbans".⁵⁴

D'altra banda, l'Església ha de mantenir dins de la ciutat "una presència profètica, que sàpiga alçar la veu en relació amb qüestions de valors i principis del Regne de Déu, encara que contradiguin totes les opinions".⁵⁵ L'Església té tres vectors culturals per desenvolupar dins la gran ciutat: espiritual, social i moral, per aquest ordre. Actualment, s'ha dit, se li reconeix el segon (el social), mentre que difícilment el ciutadà associa l'Església amb moralitat i, menys encara, amb espiritualitat. Penso que el segon objectiu del nostre Pla Pastoral pot

contribuir que es reconguin i es valorin els tres vectors esmentats.

7. La dimensió social de l'evangelització i el tercer objectiu del Pla Pastoral

Les conseqüències de la crisi econòmica que estem sofrint varen ser el motiu del tercer objectiu prioritari del nostre Pla Pastoral dedicat a la solidaritat. Aquestes conseqüències són més greus en les grans ciutats.

El Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats posà en relleu que en les megàpolis hi ha formes de deteriorament de la vida que dificulten el desenvolupament humà. Heus ací les principals formes de deteriorament: a) desintegració del teixit social, amb el pas a l'individualisme i a la competitivitat; b) increment de la pobresa urbana; c) deteriorament de les condicions quotidianes de vida i de transport, notablement encari; d) situació d'anonimat i desvinculació social, sense identifications simbòliques entre habitants i hàbitat; e) cultura consumista, que empeny, sobretot els joves, a la frustració i a la delinqüència; f) destruccions ecològiques i degradació del medi ambient; g) destrucció de l'espai públic provocada per l'especulació i la corrupció.

Tanmateix, la crisi econòmica va ser el detonant immediat per incloure en el Pla Pastoral un objectiu relatiu al que és una dimensió constitucional de l'Església: l'amor, la caritat, la solidaritat. Per això el nostre tercer objectiu pastoral està formulat així: "La solidaritat, expressió de la fe cristiana".

I aquest objectiu harmonitza perfectament amb el capítol quart del document del Papa Francesc *Evangelii gaudium*, dedicat a la dimensió social de l'evangelització i tractat justament sota aquest prisma de la seva relació directa amb la fe, amb l'evangelització, amb la finalitat de l'Església. Així ho justifica Francesc: "Ara voldria compartir les meves inquietuds sobre la dimensió social de l'evangelització precisament perquè, si aquesta dimensió no està degudament explicitada, sempre es corre el risc de desfigurar el sentit autèntic i integral que té la missió evangelitzadora".⁵⁶

Si l'evangelització és autèntica ha de portar-nos a estimar Déu i els germans. Des del cor de l'Evangelí reconeixem l'íntima connexió que existeix entre evangelització i promoció humana, que necessàriament ha d'expressar-se i desenvolupar-se en tota acció evangelitzadora. L'acceptació del primer anunci, que invita a deixar-se estimar per Déu i a estimar-lo amb el mateix amor que ell ens comunica, provoca en la vida de la persona i en les seves accions una reacció primera i fonamental: desitjar, buscar i tenir cura del bé dels altres.

Els cristians, les parròquies, les comunitats, Càritas i les institucions eclesials practiquen la caritat com una exigència i expressió de la fe cristiana i del nostre amor a Déu i al proïsme. Francesc ens diu que l'Església ha d'arribar a tothom, sense excepcions, i es pregunta a qui hauria de privilegiar. El Papa respon: "Quan hom llegeix l'Evangelí, es troba amb una orientació contundent: no tant privilegiar els amics i veïns rics, sinó sobretot els pobres i malalts, aquests que solen ser menyspreats i oblidats, aquests que 'no tenen res per recompensar-te' (Lc 14, 14)".⁵⁷

La relació directa amb l'evangelització la posa en relleu el Papa dient que "per a l'Església l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica".⁵⁸ Inspirada en aquesta preferència divina, l'Església va fer una opció preferencial pels pobres entesa com una "forma especial de primacia en l'exercici de la caritat cristiana, de la qual dóna testimoni tota la tradició de l'Església".⁵⁹ Per això el Papa Francesc, que porta aquest nom en memòria del *Poverello* d'Assís, ens diu que vol una Església pobra i per als pobres.⁶⁰ Cal que tots ens deixem evangelitzar per ells. I afegeix el Papa: "Som cridats a descobrir Crist en ells, a prestar-los la nostra veu en les seves causes, però també a ser els seus amics, a escoltar-los, a interpretar-los i a recollir la misteriosa saviesa que Déu vol comunicar-nos a través d'ells".⁶¹

Trobar-se amb els pobres és un element definitori de la pastoral de les grans ciutats i de la missió que l'Església hi duu a terme. Els pobres, que constitueixen la meitat dels habitants de les ciutats de l'Hemisferi Sud, han de ser sostrets de la seva ubicació perifèrica i han de ser col·locats al centre: aquesta és una de les tasques de la missió cristiana.

La paràbola del bon samarità és molt oportuna per a l'Església d'avui, per als cristians que vivim enmig dels homes i les dones de la humanitat que sofreixen. Jesús ens diu que el bon samarità es va acostar, veié i es compadí d'aquell que es trobava al marge del camí malferit per uns lladres. El bon samarità no es limità a tenir uns sentiments de dolor i compassió, sinó que va agafar aquell germà seu i en tingué cura portant-lo a un hostal.⁶²

El paradigma del bon samarità, que Pau VI va proposar com a icona d'allò que l'Església havia de ser amb motiu de l'acabament del Concili Vaticà II —ara farà cinquanta anys—, dóna pas, com formulà la III Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà —celebrada a Puebla el març de 1979— a la *samaritaneïtat*, un llenguatge d'abast universal, especialment comprès en la gran ciutat. Jesús, bon samarità que es detura davant la humanitat ferida a la vora del camí, endut per la misericòrdia, representa un autèntic *Kerigma* urbà. I la recent V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib —celebrada del 13 al 31 de maig de 2007, aquesta vegada al santuari de Nostra Senyora de la Concepció Aparecida (al Brasil)— parla d'una "Església samaritana",⁶³ que uneix en un tot el missatge i el gest, que explica allò que és mitjançant allò que fa. En la gran ciutat els pobres són sovint considerats com una nosa, una incomoditat que fins i tot s'intenta amagar o bandejar amb motiu de grans esdeveniments. Tanmateix, l'Església afirma que Déu viu en la ciutat i que, per tant, viu en els pobres, en els barris marginals i oblidats, en les perifèries més llunyanes, en el camí ple de perills que baixava de Jerusalem a Jericó.

Per assolir-ho, cal resoldre les causes estructurals de la pobresa. Això no pot esperar. Com diu el Papa Francesc, "mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, renunciant a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera

Trobar-se amb els pobres és un element definitori de la pastoral de les grans ciutats i de la missió que l'Església hi duu a terme

Ens hem de deixar evangelitzar pels pobres, però alhora hem d'evangelitzar els pobres

els "no ciutadans", els "ciutadans a mitges" o els "sobrants urbans".⁶⁵ L'alternativa al rebuig és la misericòrdia. La proximitat del Senyor suscita atracció, i l'Església que "té cura de la fragilitat del pobre i del món" serà una llum en la megàpolis, que trencarà moltes tenebres.⁶⁶ Incloure els exclosos, recordar els oblidats, recollir i acollir els sobrants, estimar els invisibles, equival a descobrir Crist en els pobres. Aquesta és una descoberta fonamental que l'Església de la gran ciutat ha de fer.

Considero que la dimensió social de l'evangelització ha estat sempre molt present en el nostre país. Hi ha una munió de fundacions, associacions i famílies religioses que tenen cura dels pobres, dels marginats, dels malalts, de l'ensenyament, dels ancians, del món de la cultura, etcètera. Em plau recordar aquestes paraules de Benet XVI en la seva visita a Barcelona: "He tingut el goig immens de dedicar la Basílica de la Sagrada Família, que Gaudí va concebre com una lloança en pedres a Déu, i he visitat també una significativa institució de caràcter benèfic-social. Són dos símbols en la Barcelona d'avui de la fecunditat d'aquesta mateixa fe, que va marcar també les entranyes d'aquest poble i que, a través de la caritat i de la bellesa del misteri de Déu, contribueix a crear una societat més digna de l'home."

Hem celebrat els 70 anys de Càritas Diocesana de Barcelona, una obra de l'Església que començà en els anys quaranta del segle passat amb una configuració una mica diferent de l'actual, però que ha estat i continua essent un dels canals de la nostra Arxidiòcesi per exercir la caritat i l'ajut als necessitats. La xarxa de les Càritas parroquials ben vertebrades amb la Càritas arxidiocesana estan fent un servei molt preuat, gràcies a la col·laboració de moltíssimes persones i institucions que fan les seves aportacions i a l'elevat nombre de voluntaris. Càritas, amb el seu ajut directe a les persones i

amb els seus programes, no té un no per a ningú, sempre d'acord amb les seves possibilitats. Agraïxo a totes les parròquies i a Càritas Diocesana el treball que estan fent en el camp social com a expressió de la fe cristiana. Agraïxo també tot el treball que realitzen en aquest camp moltes obres i realitats de les famílies religioses del país i d'altres institucions eclesials.

8. L'atenció espiritual dels pobres

Ens hem de deixar evangelitzar pels pobres, però alhora hem d'evangelitzar els pobres. El Papa Francesc es refereix també a aquesta segona part de la frase anterior, per tal de no reduir l'amor i l'atenció als pobres a les seves necessitats materials; en tenen també d'espirituals i Déu els estima ja que tenen un lloc preferencial en el seu cor, tant que fins "ell mateix es va fer pobre".⁶⁷ L'Església i els cristians hem de practicar amb tothom les catorze obres de misericòrdia, de les quals —com sabem— set són materials i altres set són espirituals.

Potser estem molt dedicats a l'atenció de les necessitats materials dels pobres, però Francesc ens parla de l'atenció a la persona del nostre germà necessitat com el va mirar el bon samarità. Per això ens diu que "el que l'Esperit mobilitza no és un desbordament activista, sinó abans que res una atenció posada en l'altre 'considerant-lo com un amb si mateix'".⁶⁸ I és a partir d'aquesta atenció amant que cerquem de satisfer totes les seves necessitats. Aquesta actitud evangèlica diferencia l'autèntica opció pels pobres de qualsevol ideologia, de qualsevol intent d'utilitzar els pobres al servei d'interessos personals o polítics. D'aquesta manera serà possible que "els pobres, en cada comunitat cristiana, se sentin com a casa seva".⁶⁹

I Francesc ens fa un toc d'alerta important que hem de tenir molt present, dirigint-se explícitament als membres de l'Església catòlica. Ens diu: "Vull expressar amb dolor que la pitjor discriminació que sofreixen els pobres és la falta d'atenció espiritual".⁷⁰ Certament, tenim el perill de considerar només la dimensió material del nostre germà, oferint-li menjar, diners, treball, habitatge, etcètera. Tot això és necessari, però Jesús ens diu que "l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".⁷¹ El Papa posa en relleu que "la immensa majoria dels pobres té una especial obertura a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels Sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe".⁷²

Penso que aquestes encertades consideracions que ens fa el Papa ens poden ajudar a tots a comprendre la dimensió evangelitzadora de la caritat cristiana que han de tenir present totes les parròquies en el servei de Càritas que presten. Certament no s'ha de caure en utilitzar indègudament l'ajut fratern per evangelitzar i catequitzar. Benet XVI ja ha tractat aquesta temàtica en la seva encíclica

Déu és amor. Cal evitar el proselitisme. Ell ens digué que "el cristià sap quan és temps de parlar de Déu i quan és oportú callar sobre ell, deixant que parli només l'amor. Sap que Déu és amor (1Jn 4,8) i que es fa present just en els moments en què no es fa més que estimar".⁷³ Francesc ens diu que l'Església distribueix la paraula de l'Evangeli als pobres, servint-los en el cos i, sobretot, en l'esperit.⁷⁴

Les realitats d'Església han de combinar l'acció a favor dels pobres i necessitats (el compromís social), la implicació ètica en els comportaments (la moralitat) i la pregària amb la litúrgia (l'espiritualitat). L'Església ha d'estar present en les grans ciutats i davant dels homes amb signes visibles que parlin de l'Evangeli.

9. Siguem evangelitzadors

El programa pastoral assenyalat per Francesc i el nostre Pla Pastoral demanen evangelitzadors amb esperit. Aquests som —hem de ser— tots els batejats. Per això el document del Papa Francesc que comentem conclou amb un capítol sobre els agents evangelitzadors.

El Papa ens diu amb la senzillesa que el caracteritza: "Com voldria trobar les paraules per encoratjar una etapa evangelitzadora més fervorosa, alegre, generosa, audaç, plena d'amor fins a la fi i de vida contagiosa! Però sé que cap motivació no serà suficient si no crema en els cors el foc de l'Esperit".⁷⁵ I, per assolir-ho, Francesc demana a l'Esperit Sant "que vingui a renovar, a sacsejar, a impulsar l'Església en una audaç sortida fora d'ella mateixa per tal d'evangelitzar tots els pobles".⁷⁶

Els evangelitzadors —es va dir en les reflexions que férem en el Congrés Internacional de la Pastoral de les Grans Ciutats— han de tenir dos sentits espirituals que remetent a la vista i a l'oïda. La ciutat demana una mirada de fe, en virtut de la qual es descobreix que Déu viu en la ciutat. Per això l'evangelitzador viu —com s'afirma en *l'Evangeli gaudium*— "promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia", és a dir, "la presència de Déu", en unes multituds que sovint cerquen "a les palpentes, de manera imprecisa i difusa".⁷⁷

El segon sentit espiritual és l'escolta. L'evangelitzador escolta o, millor dit, ausculta la ciutat. Sent el seu batec, els seus anhels, el seu sofriment. Els pobres són el primer *Kerigma* urbà que l'evangelitzador ha d'escoltar. El pastor i els evangelitzadors han de retrobar el pas de Déu per la ciutat i anar proposant la presència d'Església que correspon al poble que els ha estat confiat.

Em plau agrair als membres de l'estimada arxidiòcesi de Barcelona el treball evangelitzador que esteu fent també amb l'aplicació del Pla Pastoral i ara amb el programa assenyalat pel Papa Francesc per a tota l'Església. Podem encara créixer en l'esperit missioner i evangelitzador, i us invito a tots a sentir-vos cridats per Jesús arrel del vostre baptisme. El Senyor, que ens ha escollit a tots, ens confia

aquesta missió en el si de l'Església per tal de donar un fruit abundant i que romanguí. Nosaltres hem de sembrar, el Senyor farà la resta. Nosaltres hem de seguir el que el Senyor ens diu, el fruit vindrà abundantment. Per això nosaltres també hem de segar les meses que ja estan granades.

Hem de ser missioners i evangelitzadors no només aquí, sinó també com fan els missioners, si aquesta és la nostra vocació, deixant-ho tot i anant a anunciar Jesús i l'Evangeli en països de missió. Acompanyem amb la pregària els nostres missioners arreu del món.

La joiosa exigència d'evangelitzar obeeix al nostre amor a Déu i als germans. La salvació de Jesús és universal, ell donà la seva vida a la creu per a la salvació de tots els homes i les dones de la humanitat. Perquè estimem molt Jesús, volem col·laborar en la seva obra, anunciant la seva persona i el seu evangeli. I el nostre amor als germans fa que els oferim el millor que tenim, que és Jesucrist. Ell és el bé més preuat, el nostre únic i autèntic tresor. El nostre amor als germans restaria incomplet si no inclou l'oferiment d'aquest bé més preciós que només podem donar els cristians: la proposta de la fe en Jesucrist, font d'esperança que no defrauda.

El Papa ens adverteix de dos paranys: "Des del punt de vista de l'evangelització, no serveixen ni les propostes místiques sense un fort compromís social i missioner, ni els discursos i praxis socials o pastorals sense una espiritualitat que transformi el cor".⁷⁸ Hi ha una pregària molt pròpia de l'evangelitzador que ens motiva a buscar el bé dels altres: és la intercessió. Amb aquesta pregària l'evangelitzador té presents moltíssimes persones, com sant Pau: "En totes les meves pregàries sempre demano amb joia per tots vosaltres".⁷⁹ Francesc ens diu que "així descobrim que intercedir no ens aparta de la veritable contemplació, perquè la contemplació que deixa fora els altres és un engany".⁸⁰

L'evangelització demana la pregària de l'evangelitzador, perquè la fe que es vol oferir a l'evangelitzat és un do de Déu. Jesús ho digué clarament a Pere en la seva confessió de Cesarea de Felip: "Feliç tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho han revelat els homes, sinó el meu Pare del cel".⁸¹

Amb el Papa Francesc li demanem a Maria, la Mare de l'Evangeli vivent, que intercedeixi perquè aquesta invitació a una nova etapa evangelitzadora sigui acollida per tota la comunitat eclesial. Hi ha un estil marià en l'activitat evangelitzadora de l'Església, perquè cada vegada que imitem Maria tornem a creure en l'aspecte revolucionari de la tendresa i de l'afecte. Aquesta dinàmica de justícia i tendresa, de contemplar i caminar cap als altres, és el que fa de Maria un model eclesial per a l'evangelització.

Barcelona, 8 de setembre de 2014, festivitat de la Nativitat de la Mare de Déu

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

NOTES

1. *Feu tot el que Jesús us digui*, Pla Pastoral dels anys 2011-2015 a l'Arxidiòcesi de Barcelona. Edició de l'Arquebisbat, Barcelona 2011. / 2. *La joia de l'Evangeli, Evangelii gaudium*, exhortació apostòlica del Papa Francesc, 24 de novembre de 2013. Ed. Claret, Barcelona, 2013. D'ara endavant citada com a EG. / 3. EG 71-75. / 4. EG 1. / 5. EG 25. / 6. EG 27. / 7. EG 27. / 8. EG 35. / 9. Cf. EN 14. / 10. *Redemptoris missio*, encíclica de Joan Pau II, citada per *Evangelii gaudium*, 15. / 11. Lc 15, 7. / 12. EG 71. / 13. EG 71. / 14. Cf. Mt 9, 37; Lc 10, 2. / 15. Document de la Conferència d'Aparecida (resumit amb les sigles DA), 514. / 16. Cf. *Lumen gentium*, 8 i *Ad gentes*, 5. / 17. EG 23. / 18. Mc 1, 37-38. / 19. EG 36. / 20. Cf. *Evangelii nuntiandi*, 80. / 21. Cf. Rm 16, 3.5. / 22. Cf. Rm 16, 10. / 23. Cf. Rm 16, 11. / 24. Així s'expressà el sociòleg Manuel Castells en la primera etapa del Congrés. / 25. El sociòleg Javier Elzo ho va manifestar en la primera etapa del Congrés. / 26. Cf. EG 73. / 27. EG 75. / 28. EG 74. / 29. EG 120. / 30. EG 121. / 31. EG 28. / 32. Cf. EG 28. / 33. Cf. EG 28. / 34. Cf. *Viure la fe i edificar la comunitat cristiana*, del 24 de setembre de 2013, especialment les pàgines 35-40. / 35. Cf. EG 45-49. / 36. EG 50. / 37. EG 51. / 38. Cf. *Deus caritas est*, 1. / 39. 1Jn 4, 21. / 40. Cf. EG 27. / 41. EG 25. / 42. EG 33. / 43. EG 47. / 44. EG 47. / 45. *Viure la fe i edificar la comunitat cristiana*, p. 37. / 46. EG 47. / 47. Cf. Carta pastoral *Viure la fe i edificar la comunitat cristiana*, p. 37. / 48. EG 33. / 49. *Presbyterorum ordinis*, 14. / 50. Cf. *Los desafíos pastorales de la familia en el contexto de la evangelización*. Ciudad del Vaticano, 2014, especialment el capítol sobre "Las situaciones pastorales difíciles", n. 80-120. / 51. Cf. *Gaudium et spes*, 47. / 52. *Familiaris consortio*, 84. / 53. Exhortació apostòlica de Joan Pau II *Familiaris consortio*, 84. / 54. EG 73. / 55. DA 518. / 56. EG 176. / 57. EG 48. / 58. EG 198. / 59. Joan Pau II, encíclica *Sollicitudo rei socialis*, del 30 de desembre de 1987, 42. / 60. Cf. EG 198. / 61. EG 198. / 62. Cf. Lc 10, 25-37. / 63. Cf. DA 26, 176, 491. / 64. EG 202. / 65. Cf. EG 74. / 66. Cf. EG 216. / 67. Cf. 2Co 8, 9. / 68. EG 199. / 69. Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, 50. / 70. EG 200. / 71. Mt 4, 4. / 72. EG 200. / 73. Benet XVI, encíclica *Deus caritas est*, 31 c. / 74. Cf. EG 200. / 75. EG 261. / 76. EG 261. / 77. EG 71. / 78. EG 262. / 79. Fl 1, 4. / 80. EG 281. / 81. Mt 16, 17-18.

Calendari de la setmana

Comentari de la Paraula

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

SETEMBRE

21. DIUMENGE

Diumenge XXV de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 55,6-9 / Salm 144 / Filèmon 1,20c-24.21a / Mateu 20,1-16a. Girona: **Dedicació de la catedral** (S), Blanc. SANTORAL: Celina, vg.; Ifigènia, vg.

22. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis 3,27-34 / Salm 14 / Lluc 8,16-18. Urgell: **Beat Josep Batalla** (ML), Vermell. SANTORAL: Digna, vg. i mr.; Fèlix IV, p.; Maurici, mr.

23. DIMARTS

Sant Pius de Pietrelcina (MO), Blanc. Lectures: Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118 / Lluc 8,19-21. Tarragona: **Santa Tecla** (S), Vermell. SANTORAL: Andreu, mr.; Lli, p. i mr.

24. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis 30,5-9 / Salm 118 / Lluc 9,1-6. Barcelona, Sant

Feliu de Llobregat i Terrassa: **Mare de Déu de la Mercè** (S), Blanc. SANTORAL: Gerard, b.; beat Marc Criado, prev.; Pacífic, prev.

25. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiastès 1,2-11 / Salm 89 / Lluc 9,7-9. Tarragona: **Mare de Déu de la Misericòrdia** (S), Blanc; Girona: **Sant Dalmau Moner** (MO), Blanc. SANTORAL: Aurèlia, vg.; Sergi de Radonez, monjo.

26. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiastès 3,1-11 / Salm 143 / Lluc 9,18-22. O bé: **Sants Cosme i Damià** (ML), Vermell. SANTORAL: Justina, vg. i mr.; Nil, ab.

27. DISSABTE

Sant Vicenç de Paül (MO), Blanc. Lectures: Eclesiastès 11,9-12,8 / Salm 89 / Lluc 9,43b-45. SANTORAL: Adolf i Joan, mr.; Caius, b.

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Per què hi ha més cridats que escollits?

La paràbola està emmarcada per la repetició de la mateixa sentència a l'inici: «Molts primers seran darrers i molts darrers, primers» (Mt 19,30) i al final: «Així és com els darrers seran primers i els primers, darrers» (20,16a). La paràbola n'és simplement l'explicació: «En efecte, el Regne dels cels s'assembla a un propietari que va sortir molt de matinada a contractar jornalers per a la seva vinya.» La vinya que, en principi, era el poble d'Israel, al llarg del desenvolupament de la paràbola resulta que aplega per igual tots els qui el propietari ha anat contractant. Jesús té en la seva ment una comunitat que s'anirà desplegant al llarg de la història, on tots han de treballar en pla d'igualtat, sense privilegis de cap mena, tot i ser diverses les funcions i els serveis que es generin: «Quan vingueren, doncs, els de la darrera hora reberen cada un un denari. I quan vingueren els primers es pensaren que cobrarien més, però cobraren també ells un denari cada un. En cobrar-lo murmuraren contra el propietari dient: "Aquests darrers han fet una sola hora de treball, i tu els has tractats igual que a nosaltres que hem suportat el pes del dia i la xafogor."» Els qui havien estat cridats a primera hora, el poble escollit, no accepten que tots siguin tractats en pla d'igualtat. El fet de treballar conjuntament no hauria de generar jerarquies de poder; les desigualtats que creen els qui se senten superiors als altres es tradueixen en la seva autoexclusió del Regne de Déu, com adientment conclou la sentència final conservada pel Còdex Beza: «Així és com els darrers seran primers i els primers, darrers: efectivament, hi ha més cridats que escollits», una dita que Jesús recalcarà més endavant (22,14). L'elecció no és privilegi d'uns quants, sinó fruit de l'acceptació de bon grat de les regles del joc d'un Déu que, amb la seva manera d'actuar bondadosa que sobrepassa la justícia humana, mostra com es pot fer realitat el seu projecte.

Lectures bíbliques

Diumenge XXV durant l'any

Lectura primera

Is 55,6-9

Lectura segona

F1 1,20c-24,27a

Els meus pensaments no són els vostres

Per a mi, viure és Crist

Lectura del llibre d'Isaïes:

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Salm responsorial

144

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia, lloaré per sempre el vostre nom. El Senyor és gran. No us canseu de lloar-lo, que la seva grandesa no té límits.

R. El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor. El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat. **R.**

Són camins de bondat els del Senyor, les seves obres són obres d'amor. El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, dels qui l'invoquen amb sinceritat. **R.**

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meua vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal.

Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

Al·leluia

Ac 16,14b

Obriu, Senyor, el nostre cor perquè escoltem atentament les paraules del vostre Fill.

Evangeli

Mt 20,1-16a

Tens enveja perquè jo sóc generós?

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: Aneu també

Glòria Monés

vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just. I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: Què feu aquí tot el dia desvagats? Ells li contesten: És que ningú no ens ha llogat! Els diu: Aneu també vosaltres a la meua vinya. Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers. Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. Ell va respondre a un d'aquests: Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo sóc generós? Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

La litúrgia parroquial (1)

Dr. Rafel Serra i Abellà
Prevere de l'arxidiòcesi
de Tarragona

Aquest estiu he participat a la festa major de Vilalba dels Arcs, on hi ha un rector jove, de bon esperit sacerdotal i que estima la litúrgia. Fou una celebració de l'Eucaristia plena, devota i participada. També joiosa. El cor parroquial, els escolans, la predicació humil, i la unció en què fou dita la pregària eucarística i la manera com els fidels rebien el Cos de Crist em va commoure. Res fou fet d'extraordinari, es va fer allò ordinari amb la convicció profunda de fer el que vol fer l'Església quan celebra l'Eucaristia i prou. Aquestes celebracions eclesials ens han de fer reflexionar que la litúrgia parroquial és paradigma en si mateixa de la Litúrgia de l'Església. Fa massa anys que estimo les parròquies per haver-me adonat de la bellesa i de l'eclesialitat plena de la litúrgia parroquial. De vegades tendim a posar el paradigma o el *desideratum* en la Missa conventual o catedralícia. Com si les celebracions parroquials ordinàries fossin de segon ordre o bé simplement plantejades *com un servei* més de la parròquia. Això és sempre una equivocació. A la celebració d'una assemblea parroquial no li falta res ni li sobra res del que és l'Eucaristia del Senyor. No hi pot haver cap altra pretensió fora de la mateixa Eucaristia, aquesta es justifica pel que és en si mateixa, per la seva pròpia naturalesa. Quan la celebrem no n'hem d'enyorar cap altra.

La litúrgia parroquial, en certa manera, és la *missa realment normativa* per a l'Església (encara que la més expressiva teològicament és la missa episcopal). Cal estimar les celebracions de les comunitats parroquials, valorar-les, sobretot perquè és en les que habitualment participen els creients en Jesús, on l'Església és manifesta i creix. Allí són presents els «senzills i humils de cor», pels qual el Senyor s'omplí de joia i va donar gràcies al Pare. La Missa parroquial és també *fons et plenitudo* en aquell lloc concret de la vida litúrgica i sacramental de l'Església. Una comunitat parroquial ha de tenir joia profunda de celebrar l'Eucaristia perquè sap que fa el que el Senyor vol. La comunitat de fidels, diversa i heterogènia, està contenta de trobar-se per celebrar la Missa perquè és conscient que acompanya amb el manament del Senyor: *Feu això que és el meu memorial*.

Tots els esforços pastorals que fem en altres camps de la vida eclesial no han de disminuir, ans al contrari, incrementar-se en la preparació i celebració de la Missa Dominical. Mai la podem descurar, ja que al marge i fora de l'Eucaristia res creix en l'Església. Jesucrist ho és tot per als cristians. D'ell reben el nom. Només hi ha de cristià en nosaltres allò que li pertany i és seu. Amb Ell ho podem tot, sense ell no podem fer

res. I res és res. L'Eucaristia de cada diumenge és el do més gran! És allí on el Senyor ens dóna tota la gràcia per continuar el camí de la fe. Una mirada d'amor immens ha de tenir el mossèn sobre l'assemblea que té al davant per a la celebració: ells són aquí perquè estimen el Senyor. Són el seu poble, el poble que *el Senyor ha escollit com a heretat*.

No hi ha d'haver res ni ningú que pertorbi la pau de l'assemblea reunida per celebrar el Memorial del Senyor. En l'Eucaristia el Senyor ho és tot. Tot convergeix envers Ell! Tot allò que pertorba l'assemblea cal que sigui defugit en la Missa Dominical del poble de Déu. Els qui van a la celebració de l'Eucaristia hi van perquè estimen el Senyor. ¿Què faria un que no creu ni estima el Senyor dins de la celebració? Només la fe i l'amor fan comprensibles els signes eucarístics. És en obediència a la convocatòria de Crist que un fidel va a la celebració eucarística. Només per amor al Senyor i cada fidel hauria de dir: *És perquè us estimo, Jesús meu, que he vingut a missa i estic content de retrobar-me amb els germans que estimen també el vostre Nom*. Tots hauríem de saber que l'autor de l'Eucaristia és el mateix Crist i que no cal afegir-hi res, per fer-la atractiva humanament, perquè ella sola es basta per sacramentalitzar el lliurament del Senyor en la creu.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Teresina de Lisieux

- ✓ Nascuda a Alençon, Normandia, nord de França, el 1873
- ✓ Monja carmelita d'una espiritualitat senzilla però profunda
- ✓ Va viure el dolor i la malaltia per amor de Jesucrist
- ✓ Va morir al Carmel de Lisieux, Normandia, el 1897
- ✓ Canonitzada el 1925 per Pius XI

L'orde del Carmel ha donat grans sants per a l'Església, la majoria dels quals van destacar com a teòlegs i místics excepcionals. Només cal recordar les figures de santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu, pares espirituals de l'orde. Però sense grans coneixements teològics ni grans fenòmens místics, també es pot ser sant, també es pot configurar la vida a Crist.

Aquest és el cas de santa Teresina de l'Infant Jesús. Model de vocació primerenca, als 15 anys va entrar al Carmel, on ja hi havia dues de les seves germanes, i va començar un progrés espiritual interior amb poques manifestacions exteriors. Ella va fer de la senzillesa, la humilitat, la pregària i l'esperança en l'amor incondicional de Crist les constants de la seva vida, encara que no experimentés cap consol espiritual. Aquesta fidelitat a l'amor de Déu en plena aridesa interior la va preservar de l'allunyament de Déu. Però la prova definitiva va arribar quan va contraure tuberculosi, malaltia que li va causar una agonia llarga i dolorosa que finalment la va dur a la mort. Sense caure ni en la morbositat ni en la desesperació, santa Teresina va viure el darrer any de la seva curta vida en plena confiança en Déu, abandonada al seu amor i pregant per la conversió de totes les ànimes.

Barcelona

«Hem de treballar perquè tots els barcelonins se sentin feligresos de la Mercè»

Joan Martínez-Porcell, nou rector de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè

Ignasi Miranda / Carme Munté

Per a Mn. Joan Martínez-Porcell, de 54 anys i professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), aquests són dies molt intensos i feliços. Tot just acaba de fer la seva entrada com a nou rector de l'emblemàtica basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona —en una missa, el 14 de setembre, presidida pel bisbe Sebastià Taltavull— i està prenent contacte amb la idiosincràsia d'aquest temple que, tot i ser parròquia, depassa els límits territorials i pastorals d'una parròquia. En l'horitzó dues cites clau: a curt termini, la celebració patronal de la Mare de Déu de la Mercè, el 24 de setembre; i a llarg termini, l'any 2018, quan es commemoraran els 800 anys de la inspiració de l'orde de la Mercè a sant Pere Nolasc.

Quines peculiaritats pastorals té aquest santuari, d'altra banda tan estimat per molts barcelonins, catalans i persones de fora?

És la segona basílica de Barcelona després de la catedral i és, a més, la patrona de Barcelona. Per tant, té unes peculiaritats. És per exemple la primera basílica que troben els turistes que arriben en creuer al port de Barcelona. Al marge d'això, tot barceloní reconeix la Mare de Déu de la Mercè com la casa pairal de la Mare, la nostra patrona, tan vinculada a la ciutat i a la història de Barcelona. Per tant, amb molta alegria intentaré servir allà.

Substitueix Mn. Jordi Farré, que era el rector des del 2009 però que ha hagut de deixar aquesta responsabilitat per motius de salut. Quins objectius es marca per a aquesta nova etapa?

La continuïtat d'una rectorologia tan il·lustre ja marca el camí que he de seguir. En aquests moments, vull tenir un record molt especial per Mn. Jordi Farré, que afronta els seus problemes de salut amb molta valentia i fortlesa. Els seus consells i el seu acompanyament han estat per a mi de gran ajuda en aquestes primeres setmanes com a rector de la Mare de Déu de la Mercè. Més enllà d'això, sí que voldria aprofitar aquesta entrevista a *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel* per tal de transmetre un missatge a tots els feligresos, a tots els barcelonins i barcelonines, i a tots els membres de la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè: els convido a subratllar el títol de basílica per damunt del de parròquia. Al centre històric de la ciutat, les basíliques i esglésies han patit una davallada quantitativa de feligresos. Això fa pensar en la necessitat d'ampliar horitzons; és a dir, treballar perquè tots els barcelonins i barcelonines se sentin feligresos de la basílica de la Mare de Déu de la

Agustí Codinach

«Tot barceloní reconeix la basílica de la Mare de Déu de la Mercè com la casa pairal de la Mare»

Mercè.

Cal consolidar aquesta parròquia com un lloc més enllà del seu àmbit territorial...

Efectivament, la superació del territori és una crida a buscar maneres de pregar i de tenir una presència que vagin més enllà del fet territorial.

Armand Puig a Sants Just i Pastor; Salvador Pié a Santa Maria del Mar... El centre històric de Barcelona té diverses basíliques en mans de professors de les facultats eclesiàstiques. Per què?

És una aposta del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Cada basílica té la seva personalitat, però dins de la nova evangelització es busca una renovació de plantejaments pastorals que és comuna per a totes elles.

Han de treballar més coordinadament?

Segur. D'alguna manera pensem sempre en la muralla romana i en la primera Barcino, i segurament hauríem d'agafar un tarannà, si no igual, molt similar, perquè tenim reptes molt semblants. En aquest sentit sembla aquí molt oportú assenyalar l'esforç que el nostre cardenal-arquebisbe

està impulsant precisament amb el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. Sembla evident que els plans pastorals hauran de mostrar-se imaginatius i convicents per tal que les nostres comunitats i parròquies no esdevinguin una mica ports erràtics d'una bona multitud de curiosos i turistes.

Com valora la importància avui dia del carisma mercedari i la devoció a la patrona de Barcelona?

Deixeu-me dir que, en aquest sentit, m'ha agradat molt llegir a la pàgina web de l'orde de la Mercè aquesta frase tan bonica: «La meua vida per la teua llibertat.» El carisma mercedari, per tant, continua ben actual davant múltiples esclavatges de què som víctimes: el consumisme, l'egoisme, l'individualisme... A més, tenim la mirada posada en l'any 2018, quan celebrarem els 800 anys de l'aparició de la Mare de Déu a sant Pere Nolasc. Per tant, és una ocasió ben propícia per subratllar la relació històrica entre l'orde mercedari i la basílica, així com la crida que implica el carisma: estem disposats a donar la vida per la llibertat dels germans?

El dimecres 24 de setembre, en transmissió en directe per Ràdio Estel i Ràdio Principat, es viurà a la basílica de la Mercè la missa pontifical, molt tradicional. L'arquebisbe de Barcelona adreça un missatge a tota la societat i als principals representants polítics que es

fan presents en aquesta missa. Si hagués de donar vostè aquest missatge, què diria?

És un any delicat. La missa pontifical i la diada de la Mercè és ocasió per a tot creient de pregar per la convivència i la pau, i és molt clar que són dates importants en què cal mantenir l'equilibri entre la prudència i la claredat evangèlica. Em sento molt a gust posant-me al costat del senyor cardenal pregant per la concòrdia, la pau i la capacitat de trobar sempre ajustaments que pertanyen a l'ordre polític, i no a nosaltres.

Precisament, en l'homília de l'any passat, el cardenal Martínez Sistach va recordar el 1.700 aniversari de l'Edicte de Milà en el marc de les relacions entre religió i societat i Església i Estat.

Així és. També el professor Salvador Pié s'hi referia en un article magistral publicat recentment a *La Vanguardia* i a *Catalunya Cristiana*. El Concili Vaticà II ens ha animat a tenir sempre un gran respecte de pregària pels governants i de respecte per les seves decisions.

Quin desig voldria expressar per al present i el futur d'aquesta basílica que li ha estat confiada?

Deixeu-me, en primer lloc, donar les gràcies pel gran acolliment que estic tenint per part de la Germandat i de tots els feligresos. I pel que fa al desig, doncs tant de bo que la basílica complís aquest encàrrec de buscar els fills i filles de Déu a Barcelona més enllà de les seves fronteres.

Girona

Pregària per la pau i els cristians perseguits

Del testimoni punyent d'una jove siriana a l'esperança de conversió dels perseguïdors

Víctor Gay
Salt

La diòcesi gironina, en la vetlla de la Nativitat de la Mare de Déu, s'aplegà en una pregària per la pau i, especialment, pels cristians que pateixen persecució.

La parròquia de Sant Jaume de Salt, situada al cor d'un dels municipis gironins amb una major presència multicultural, s'omplí a vessar. Molts dels presents van haver de seguir l'acte des de l'exterior i per megafonia. La crida feta per la Delegació episcopal de la Pastoral amb Joves fou atesa per centenars de persones de totes les edats. La participació d'Ajuda a l'Església Necessitada fou clau per garantir l'èxit de la vetlla. El bisbe Francesc Pardo va presidir l'acte.

Testimoni punyent

Mireille Al Farah és una jove siriana que actualment resideix a Barcelona. Envoltada del silenci serà dels presents, va explicar amb tot detall l'actual situació de les minories cristianes de l'Iraq i Síria i, en general, d'arreu de l'Orient Mitjà. Situació agreujada per la radicalitat islàmica que no dubta a martiritzar els que no accepten la conversió. Precisament, el sentit de les pregàries del capvespre a Salt no sols s'adreçava al Senyor per tal que vetllés pels perseguits, sinó que també de-

El bisbe Francesc Pardo va lamentar el silenci del món davant de la greu persecució que pateixen els cristians

manava la conversió dels perseguïdors, tot seguint el camí paulí, camí precisament de Damasc.

La participació musical a càrrec de la Coral Parroquial de Sant Jaume (amb mitja dotzena de CD al mercat), del grup «Missa de 10» i de la Jove Orquestra Diocesana va posar un contrapunt adient a una vetllada de pregària.

Reflexió i benedicció episcopal

El bisbe Francesc Pardo, que havia seguit amb la pregària i també amb els silencis incisius tota la vetlla,

abans d'impartir la benedicció amb el Santíssim, va apuntar unes breus reflexions.

Es va referir al testimoni martirial dels cristians de l'Orient Mitjà, va evocar que ja el segle XX va ser el segle en el qual s'han enregistrat més màrtirs en tota la història de l'Església. També

va lamentar una indiferència i uns silencis greus del món, especialment per part d'aquells països de cultura cristiana. Finalment es va referir al testimoni de la pregària que cal mantenir amb fe i confiança, amb la seguretat que seran ateses. L'acte es va cloure amb la benedicció del Santíssim.

Joves i adults, presidits pel bisbe, s'aplegaren en la vetlla de pregària.

Tarragona

Inaugurada la restauració de la façana de l'església i el campanar de Montbrió del Camp

Joan Boronat / Montbrió del Camp

La parròquia de Sant Pere de Montbrió del Camp va inaugurar el diumenge 31 d'agost les obres de restauració de la façana principal i del campanar. Els treballs de rehabilitació del temple han comptat amb el suport econòmic de la Diputació de Tarragona, que ha destinat a les obres de millora un total de 10.000 euros. Per aquest motiu va assistir a l'acte el vicepresident primer de l'ens supramunicipal, Albert Vallvé, el qual va manifestar que la Diputació «està molt satisfeta de poder contribuir a fer realitat projectes com aquest».

La inauguració de les obres es va dur a terme dins l'Eucaristia dominical, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i celebrada pel rector de la parròquia, mossèn Amador Canaldas. A l'acte hi van ser presents l'alcaldesa accidental de Montbrió del Camp, Carmina Blay, i nombrosa assistència de fidels. Un cop celebrada la missa va tenir lloc la benedicció de la façana i del campanar,

L'arquebisbe Pujol va beneir les obres de restauració.

des de la plaça de l'Església.

Durant l'acte d'inauguració, l'arquebisbe Jaume Pujol va recordar la

importància de conservar el nostre patrimoni, i va mostrar el seu agraïment a totes les persones i institucions

que han fet possible les obres de restauració. «Si restaurem els temples és perquè hi hagi cristians», va assegurar. De la seva banda, el rector de la parròquia de Sant Pere, Amador Canaldas, va posar de manifest que es tractava de consolidar l'estructura malmesa de la part superior del campanar i també de la façana, i va detallar els treballs de restauració realitzats.

El mossèn va agrair a l'arquebisbat i a la Diputació la seva contribució econòmica amb les obres, agraïment que va fer extensiu a l'Ajuntament de Montbrió per haver «facilitat els tràmits» que han permès dur a terme les obres. Al seu torn, l'alcaldesa en funcions de Montbrió, Carmina Blay, va subratllar que des de l'Ajuntament «tenim molt en compte les necessitats de la parròquia», tal com s'ha palesat en aquesta ocasió.

Vic

Tota per a Déu

La jove Maria Pérez García-Baquero entra com a postulante a l'Institut del Verb Encarnat

Samuel Gutiérrez
Vic

«La collita és abundant, però els segadors són pocs.» Aquestes paraules de Jesús recollides a l'Evangeli han estat foc encès al cor de la Maria Pérez en els últims anys. La urgència evangelitzadora ha esdevingut un dels motors de la seva vida. A les delegacions de Joventut de Vic i de Barcelona ha estat un dels pilars més entusiastes i emprenedors: grups de joves, Llum en la Nit, cursos Alpha, campaments, Clau de Fe... Amb la seva guitarra a coll, la Maria s'ha abocat a l'evangelització dia i nit, sempre somrient, moguda per un anhel profund d'anunciar, sobretot als joves, l'amor de Déu. Un anhel que s'ha fet carn fins convertir-se en vocació: «Fa dos anys i mig vaig veure molt clar que em volia dedicar a l'evangelització. Però no com un afegitó o complement, sinó com una cosa que omplís tota la meva vida. Sentia la crida a dedicar-me totalment a l'Església, a les ànimes, a l'evangelització...»

La Maria no sabia molt bé cap on la portaria aquest desig. Durant un temps va viure en la incertesa de no saber què volia el Senyor d'una vida que ja havia estat oferta: «Senyor —li va dir a Jesús—, si em vols per a tu, estic totalment disposada a seguir-te allà on vulguis.» Tenia només 19 anys, però l'ofrena ja estava feta. En aquell moment no va haver-hi cap resposta concreta i la Maria va seguir fent vida normal: «No em plantejava altra cosa que trobar xicot i formar algun dia una família, perquè en principi això podia ser compatible amb el desig de dedicar-me plenament a l'evangelització.» Però Jesús tenia uns altres plans. La volia només per a ell i després de deixar passar un temps perquè l'anelh anés creixent, li va fer saber: «Fa un any, al mes de setembre, vaig veure d'una manera molt intensa que Jesús em demanava ser tota per a Ell. Vida de pregària i d'evangelització, d'una manera constant, cada dia de la meva vida.» La descoberta va ser motiu de gran joia per a aquesta jove vigatana estudiant de Comunicació Audiovisual: «Era el que desitjava el meu cor i de seguida em vaig posar a buscar un lloc on poder respondre amb fidelitat a aquesta crida.» I poc després va començar a resar la pregària de vespres amb les Servidores del Senyor i de la Verge de Matarà, una jove comunitat religiosa que des de fa sis anys col·labora pastoralment a la catedral de Vic.

Els camins de Déu

Convençuda que era cridada a la consagració, no va pensar en un primer moment a vincular-se a cap congregació religiosa. Coneixia des de feia uns quants anys la Teresa Gené, verge consagrada del bisbat de Solsona, i el seu testimoni l'havia interpellat força. «Era una persona de Déu vinculada directament al bisbe, sense la intermediació de la comunitat —explica la

«M'illusiona moltíssim viure en un lloc on hi ha el sagrari, i també poder escoltar, treballar i portar sempre al cor la Paraula de Déu!»

La Maria amb la germana Cruz, al convent de Vic.

Maria—. Tot i que hi ha molts elements de la vida religiosa que em semblaven ben atraients, per a mi el compromís comunitari, en aquell moment, representava una limitació. I al mateix temps sentia que era molt important el vincle amb la meva diòcesi, amb el meu bisbe...»

Però novament Jesús va fer sentir la seva veu. I va aprofitar un moment molt especial: la canonització de Joan Pau II a Roma. La Maria estava, aleshores, feta un embolic. Tot estava molt remogut al seu interior: «En el fons, jo ja sabia que Déu potser volia que fos religiosa, però feia callar la seva veu.» En el marc incomparable d'una Roma envaïda de pelegrins celebrant la santedat de dos papes recents, la imatge inesperada d'una allau de mongetes vestides de blau i gris va ser clarivident. Eren les Servidores del Senyor i de la Verge de Matarà, de l'Institut del Verb Encarnat, a les quals ja coneixia de Vic. Es va estar amb elles aquells dies i tot seguit va acceptar fer exercicis espirituals per verificar una intuïció que prenia cada vegada més força: «Durant els exercicis ho vaig veure molt clar. No podia dir que no... I vaig començar a lligar caps. Tot el que m'estava demanant el Senyor ho podia viure amb les germanes: vida consagrada, pobresa, vida en comunitat, evangelització...» El salm 27 va acabar de segellar aquesta aliança. Va ser el *whatsapp* que li enviava Jesús per confirmar la vocació: «Una cosa he demanat al Senyor i la desitjo amb tota l'ànima: poder viure a la casa del Senyor tots els dies de la vida, per fruit de l'encís del Senyor i vetllar pel seu temple.»

L'alegria de les monges, el seu entusiasme evangelitzador, l'abandonament a la divina providència... van ser alguns dels trets que més la van atraure

d'aquest jove institut religiós nascut fa 26 anys a l'Argentina i que compta ja amb unes quantes religioses catalanes. «Viuen l'Evangeli en estat pur, van a les arrels, i la resta és secundari —confessa—. Se saben adaptar a tot, no tenen manies, amb un gran amor a l'Església, però al mateix temps amb molta flexibilitat i obertura de mires.» També el carisma propi encaixava amb la seva crida particular: l'encarnació del Verb. «Jo també volia ser presència de Déu, encarnada, enmig de la gent, dels més vulnerables, menjant amb els pecadors i parlant amb les prostitutes, com Jesús.»

«Ets del Senyor!»

Amb gairebé totes les peces del puzzle al seu lloc, el 8 de setembre passat la Maria va entrar oficialment a Granada a la branca femenina de l'Institut del Verb Encarnat. Inicia una nova etapa a la seva vida. Un canvi radical. Deixa família, carrera, amics, projectes... Està molt feliç amb el pas que fa, encara que reconeix que també hi ha algunes pors: «La manca d'autonomia, l'obediència, el fet de deixar la meva diòcesi... són coses que em costaran, però ho visc amb molta pau. Sóc en mans de Déu.» I la veritat és que, de moment, l'hi està posant prou fàcil. Fins i tot hi ha la possibilitat que les monges del Verb Encarnat obrin un noviciat al bisbat de Vic. «És increïble! No m'ho podia creure!», exclama la nova postulante. Juntament amb la Maria ha entrat també fa poc a aquest mateix institut una altra jove catalana, de Sabadell, així com una noia de Màlaga i una dona de Madrid.

Per a les delegacions de Joventut de Vic i de Barcelona la baixa de la

Maria serà molt sensible. Era un dels referents. Sempre disposada a donar un cop de mà. Al grup de joves que portava a Vic era com una mare espiritual. Li ha costat moltíssim deixar-los. El mateix bisbe Romà Casanova, el seu pastor, ha hagut d'intervenir i li ha deixat molt clar que aquest pas és el millor que pot fer per ells: «Maria, tu no ets de la diòcesi; tu ets del Senyor!»

A casa de la Maria la família s'ho ha pres prou bé. «L'àvia ha plorat moltíssim, però no s'hi ha oposat —explica—. Els pares ja s'ho oloraven. El fet d'anar tant a pregar amb les monges va generar algunes sospites...» Tot i marxar de casa, sense saber encara on viurà, mantindrà el contacte amb la família, i un cop cada dos anys podrà passar un temps amb ells. En realitat la seva família ara s'eixampla i es fa gairebé universal.

En la nova vida que acaba de començar, la jove postulante, amb la seva faldilla grisa i camisa blanca, està impressionada pel fet de viure sempre amb Jesús: «M'illusiona moltíssim viure en un lloc on hi ha el sagrari i també poder escoltar, treballar i portar sempre al cor la Paraula de Déu! Estar amb Déu constantment i dedicar tota la vida a construir el Seu Regne!» Tant és així que afronta el postulante, i més tard el noviciat, com si fos un temps de prometatge amb Jesús: «El que més m'atrau de la vida consagrada és ser esposa de Crist. És aquesta intimitat total amb Jesús!» No es tracta, tanmateix, d'una intimitat aïllada i estèril, sinó expansiva i fecunda. «La meva vida és per a Déu i per als homes —acaba dient la Maria Pérez—. Tant de bo, amb el meu testimoni, pugui oferir el rostre d'una Església acollidora i compassiva!»

Biblioteca
Virtual

**Llegir, aprendre, estimar,
per un món millor**

bibliotecavirtual.diba.cat

**Diputació
Barcelona**

**Mancomunitat
de Catalunya**
1914 2014

Música de lloança i qualitat al Fòrum de Barcelona

Hillsong omple el gran auditori amb el seu estil professional i ahora evangelitzador

Ignasi Miranda

Hillsong va cantar i va animar a lloar el Senyor. Així es podria resumir l'actuació d'aquest grup australià evangèlic el dilluns 8 de setembre a l'auditori del Fòrum de Barcelona. Els ingredients eren els mateixos de qualsevol concert de pop-rock: molta gent saltant, cantant i ballant durant les cançons, amb presència important de joves, una gran sintonia entre públic i escenari i una alegria expressada amb gestos molt variats. Hillsong, que ha anat assolint gran fama arreu del món des de diverses comunitats que el promouen, combina perfectament professionalitat i missatge cristià des del testimoni. I això s'ha notat amb aquesta actuació, que era la primera a Catalunya i a Espanya.

L'inici del concert va tenir una breu presentació que marcava la diferència. Un noi, predicador de comunitats evangèliques a casa nostra, va sortir per donar la benvinguda amb una frase dita amb estil jove, modern i ahora amb una gran fe: «Tots hem vingut aquí per lloar el Senyor! Jesús és molt present en aquest auditori!» Quedava clar qui era l'autèntic protagonista. En alguns moments de l'actuació musical, quan acabava una cançó i abans de la següent, un dels líders australians parlava amb naturalitat increïble de Jesús, amb un estil obert i ecumènic. «Jesús ha vençut la mort; no és un personatge històric del passat, sinó que viu entre nosaltres, ens allibera de les nostres imperfeccions i les nostres misèries, perquè ens salva i ens perdona.» Aquest va ser algun dels missatges, sovint intercalats amb traduccions de l'anglès al castellà i sempre molt aplaudits i seguits pel nombrós públic.

Participació i pregària

D'altra banda, la vetllada va ser d'allò més participativa. Dues pantalles amb les lletres, sempre en anglès i en castellà, permetien que els assistents no fossin només espectadors, sinó també agents espirituals d'una trobada amb segells evidents propis de la pregària i la invocació a Déu. Per exemple, es podien veure persones, grups i famílies en actitud i posició de recolliment, moltes amb els ulls tancats i amb els braços aixecats en senyal de lloança. Era l'expressió d'una resposta més enllà de l'admiració musical. «El teu amor no es rendeix», «ho dono tot per tu» i «aquest lloc està ple de Déu» són algunes de les frases que, cantades o recitades, es van pronunciar durant el concert. Pensar en el seu fons ja ajuda a entendre el que va ser la nit.

És destacable també la varietat de persones que van ser en aquest concert de Hillsong. Hi van participar joves de procedència diversa, amb molts catalans, famílies senceres i grups d'amics, així com cristians de diverses confessions. Hi havia sacer-

Hillsong s'està convertint en un referent mundial dins de la música moderna d'inspiració cristiana

dots catòlics, com també religiosos, religioses i laics, i un gran nombre de persones que expressaven l'actitud de buscar pròpia tant dels allunyats o secularitzats del nostre temps com dels creients teòricament convençuts però que igualment necessiten impulsos o estímuls.

Referent de la música pop-rock

Hillsong és un grup de música pop-rock amb lletra i continguts d'inspiració cristiana, especialment basats en la lloança. El nucli principal és australià, tot i que ha anat creixent com a comunitat amb altres grups arreu del món. A Barcelona, des de fa un any, Hillsong organitza cada setmana dues trobades, al teatre Principal (a la part baixa de la Rambla) els diumenges al matí i a la tarda i en forma de concert de lloança. D'alguna manera, és l'expressió de tot un carisma i un estil obert a les diferents sensibilitats cristianes.

El nom d'aquest grup s'està convertint en un referent mundial dins de la música moderna d'inspiració cristiana. La seva professionalitat fa que Hillsong competeixi amb els

grups de pop-rock més prestigiosos, cosa que representa un impuls de grans dimensions per al treball permanent d'aproximació que el missatge cristià ha de tenir amb el món, «amb les perifèries», com ens

recorda sovint el papa Francesc. Ara, en la gira espanyola que ha inclòs Barcelona i Madrid, aquesta gran marca musical s'ha donat a conèixer de manera significativa. Hi haurà un abans i un després.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Castelldans recupera durant la festa major el cant dels goigs als patrons del poble

Els goigs han estat bellament editats per la impremta de la Diputació de Lleida

Redacció
Castelldans

El poble de Castelldans, situat a la comarca de les Garrigues i pertanyent al bisbat de Lleida, ha recuperat amb motiu de la seva festa major, el 3 de setembre passat, el cant dels goigs en honor dels seus patrons, els sants Columba i Fortunat i companys màrtirs.

L'estrena dels nous goigs fou a càrrec de la Coral l'Olivera de Castelldans, la qual, sota la direcció de M. Lluïsa Piñero i amb l'acompanyament a l'orgue de Gregori Farràs, els va cantar per primera vegada després de molts anys d'oblit. Ho féu en un concert extraordinari celebrat a l'església parroquial el vespre del dissabte 30 d'agost.

Els goigs han estat bellament editats per la impremta de la Diputació de Lleida, amb una sanefa artística que els ornamenta, obra del pictògraf lleidatà Enric Crous (1908-1987), i una il·lustració dels patrons del poble, de la qual n'és autor l'artista José Antonio Ferrer. El tipògraf d'Arts Gràfiques de la Diputació de Lleida, Dionís Gutiérrez, els ha imprès de manera artesanal, amb lletres de plom, les més modernes de les quals tenen una antiguitat de setanta anys.

Lletra i música

Els goigs s'han recuperat a partir dels antics, editats l'any 1941, i s'hi ha incorporat la melodia musical popular dels *Goigs de la Mare de Déu del Roser*, que, segons els més vells del poble, era la música que s'emprava per cantar-los.

Al concert es van interpretar també els altres goigs de Castelldans recentment editats en la mateixa col·lecció i dedicats a la Mare de Déu de Montserrat, venerada a l'ermita de la serreta Dels Pins; els de sant Antoni Abat, festa d'arrelada tradició en aquest poble i també els de santa Àgata, patrona de les dones i incorporats darrerament a aquesta tradició gogista per l'Associació de Dones l'Esplendor, encara no editats però que és previst que puguin estar llestos per a la festa de la santa, el 5 de febrer del 2015.

Valoració positiva

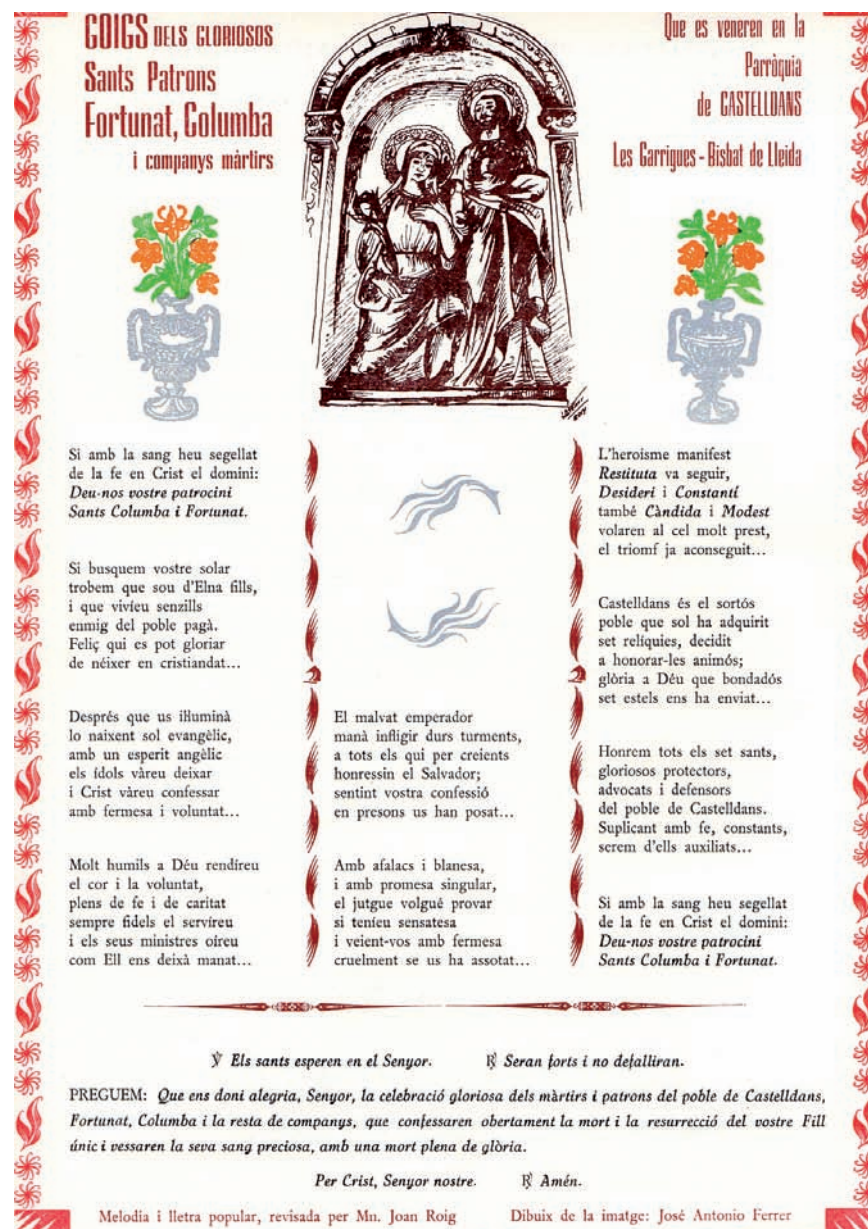
L'acte el va obrir el rector del poble, Mn. Santiago Mataix, que va valorar molt positivament el fet de la recuperació del cant religiós dels goigs de Castelldans, no solament els que s'anaven a presentar, dels sants patrons, sinó també els de la Mare de Déu de Montserrat, de sant Antoni Abat i santa Àgueda. «A partir d'ara solemnitzen encara més les nostres festes religioses més arrelades al poble», va afirmar.

Previ a la interpretació de la Coral,

JORDI CURCÓ:
«Els goigs són la pregària feta cant d'un poble»

MN. SANTIAGO MATAIX:
«Farà més solemne la festa dels nostres patrons i les altres festes religioses del poble»

el director de Governació de la Generalitat, Jordi Curcó, excoorresponsal de Catalunya Cristiana a Lleida i actual col·laborador del nostre setmanari, amb arrels paternes al poble i en la seva vessant d'historiador de cultura popular, intervingué a l'acte per explicar l'origen i la tradició del cant dels goigs a casa nostra. Va definir-los

com a «cants tradicionals de parla catalana, a través dels quals el poble s'ha pogut adreçar a Déu, a la Verge Maria, als sants i els màrtirs, i també lloar els misteris més profunds de la fe catòlica (l'Eucaristia, el naixement de Jesús, la seva encarnació, les ànimes del purgatori...)».

Jordi Curcó es va referir també als

goigs com a dipositaris de la història i la fe locals, i del llegendari del nostre país. «Constitueixen —va assegurar Curcó— una mostra eloqüent d'una religiositat popular que, arrelada a la terra, busca la protecció del Cel. Els goigs són, en definitiva, la pregària feta cant d'un poble i manifesten la fe de la gent senzilla i abnegada, que ha format part i forma encara la base popular de la nostra cultura tradicional i popular. Són també un símbol d'identitat local i religiosa.» Alhora va felicitar el poble per haver recuperat aquest patrimoni i posat en valor el cant dels goigs: «Un patrimoni cultural i religiós que és nostre i és bo.»

Tradició religiosa

Mn. Santiago Mataix, amb paraules d'agraïment, va destacar que, amb la recuperació dels goigs dels sants patrons, es recuperava un referent de la tradició religiosa de Castelldans. Així mateix, el rector va voler agrair l'esforç de tots els que ho havien fet possible, i molt especialment a la Coral per la seva interpretació i al rector d'Ulldemolins, Mn. Joan Roig, que ha tingut cura de revisar la lletra i les composicions dels goigs de Castelldans. «Tot plegat farà més lluïda i més solemne la festa dels nostres patrons i les altres festes religioses del nostre poble», va dir Mn. Mataix.

Els *Goigs als Sants Patrons de Castelldans* foren cantats de nou en la missa i processó que en honor seu va tenir lloc el matí del dimecres 3 de setembre, en el primer dia de la festa major de Castelldans, tot honorant la memòria dels sants Columba i Fortunat i companys màrtirs: els sants Constantí, Càndida, Desideri, Modest i Restituta. Si voleu exemplars d'aquests goigs, podeu adreçar-vos a la parròquia de Castelldans i us els faran arribar.

Certamen musical de gran prestigi

S'ha celebrat la cloenda del IV Festival Internacional Orgue de Montserrat

Redacció
Montserrat

Els motets de Johann Sebastian Bach van ser els protagonistes del darrer concert del IV Festival Internacional Orgue de Montserrat (FIOM), que va tenir lloc el dissabte 6 de setembre, a les 21.00, a la basílica de Santa Maria. La Cappella Lacensis, de l'abadia de Maria Laach (Alemanya) —fundada i dirigida pel jove monjo D. Philipp Meyer—, l'organista Christoph Schönfelder, juntament amb el grup instrumental format per Miquel González (baix continu), Oleguer Aymamí (violoncel) i Roger Azcona (contrabaix), van oferir els magnífics motets del mestre cantor de Leipzig.

L'entrada va ser lliure. També es va poder seguir en directe a través de les televisions de la Xarxa de Comunicació Local, Montserrat Ràdio i Montserrat TV. Catalunya Música l'enregistrà per poder-lo emetre posteriorment.

El conjunt coral de l'abadia de Maria Laach és, segons el director del FIOM, el P. Jordi-Agustí Piqué, «extraordinari» perquè «tot i la seva joventut —va ser fundat l'any 2008— actuen amb una gran naturalitat i una espontaneïtat en la interpretació que fan que ja sigui un cor reconegut». El programa d'aquest concert va estar dedicat especialment a Bach. Així mateix, hi va haver un record molt especial per al P. abat Cassià Maria Just; s'hi van poder escoltar algunes de les seves peces més estimades, com ara el *Trio en Do Major*.

Celebracions litúrgiques

El cor de cambra de veus mixtes Cappella Lacensis, de l'abadia de Maria Laach (Alemanya), el va fundar el monjo benedictí D. Philipp Meyer amb motiu de l'enregistrament d'un CD de nades. Des de la seva creació, la coral participa en les celebracions litúrgiques solemnes que tenen lloc a l'abadia. Alhora, organitza cada any una gira de concerts i, des del 2010, gestiona l'organització de la Laacher Festwoche.

L'organista Christoph Schönfelder va iniciar la seva formació musical a la coral de la catedral de Ratisbona. Des del 2011 cursa l'especialitat en Orgue concertístic a la Hochschule für Musik und Theater de Munic. Ha guanyat nombrosos concursos internacionals d'improvisació organística.

El baix continu Miquel González es va diplomar com a Professor superior d'orgue, clavicèmbal i llenguatge musical. Estudia la carrera d'Orgue amb el catedràtic Josep M. Mas Bonet i complementa els seus coneixements amb el mestratge de Montserrat Torrent. És professor d'Orgue del Conservatori Professional i Municipal de Música de Lleida, i organista de la parròquia major Santa Anna de Barcelona i de l'església de Santa Maria de Badalona.

Músics integrants de la Cappella Lacensis.

Treballa en l'elaboració de la seva tesi doctoral sobre l'evolució de l'orgue a Catalunya durant el segle XVIII.

El músic i violoncel·lista Oleguer Aymamí es va formar a l'Escolania de Montserrat, al conservatori de Terrassa i a l'ESMUC, on va acabar els estudis superiors de violoncel amb Damián Martínez. Estudia Viola de gamba, instrument amb el qual treballa amb els grups dedicats a la música medieval i renaixentista *Lucidarium* i *La Giostra dell'amore*.

Roger Azcona és professor de Contrabaix a l'Escola de Música de Bellpuig i puntualment també als conservatoris de Cervera i Girona, i a l'Escola de Santa Coloma de Gramenet. Actualment és primer contrabaix de diverses orquestres joves i està engegant projectes com *Lleidart Ensemble* i el grup de música moderna *Natiu*.

Pel que fa al director, D. Philipp Meyer va iniciar la seva formació musical a l'escola de la catedral de Braunschweig, on va rebre la formació com a solista i també classes de piano i orgue. Des del 2006 és monjo de l'abadia benedictina de Maria Laach.

Aquest festival, patrocinat per l'abadia de Montserrat i la Fundació Pinnae, està projectat sota la direcció artística del P. Jordi-Agustí Piqué i l'assessorament de l'organista Miquel González, mentre que la coordinació general és a càrrec del P. Manel Gasch, majordom-administrador de l'abadia de Montserrat.

El IV Festival Internacional Orgue de Montserrat és un homenatge a la memòria del P. abat Cassià M. Just, organista i músic rellevant, home de Déu i de cultura, que va morir el 12 de març del 2008. Aquest certamen musical continua amb la voluntat de possibilitar l'audició en l'orgue

Blancafort (2010) d'alguns dels millors intèrprets de l'orgue de l'àmbit internacional. Cal recordar que tots

els concerts es van celebrar a la basílica de Santa Maria de Montserrat a les 21.00 amb entrada lliure.

 cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
 T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
 Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
 T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
 Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
 Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Entrevistes, debats, tertúlies, informació d'última hora, i propostes de servei. Una línia de programació que es manté puntualment fins a la nit, a 2 de 8, quan ja és possible fer una anàlisi dels fets del dia amb l'ajuda de destacades personalitats del món polític, econòmic o cultural.

Al final del dia la proposta de Ràdio Estel es basa en la informació, la tertúlia i el debat sobre els valors que formen part del nostre ideari. La família, el món dels discapacitats, l'economia, les ONG, la salut i altres entitats de servei.

actualitat

Cultura

Església

Solidaritat

on line

Radioestel.cat

a la carta

Durant moltes hores la programació de Ràdio Estel la configura una selecció musical que no es pot trobar enlloc més. Les millors versions d'alta cançó internacional anglosaxona alternen amb clàssics europeus d'altres idiomes, amb especial presència de temes cantats en català.

Cada dia, en hores diverses i formats diferents, oferim a la nostra audiència programes de caire religiós: la Missa, el Rosari, la lectura de l'Evangelí, Laudes i Vespres entre d'altres. La presència de Montserrat, Solius i Vallbona de les Monges és molt visible, així com les transmissions des de la Sagrada Família i la Catedral de Barcelona.

Actualitats científiques

Atenció als coronavirus!

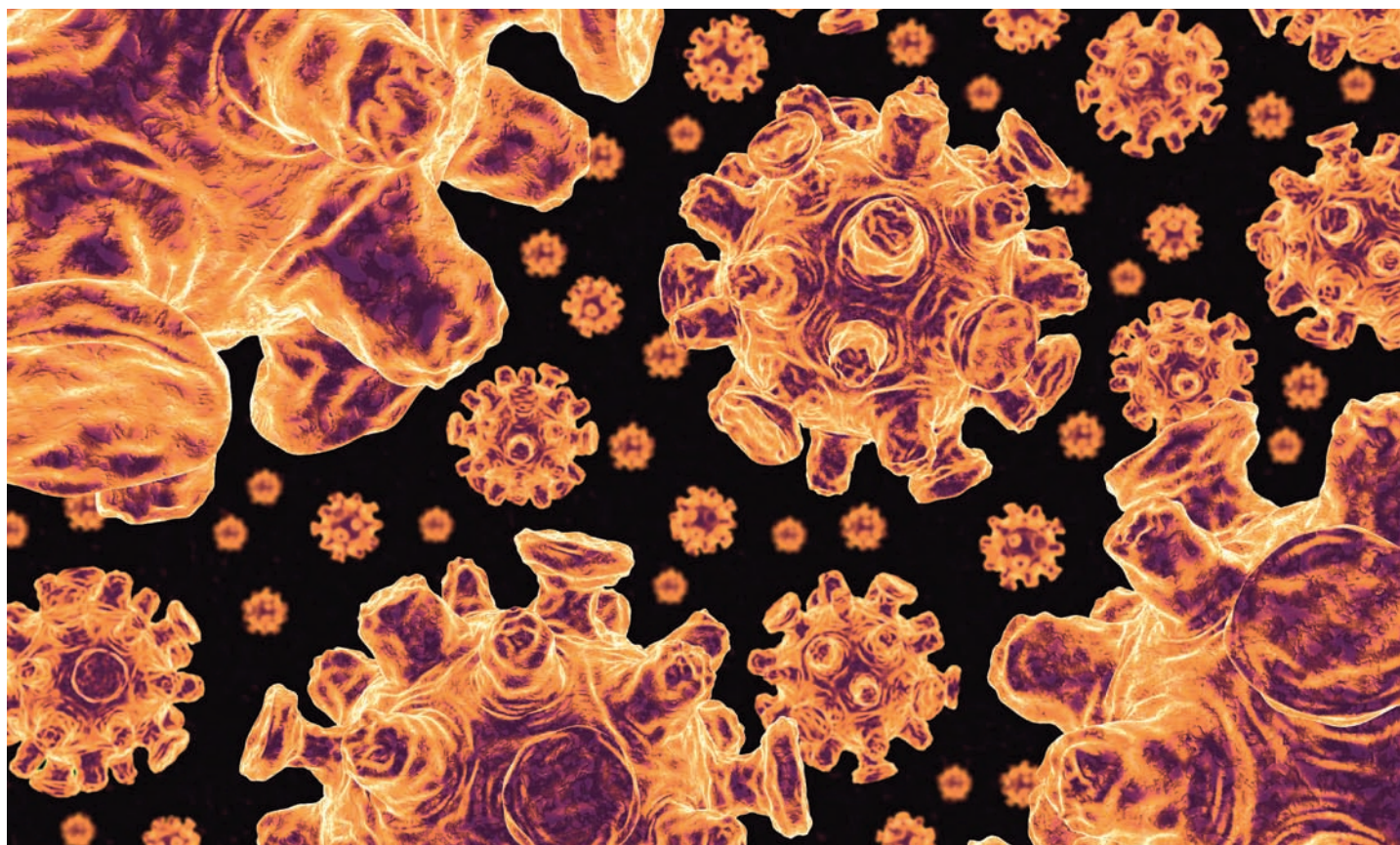
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Potser no sabeu què és un coronavirus. Amb aquest nom es designa el grup d'uns virus que presenten el seu embolcall amb un seguit d'expansions que fan que tinguin un aspecte de corona. Són molt petits, de 80 a 130 nanòmetres de diàmetre (un nanòmetre és una milionèsima de mil·límetre), però poden originar en l'home malalties respiratòries. D'aquest tipus són els virus que ens afecten quan ens trobem refredats. Però n'hi ha de diverses classes i alguns fan més que produir un simple refredat.

L'actualitat científica d'avui és dir-vos que el 13 de maig passat hi va haver una reunió d'urgència de l'OMS (Organització Mundial de la Salut) per tractar d'un coronavirus que s'ha descobert a l'Aràbia Saudita, i tingué lloc després del simposi del Congrés Europeu de Microbiologia Clínica i Malalties Infeccioses que havia començat a Barcelona dos dies abans amb més de 10.000 experts, que també tractà d'aquest agent infecciosos. Per què s'ha donat importància a aquest virus? Molt senzill: perquè provoca la mort de molta gent (a l'Aràbia ja s'hi han registrat 126 morts) i perquè fins ara encara no s'ha trobat el tractament adequat per combatre'l.

L'alarma va sorgir quan el mes d'abril ja es registraren gairebé el doble d'afectats respecte del mes anterior i encara augmentà en un 25% el mes de maig. De moment el nombre de casos enregistrats fora de l'Aràbia Saudita i dels Emirats Àrabs Units és mínim, es tracta de persones que havien estat en aquests països, però això

Coronavirus MERS.

no vol dir que no s'hi hagi de donar importància. Aquest coronavirus, que s'ha designat amb el nom de MERS (Middle East Respiratory Syndrome), podria estendre's amb facilitat, com va passar el 2003 amb la SARS (que també era una síndrome respiratòria severa), que va arribar al Canadà i hi provocà més de 800 morts.

Els actuals afectats estaven treballant o ingressats en hospitals, que es veu que havien rebut la infecció

d'alguns pacients que hi arribaren. I d'on procedia aquest pernicios coronavirus? Algú ha dit que podria relacionar-se amb els camells, i més concretament amb les seves cries, que acostumen a néixer a la primavera. I, efectivament, s'ha vist que entre un 10 i un 15% dels camells (fins i tot els de les Canàries) tenen anticossos contra aquests virus i en poden ser portadors sense estar malalts. No ho sabem. I això és intranscendent; el

que cal és trobar-ne la rèplica.

Així doncs, de moment el que cal dir és que s'ha de desaconsellar volar a l'Aràbia Saudita (Barcelona hi té vols directes), perquè contra aquesta infecció encara no s'hi ha trobat vacuna ni tractament i més val no exposar-s'hi.

Ja ho veieu, a més del virus de l'ebola que tanta alarma està causant, n'hi ha d'altres que també convé tenir en compte.

Gent de casa

Ramon Cunill, al servei de la informació religiosa

Tots els qui ens dediquem a la informació religiosa a Catalunya el mirem amb admiració i el tenim com a referent i pioner de tota una època, no només en aquest àmbit, sinó també en el de la divulgació històrica en els mitjans de comunicació, tema poc tractat al nostre país fins als darrers temps. Ramon Cunill i Puig va néixer el 25 de novembre del 1907 a la població de Castellar de n'Hug. Va cursar la carrera eclesiàstica, primer, al Seminari Conciliar de Barcelona i, finalment, a la Universitat Pontifícia de Tarragona, on va ser ordenat prevere el 1932.

L'esclat de la guerra civil el 1936 el va situar geogràficament en el bàndol franquista i ben lluny de Catalunya. Va servir durant el temps de lluita com a capellà de la Divisió 102 de l'Exèrcit del Sud, franquista, una unitat creada l'octubre del 1937. Va passar la guerra al front d'Extremadura i va participar, al final del conflicte, en les batalles de Pozoblanco i de Peñarroya.

Entre el 1940 i el 1965, Cunill va ser un dels

rostres visibles d'Acció Catòlica, la qual va marcar el seu estil peculiar; alguna vegada entrà en conflicte amb algun corrent intern. Sempre interessat pel periodisme, fou el 1952, durant el XXXV Congrés Eucarístic Internacional, celebrat a Barcelona, quan pogué demostrar la seves aptituds i vàlua com a periodista.

El diari *Pax*, que aparegué durant els dies de Congrés, fou l'embrió d'una revista que durant molts anys gaudí d'un gran prestigi: *Gaceta Il·lustrada*. Ramon Cunill, rere l'escenari, en movia els fils. Juntament amb Edmon Vallès, l'any 1968 fou el director i fundador d'*Historia y Vida*, del Grup Godó. Col·laborava regularment a *La Vanguardia* en temes religiosos. Però sense apartar-nos del Congrés, un parell d'anys més tard es va impulsar el naixement del Secretariat diocesà de Premsa, Ràdio i Publicitat, creat finalment el 1955 amb Ramon Cunill al capdavant.

Tot i ser considerat un «capellà clàssic» de l'època, sorprenia en alguns actes amb la utilit-

**Joan Pallarès-
Personat**
Historiador
jpallarespersonat
@gmail.com

zació d'un vestit fosc i corbata. També era d'admirar el seu lliurament entusiasta a les novetats del Concili Vaticà II, que el portà el 1963 a la Oficina d'Informació de l'Episcopat Espanyol a Roma. Fou representant de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social al Consell Nacional de Premsa, de la qual el 1966 va ser delegat general.

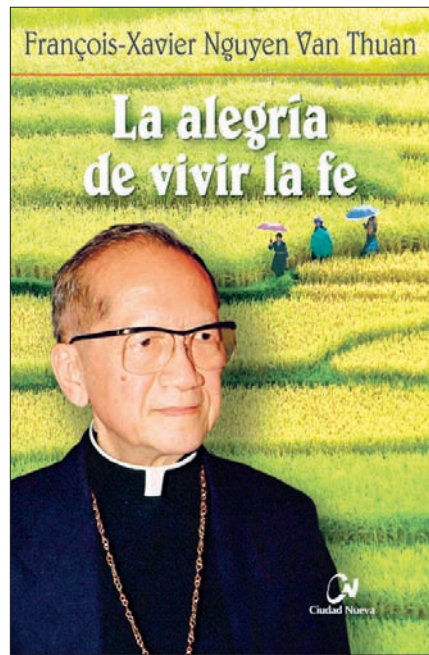
El seu nom sortia en els pronòstics per ser escollit bisbe, però la seva esperança s'estroncà quan el 1968 fou posat al capdavant de l'Escola de Periodisme de l'Església. Potser per això, el cardenal Jubany va intervenir perquè fos nomenat canonge de la catedral de Barcelona. També va ser durant uns quants anys capellà de la Junta Provincial de Protecció de Menors. Va morir a Barcelona el 7 de novembre del 1975.

JUAN CARLOS PINTO
Iglesia@ digital
Editorial San Pablo, 2014, 264 pàg.

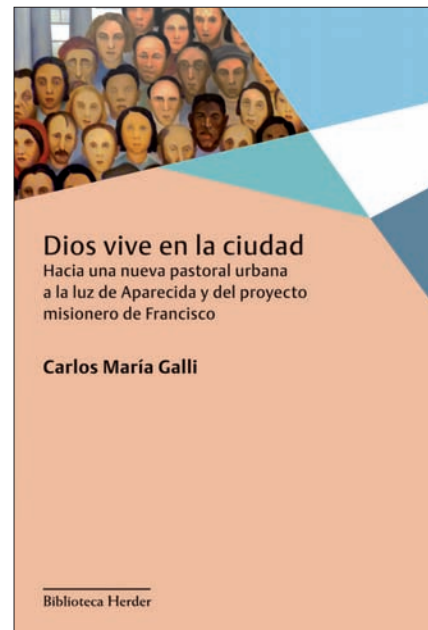
Aquest llibre reflexiona sobre la importància de la pastoral digital i ofereix propostes concretes al servei de l'evangelització de l'home d'avui amb els mitjans d'avui. El model de comunicació digital demana un canvi del model de comunicació de la fe: d'un model docent a un model de conversa. El model pedagògic ha de tenir en compte els destinataris: gent que vol dialogar, participar, donar la seva opinió...

FRANÇOIS-XAVIER NGUYEN VAN THUAN
La alegría de vivir la fe
Editorial Ciudad Nueva, 2014, 144 pàg.

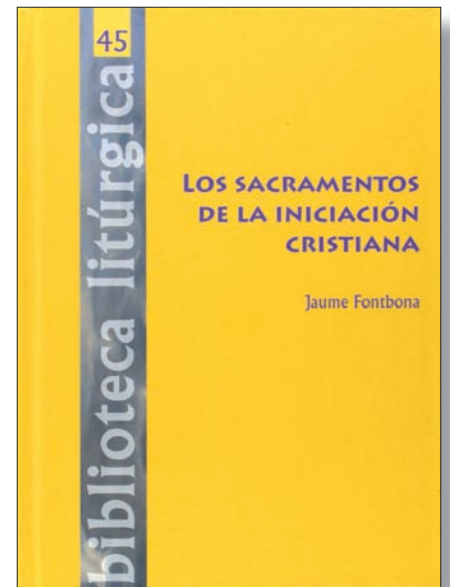
La alegría de vivir la fe és el títol que l'arquebisbe François-Xavier Nguyên Van Thuan (1928-2002), que va ser president del Consell Pontifici Justícia i Pau, va escollir per a la sèrie de xerrades que ara es publiquen. Són textos pronunciat amb la finalitat d'educar en la fe els seus compatriotes, amb els quals es va reunir en diferents parts del món. Una nova primavera no únicament per al poble vietnamita, sinó per a tota l'Església.

CARLOS MARÍA GALLI
Dios vive en la ciudad
Herder Editorial, 2014, 424 pàg.

Inspirat per les idees de la conferència d'Aparecida, el teòleg argentí Carlos María Galli ens proposa una nova pastoral urbana, ja que cada vegada més persones viuen a les megalòpolis del món. Ens convida a pensar, des de la fe, la presència de Déu en els ambients urbans. Galli afirma que la fe descobreix Déu no únicament als llocs de la seva presència, sinó també en els signes de la seva absència.

JAUME FONTBONA
Los sacramentos de la iniciación cristiana
Centre de Pastoral Litúrgica, 2014, 426 pàg.

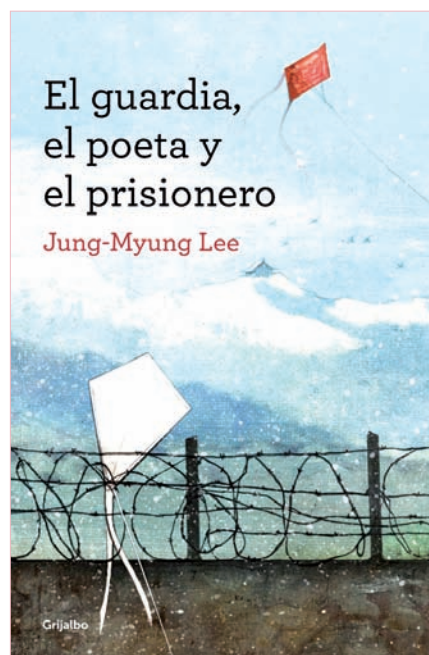
El Baptisme, l'Eucaristia i la Confirmació són els sacraments a través dels quals el cristià queda plenament configurat com a tal. Per això reben el nom de sacraments de la iniciació cristiana. Aquest llibre ofereix una presentació curosa i precisa de tots tres, sintetitza el que els sacraments en el seu conjunt signifiquen en la vida eclesial i elabora una completa presentació sistemàtica del seu sentit litúrgic.

M. GUINJOAN, X. CUADRAS MORATÓ i M. PUIG
Com Àustria o Dinamarca
Edicions Pòrtic, 2014, 224 pàg.

En aquest moment, Catalunya és un país poc competitiu, molt endeutat i amb un nivell alt d'atur. El seu objectiu és arribar a ser una societat cohesionada i pròspera. Aquest llibre difícilment deixarà indiferents els interessats en el futur de la societat catalana, siguin o no favorables a la independència. El seu plantejament inclou propostes concretes sobre les quals tots els ciutadans de Catalunya haurem de pronunciar-nos.

JUNG-MYUNG LEE
El guardia, el poeta y el prisionero
Editorial Grijalbo, 2014, 314 pàg.

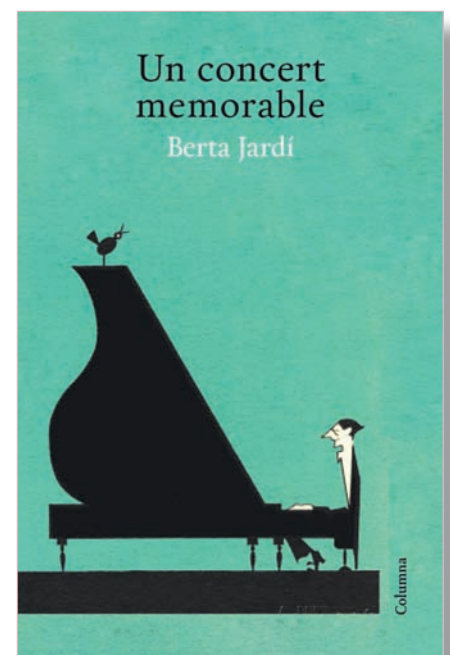
Una presó del Japó, el 1944. Un presoner mor brutalment assassinat i un jove guàrdia és l'encarregat, per a sorpresa seva, d'emprenre la investigació i de trobar el culpable. Una nova obra del famós autor sud-coreà Jung-Myung Lee. Es tracta de la història d'un misteri, de qui busca la veritat i no llença la tovallola, on unes pistes duen a unes altres i només en les últimes pàgines encaixen totes les peces.

JOSEPH O'CONNOR
Llum de guàrdia
Edicions de 1984, 2014, 318 pàg.

Dublín, 1907. Molly Allgood és una actriu pobra i rebel que s'enamora del dramaturg John Synge, que treballa amb ella al teatre. Quaranta-cinc anys després, Molly camina pels carrers bombardejats de Londres i, a poc a poc, va revivint aquella història d'amor. La seva carrera brillant d'actriu ja no és més que un miratge, però la seva passió voraç per la vida fa que el seu cor torni a bategar amb força.

BERTA JARDÍ
Un concert memorable
Columna Edicions, 2014, 166 pàg.

Eduard Cabestany, prestigiós compositor internacional, torna a Viladà, el poble on va néixer, per assistir a un concert d'homenatge a la seva destacada trajectòria artística. L'acompanya el seu fidel secretari, Waldemar Schnabel. Però en arribar a Viladà, Waldemar descobreix que l'organització del concert esdevindrà una aventura molt més embolicada i esgotadora del que mai no s'hagués imaginat...

Crítica literària

Del nacionalisme a la secularització radical

Aquest estudi de l'historiador i sacerdot Casimir Martí explica la trajectòria intensa i brillant de *Pastoral Misionera/Frontera*, una revista d'inegurable influència entre els agents apostòlics de Catalunya i Espanya, des del 1965 fins al 2010. Sacerdots, religiosos, seglars compromesos seguien *Pastoral Misionera* amb l'afany de participar de l'evolució de l'Església catalana i espanyola en el seu procés de deseiximent i abandonament del nacionalcatolicisme de postguerra cap a una concepció més oberta i plural del cristianisme. A més del ritme eclesial canviant amb el pas dels anys, la revista va anar registrant les transformacions econòmiques, socials, polítiques i culturals que aleshores repercutien sobre la vida humana i religiosa, i que influïen en el procés de descristianització (després se'n digué «secularització») que afectava sectors molt nombrosos de la societat, en particular del món del treball i de les classes populars.

En aquell gener del 1965, el Concili Vaticà II, ja molt avançat, suscitava i il·luminava molts replantejaments pastorals. La revista estava atenta als signes dels temps de què parlava Joan XXIII, actitud que no complaïa gaire bona part de les autoritats eclesiàsti-

CASIMIR MARTÍ I MARTÍ
Iglesia y sociedad en España. 1965-2010
 Atrio Llibres, 2013, 349 pàg.

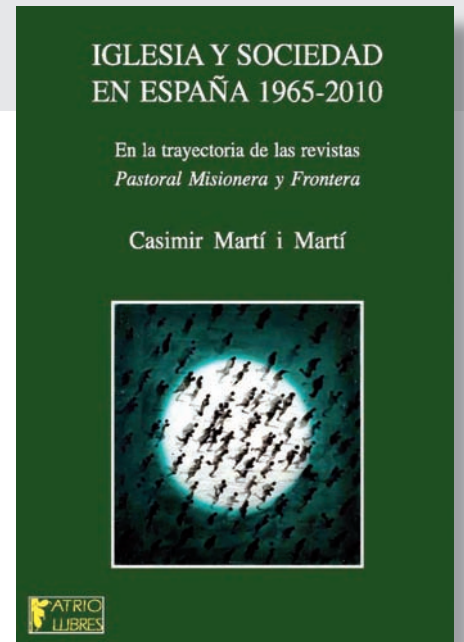
ques de l'època. *Pastoral Misionera* informava i debatia sobre els fets i fenòmens que presenciava: la crisi de l'Acció Catòlica, l'Assemblea conjunta de bisbes i capellans, el Sínode dels bisbes de 1985 (que refusà el concepte de «poble de Déu»), el Nou Catecisme, el viatge de Joan Pau II a Espanya, la problemàtica de l'assignatura de Religió als centres públics, la legalització del divorci i de l'avortament, les relacions de la jerarquia amb els diversos partits polítics, la vivència de Déu per al segle XXI, i també la increença, la irrellevància de la fe, la investigació històrica sobre la persona de Jesús, el diàleg interreligiós, o com viure la fe enmig de la intempèrie de l'època. Aquesta amplitud de visió ha fet que Comes Ballester, al preàmbul de l'obra, hagi escrit que «ningú no podrà fer la història de l'Església a Espanya sense tenir en compte positivament l'aportació de Casimir Martí en aquest llibre».

El criteri que ha presidit el treball de l'autor no ha estat el d'un investi-

gador que vol escriure la història de la revista sobre la base d'una anàlisi crítica dels seus continguts. L'opció de l'historiador ha estat més aviat interpretativa d'alguns fets recollits per la revista i dels dinamismes socials, polítics, culturals i religiosos altament significatius de la vida eclesial en què aquells fets s'havien desenvolupat. De tot això, l'historiador Martí n'ha fet alhora una descripció i una valoració personal.

Al llarg de l'epíleg que tanca el recorregut dels 45 anys de *Pastoral Misionera*, l'autor emplaça els creients cristians d'avui davant el repte de «viure la fe a la intempèrie», és a dir, a viure-la en una època en què, sobretot a les societats occidentals, la fe és irrellevant no solament perquè no es presta atenció a Déu, ni a Jesús i al seu estil de vida, ni a l'Església i als seus ensenyaments, ni a la pràctica religiosa, sinó perquè el mateix *Pla de Déu sobre la Creació i sobre la Història* també és irrellevant i no compta per a la vida d'una

Josep-Maria Puigjaner
 Escriptor i periodista
 jmpuigjaner@hotmail.com

immensa proporció d'homes i dones, fins i tot dels nominalment cristians. És la denominada «crisi de Déu», que es podria compensar amb el «somni de Déu» proposat com a vivència profunda, i no fugint de la realitat, sinó al bell mig de la realitat que ens embolcalla.

Crítica teatral

Interpretació excel·lent i dramaturgia rodona

«TEMPS», de Quim Masferrer.
INTÈRPRETS: Quim Masferrer.
DIRECCIÓ: Ramon Fontserè.
 Companyia Teatre de Guerrilla.
 BARTS (Barcelona Arts on Stage), Barcelona. Fins al 21 de setembre i gira posterior.

Expliquen que el pallaso Charlie Rivel un dia va sortir a la pista amb la seva mirada silenciosa i el seu tempo lent habitual. Una criatura es va posar a plorar sense deixar-lo començar. L'august universal va començar també a plorar i només així va aconseguir, després d'una llarga rebequeria de pista i de ficció, que la criatura es consolés. Silenci, mirada trista i complicitat amb l'espectador. Tres ingredients que l'actor Quim Masferrer espren també al màxim durant noranta minuts clavats, els últims noranta minuts de la vida del seu personatge.

Quim Masferrer no és Charlie Rivel, esclar, tot i que, en aquest espectacle excel·lent, li falta poc perquè deixi anar també un clapit a la lluna com

© David Ruano

Quim Masferrer explota en aquest espectacle tots els registres possibles d'un actor.

ho feia Rivel. El que ell fa és posar-se en la pell d'un home del carrer, com diria Pi de la Serra, que aprofita el seu últim alè per esbravar-se a doll sobre tot el que l'envolta.

L'espectacle *Temps* no és un monòleg, com potser es podria suposar, sinó que barreja totes les possibilitats actoral que se li poden demanar a un intèrpret: paraula, gest, coreografia, ball, humor, drama, reflexió, ironia, sarcasme, desvergonyiment...

Quim Masferrer, sota una afinada direcció de Ramon Fontserè, va pujant de to el seu registre, a la vegada que va engrapant els espectadors, després de tenir-los empresonats en tensos silencis, estil Charlie Rivel, durant els primers gairebé vint minuts.

Després d'això, però, ja no hi ha qui l'aturi. I aquell home, en pijama, que ha aparegut en cadira de rodes, és capaç de moure el món amb el dit d'una mà, de riure's del mort i de qui el vetlla, i d'equilibrar amb una sensibilitat i tendresa especials el misteri de la mort amb el misteri de la vida. Quim Masferrer té la clau d'endolcir segons quines situacions amb una pàtina poètica que, ara sí, el fa més clown que mai.

Els espectadors de *Temps* esclaten —potser com ho va fer inconscient-

ment aquella criatura de l'anècdota de Charlie Rivel— quan Quim Masferrer enfila el gag de com entrar a la fama universal fent volar pels aires la sala BARTS. Repta, provoca, fa dubtar, fa escollir i convida cada dos per tres a abandonar la sala, si algú vol anar-se'n, indicant-li pausadament amb el dit índex on és la porta.

Una interpretació excel·lent es combina amb una dramaturgia rodona que s'acolorix amb algunes peces musicals d'entre les quals destaquen la cançó *L'aigle noir*, interpretada en francès per Roger Mas, i la cançó *The man comes around*, amb la veu de Johnny Cash, al ritme de la qual Quim Masferrer es desplaça, en la seva cadira de rodes, per davant d'una *road movie* projectada que sembla que toqui de puntetes el seu recorregut pel *Far West* català amb la càmera d'*El foraster*, el programa de TV3 que l'ha fet popular i apreciat per mig país.

De regal, un epíleg sorpresa amb cop de màgia inclosa, que resol una sortida intel·ligent al dilema dels noranta últims minuts del personatge que ha lluitat contra el temps i també contra el tenebrós personatge que l'ha vetllat, passant per darrere seu, com una Dama de la Mort, sense dalla, però jugant, un i l'altre, al teatre de la vida.

Andreu Sotorra
 Escriptor i periodista
 col·laborador de Ràdio Estel
 andreusotorra@gmail.com

Nova temporada: programació renovada

DILLUNS

00.00 L'Evangeli
 00.05 Radiofórmula
 06.00 Resson
 06.05 L'albada - Jazz
 07.00 El Rosari
 07.25 L'Evangeli
 07.30 Laudes des de Montserrat
 08.00 Fórmula Estel - *Actualitat, serveis i la millor música*
 12.00 Àngelus
 12.05 Fórmula Estel
 13.00 Cant de la Salve
 13.05 Fórmula Estel
 17.00 Estem amb tu - *Magazine de Toni Guerrero*
 18.00 Fórmula Estel
 18.45 Vespres des de Montserrat
 19.20 Fórmula Estel - *Tertúlia d'actualitat*
 20.00 El compromís ciutadà *Solidaritat i reivindicació*
 21.00 Basket al dia (esports)
 21.30 Radiofórmula
 23.00 En 5 minuts
 23.05 Diàlegs a mitjanit
 23.30 Completes des de Solius
 23.45 Informatiu Ràdio Vaticana

DIMARTS

00.00 L'Evangeli
 00.05 Radiofórmula
 06.00 Resson
 06.05 L'albada - Jazz
 07.00 El Rosari
 07.25 L'Evangeli
 07.30 Laudes des de Montserrat
 08.00 Fórmula Estel - *Actualitat, serveis i la millor música*
 12.00 Àngelus
 12.05 Fórmula Estel
 13.00 Cant de la Salve
 13.05 Fórmula Estel
 17.00 Estem amb tu - *Magazine de Toni Guerrero*
 18.00 Fórmula Estel
 18.45 Vespres des de Montserrat
 19.20 Fórmula Estel - *Tertúlia d'actualitat*
 20.00 Paraules d'amor - *Educació*
 21.00 Basket al dia (esports)
 21.30 Radiofórmula
 23.00 En 5 minuts
 23.05 Diàlegs a mitjanit
 23.30 Completes des de Solius
 23.45 Informatiu Ràdio Vaticana

DIMECRES

00.00 L'Evangeli
 00.05 Radiofórmula
 06.00 Resson
 06.05 L'albada - Jazz
 07.00 El Rosari
 07.25 L'Evangeli
 07.30 Laudes des de Montserrat
 08.00 Fórmula Estel - *Actualitat, serveis i la millor música*
 12.00 Àngelus
 12.05 Fórmula Estel
 13.00 Cant de la Salve
 13.05 Fórmula Estel
 17.00 Estem amb tu - *Magazine de Toni Guerrero*
 18.00 Fórmula Estel
 18.45 Vespres des de Montserrat
 19.20 Fórmula Estel - *Tertúlia d'actualitat*

Sara Cruz, Ignasi Miranda i Mercè Raga, l'equip del «Fórmula Estel».

20.00 De cap i de nou - *Creixement personal*
 21.00 Basket al dia (esports)
 21.30 Radiofórmula
 23.00 En 5 minuts
 23.05 Tots som iguals - *Solidaritat*
 23.30 Completes des de Solius
 23.45 Informatiu Ràdio Vaticana

DIJOUS

00.00 L'Evangeli
 00.05 Radiofórmula
 06.00 Resson
 06.05 L'albada - Jazz
 07.00 El Rosari
 07.25 L'Evangeli
 07.30 Laudes des de Montserrat
 08.00 Fórmula Estel - *Actualitat, serveis i la millor música*
 12.00 Àngelus
 12.05 Fórmula Estel
 13.00 Cant de la Salve
 13.05 Fórmula Estel
 17.00 Estem amb tu - *Magazine de Toni Guerrero*
 18.00 Fórmula Estel
 18.45 Vespres des de Montserrat
 19.20 Fórmula Estel - *Tertúlia d'actualitat*
 20.00 Plusvàlua - *Economia*
 21.00 Basket al dia (esports)
 21.30 Radiofórmula
 23.00 En 5 minuts
 23.05 El campanar
 23.30 Completes des de Solius
 23.45 Informatiu Ràdio Vaticana

DIVENDRES

00.00 L'Evangeli
 00.05 Radiofórmula
 06.00 Resson
 06.05 L'albada - Jazz
 07.00 El Rosari
 07.25 L'Evangeli
 07.30 Laudes des de Montserrat
 08.00 Fórmula Estel - *Actualitat, serveis i la millor música*

12.00 Àngelus
 12.05 Fórmula Estel
 13.00 Cant de la Salve
 13.05 Fórmula Estel
 17.00 Estem amb tu - *Magazine de Toni Guerrero*
 18.00 Fórmula Estel
 18.45 Vespres des de Montserrat
 19.20 Fórmula Estel - *Tertúlia d'actualitat*
 20.00 Vademècum - *Orientació sanitària*
 21.00 Basket al dia (esports)
 21.30 Radiofórmula
 23.00 En 5 minuts
 23.05 Església viva
 23.30 Completes des de Solius
 23.45 Informatiu Ràdio Vaticana

DISSABTE

00.00 Missatge en una ampolla
 01.00 Radiofórmula
 06.00 Resson
 06.05 De matinada
 07.00 El Rosari
 07.25 L'Evangeli
 07.30 Laudes des de Montserrat
 08.00 Ressò de festa
 08.05 Tradicionàrius
 08.30 Santoral
 08.35 El gripau blau - *Infantil*
 09.00 Sons de la terra - *Havaneres i música popular*
 10.00 A tota costa - *Submarinisme*
 11.00 Trotamundos - *Oci i cultura*
 12.00 Àngelus
 12.05 Trotamundos
 13.00 Del camp a taula - *Món agrari*
 14.00 Fórmula Estel
 18.00 Naturalment
 18.30 Fórmula Estel
 18.45 Vespres des de Montserrat
 19.20 Petit concert de tarda
 20.00 Catalunya sense barreres
 21.00 De llibres i més
 22.00 La veu dels animals
 23.00 En 5 minuts

23.05 De bat a bat Lleida
 23.30 Completes des de Solius
 23.45 Petit concert de mitjanit

DIUMENGE

00.00 De matinada - *Magazine*
 01.00 Radiofórmula
 06.00 Resson
 06.05 L'Albada
 07.00 Pare Nostre Papa
 07.05 El Rosari
 07.25 L'Evangeli
 07.30 Laudes des de Montserrat
 08.00 Ressò de festa
 08.05 Les cançons de la Marató
 08.30 Santoral
 08.35 El gripau blau - *Infantil*
 09.00 Tot sardana - *Sardanes*
 10.00 Avui és festa
 10.05 Tot sardana
 10.30 La taula de l'Evangeli
 11.00 Missa des de Montserrat
 12.30 Carta dominical Barcelona
 12.35 L'accent - *Literatura*
 13.00 Rutes per Catalunya
 14.00 Carta dominical Tarragona
 14.05 Catalunya sense barreres (R)
 15.00 Carta dominical Terrassa
 15.05 Fórmula Estel
 16.00 Carta dominical Tortosa
 16.05 Fórmula Estel
 17.00 Carta dominical Sant Feliu
 17.05 Fórmula Estel
 18.00 Avui és festa
 18.05 Fórmula Estel
 18.30 La taula de l'Evangeli
 19.00 Avui és el dia del Senyor
 20.00 Carta dominical Girona
 20.05 La cantata del diumenge
 20.35 Petit concert
 21.00 Carta dominical Lleida
 21.05 El club del country
 22.00 Tot musiCat - *Novetats en català*
 23.00 En 5 minuts
 23.05 Església Urgell
 23.30 Completes des de Solius
 23.45 Informatiu Ràdio Vaticana

Des del carrer

CARLES-XAVIER NORIEGA PRESENTA I DIRIGEIX «L'ARPA DE DAVID»

«És una gran bajanada associar el rock al satanisme»

Samuel Gutiérrez

Parlar de Déu amb un llenguatge actual. Aquest és l'objectiu del programa de Montserrat Ràdio *L'arpa de David*, presentat i dirigit pel monjo Carles-Xavier Noriega (Barcelona, 1964). L'espai, que està pensat sobretot per als joves, però no únicament, ofereix música contemporània de tots els estils amb contingut cristià. «És una música que m'ajuda en el meu camí espiritual, amb l'esperança que també ajudi les persones que escolten el programa», assegura Noriega, que ja prepara per a l'any vinent una trobada de cap de setmana al Miracle per donar a conèixer aquest tipus de música.

Com ha estat això de fer un programa de música rock a Montserrat Ràdio?

S'ha de dir tot: un programa de música rock amb missatge cristià. I no només rock, també hi apareix el pop, el reggae, el tecno, l'indie, el folk, el country...

Posem grups i cantants el missatge dels quals és explícitament cristià. Inicialment, a Montserrat Ràdio em van proposar fer un programa amb cants de Taizé, però feia poc que havia descobert aquest tipus de música. Estava tan sorprès i entusiasmat que els ho vaig mostrar, i com que va agradar vam reorientar el programa. Les cançons de Taizé hauran d'esperar.

Pot la música rock elevar l'ànima cap a Déu?

No podem limitar Déu a allà on ens pensem que hi és. Déu és arreu.

Només cal tenir desig de trobar-lo i tenir l'esperit obert per deixar-nos sorprendre. Moltes cançons d'amor es poden interpretar com un diàleg entre Déu i l'ànima. Això no és nou, els Pares de l'Església sempre han interpretat així el Càntic dels Càntics. *Something*, dels Beatles, o moltes cançons de George Harrison, per exemple, es poden interpretar en aquesta clau.

Què ha significat per a vostè aquest tipus de música?

Sóc fill únic, i una manera d'entre-

tenir-me sempre havia estat la música i la lectura. El meu primer record de petit és el d'escoltar l'Ob-la-di Ob-la-da dels Beatles a l'aparell de ràdio que teníem a la cuina de casa. Des d'aquell moment, els Beatles sempre m'han acompanyat al llarg de la vida. Però després vaig descobrir el Rock simfònic amb Genesis, Yes, King Crimson, Pink Floyd... M'agrada pràcticament qualsevol tipus de música.

El fet d'entrar a Montserrat com a monjo, significava també un cert trencament amb aquesta afició?

Quan et plantejes el tema de la vocació ja et fas a la idea que hauràs de renunciar a unes quantes coses, i la música no és la renúncia més gran. D'altra banda, el panorama musical dels 90 no va ser especialment esplendorós, de manera que els últims anys ja no freqüentava tant els concerts ni comprava tants discos.

De vegades s'ha vinculat el rock al satanisme. És un mite?

Això sempre m'ha semblat una gran bajanada. Si algú vol dedicar-se a trobar el mal, potser que busqui en alguns consells de direcció de grans multinacionals o en algun centre financer, més que no pas en un grup de joves que fan música amb més o menys encert. El rock és tan vàlid com qualsevol altre tipus de música; i si algú en té dubtes, que vagi a YouTube i veurà l'abat president dels benedictins tocant la guitarra elèctrica amb la seva banda i fent versions de Led Zeppelin i JethroTull.

Pensant-ho millor

Valentí Miserachs,

prev.
Mestre de la Capella de Santa Maria la Major

El bastó trencat (nova versió d'una paràbola)

Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren i l'apallissaren tan acarnissadament, que el garrot que brandaven es migpartí, i, com que ja no els servia per a d'altres malifetes, el llençaren vora el cos d'aquell pobre home, que semblava talment mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda; molta gent hi passà, sense que se'ls desvetllés el més mínim sentiment de compassió. Va passar-hi finalment un funcionari de l'ajuntament; aquest sí que s'hi va acostar, però l'única cosa en què es fixà fou en el bastó esqueixat. Quina llàstima que li va fer! Va córrer a les oficines municipals, i no trigà a fer-se públic un comunicat que lamentava que uns desconeguts (la identitat dels quals no era objecte de gaire atenció) haguessin maltractat amb tan poc sentiment aquell boscall, que justament pertanyia a una espècie vegetal protegida. De l'home malferit, ni un mot, ni un plany, ni una excusa...

Aplicació de la paràbola: a principis d'estiu va aparèixer una pintada a la torre romana de l'avinguda de la Catedral de Barcelona, on es podia llegir, en anglès: «Tots els capellans són uns bastards.» L'immancable comunicat no es féu esperar: quina falta de civilització profanar un monument antic de vàlua excepcional! Quina gosadia desfigurar el patrimoni històric i artístic de la ciutat! Ara bé, de la categoria insultada, dels capellans, ni un mot de compassió, ni un mot d'excusa. És clar, en una societat laica, o laïcitzada, això no hauria estat políticament correcte. I com que ja se sap que els capellans exerceixen per vocació la virtut de suportar i de no protestar, encara que els engeguin la cavalleria, doncs endavant que no passa res! I tothom a plorar damunt del bastó trencat! Si la categoria blasfemada —injustament blasfemada— hagués estat qualsevol altra, no hauria faltat un mot d'excusa, almenys formal.

I jo em demano: no val més una vida humana —que els capellans també som homes, si no m'erro—, no val més la bona fama d'una persona —o d'un col·lectiu— que tots els monuments del món? Posem les coses al seu lloc: respecte a la història i a l'art, sí, no en faltaria d'altra! Però respecte a les persones, també, i encara molt més.

Rauxa

Propostes, si us plau

Al Regne Unit i al Canadà l'Estat organitza referèndums d'independència per als territoris que ho demanen. El que en aquests països és vist com una reclamació a la qual s'ha de donar una sortida, a l'Estat espanyol s'interpreta com un xantatge inacceptable. D'aquí el bloqueig polític actual, que com més s'allarga més agònic i agre es torna. El pitjor error que es pot cometre quan augmenta la pressió és tancar amb pany i forrellat totes les vàlvules de sortida. És un error creure que amb fermesa s'ofegarà l'ebullició, i és una irresponsabilitat esperar que la pressió esquerdi i rebenti l'olla d'escaldat.

El govern espanyol hauria de ser el primer interessat

a convocar la consulta: si creu de debò que l'independentisme és cosa de quatre gats, les urnes reflectiran aquesta realitat i tota la moguda quedarà deslegitimada. Però si té por de comprovar-ho, només li queden les alternatives que en el seu moment va rebutjar. El govern ha d'oferir propostes concretes —millora substancial del finançament, concert econòmic— que convencin milers de catalans que continuar a Espanya encara val la pena. Si ho hagués fet molt abans, ara l'independentisme amb prou feines ompliria la plaça de Catalunya de Barcelona. I una observació: jo deixaria de comparar els independentistes amb etarres i nazis, no és la millor manera de convèncer-los perquè es quedin.

Eduard Brufau

